

Боже Милосердя

Щоденник сестри Марії Фаустини Ковальської Згромадження Матері Божої Милосердя

Скорочений переклад з польського оригіналу щоденника на українську мову виконали Віра Андрухів і Надія Пікулик

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	2
Перший зошит ВСТУП У МОНАСТИР	2
Другий зошит СХИЛІМОСЬ ПЕРЕД БОГОМ	32
Третій зошит ВЕЛИЧАТИМУ БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ	47
ІСУСЕ, УПОВАЮ НА ТЕБЕ. <i>ДЕВ'ЯТНИЦЯ ДО БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ</i>	53
Четвертий зошит	57
П'ятий зошит.....	58
Шостий зошит.....	63
ПРОСЛАВЛЯТИМУ БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ НАВІКИ. <i>ВЕРВИЦЯ ДО БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ</i>	63
ДЕЯКІ ДАТИ з життя сестри Марії Фаустини – Гелени Ковальської.....	66

ПЕРЕДМОВА

Щоденник сестри Марії Фаустини Ковальської Згромадження Матері Божої Милосердя не належить до белетристики, хоча й становить явище письменства. Не варто шукати в ньому ані вибагливості стилю, ані риторичних прикрас та пафосу. Не слід підходити до нього і з критерієм систематичного викладу богословських істин.

Щоденник поза будь-яким сумнівом належить до сповідальної літератури. Твір цей – не просто щирoserдечне і непретензійне зізнання людини з усіх складних перипетій щодо здійснення її прагнення поєднатись з Богом, туги за Всевишнім, злетів і душевної пітьми на шляху до втілення мрії. Щоденник правильніше було б назвати не документом-сповіддю, а пам'яткою-свідощвом.

Текст щоденника рясніє натхненнями, які були передані Ісусом Христом сестрі Фаустині для того, щоби вона не лише записувала їх, але й сповіщала людям, поширюючи по цілому світі. Беатифікувавши сестру Фаустину, Христова Церква тим самим визнала, що їй було дано істинне особисте одкровення. Як сказано в Св. Письмі: "... ніколи пророцтво не було проголошене з волі людини, лише, ведені Святим Духом, промовляли святі люди від Бога". (II Петра 1, 21).

Отже, передаємо до рук читача скорочений переклад українською мовою з польського оригіналу унікальної пам'ятки містики ХХ ст. – щоденник сестри Марії-Фаустини з надією на те, що для багатьох ця книга стане втіхою і дорадницею в сум'ятті й труднощах життя.

Перший зошит ВСТУП У МОНАСТИР

Варшава, 1 серпня 1925 року

Ласку покликання до чернечого життя я відчувала з семилітнього віку. Тоді я вперше почула в душі голос Божий, тобто запрошення до досконалішого життя. Але не завжди я дослухалася до нього. Я не зустріла нікого, хто би мені ці речі розтлумачив.

Коли мені було вісімнадцять років, я звернулась до батьків із наполегливим проханням – дозволити мені вступити в монастир. Батьки рішуче відмовили. Після цього, не звертаючи жодної уваги на голос ласки, я віддалася марноті життя, хоча душа моя ні в чому не знаходила задоволення. Неустанний поклик ласки був для мене великою мукою, яку я намагалася заглушити в розвагах. Внутрішньо я уникала Бога і всією душею схилялась до створінь. Однак в душі перемогла таки ласка Божа.

Була я якось з однією із своїх сестер на балу. В той час, як усі приємно забавлялись, моя душа зазнавала внутрішніх страждань. Як тільки я почала танцювати, раптом побачила біля себе Ісуса, змученого, оголеного з шат, цілого пораненого, який промовив такі слова: "Доки Я тобі терпітиму і доки ти ошукуватимеш Мене?". В ту мить змовкла чарівна музика, зникло з-перед моїх очей усе товариство, а залишилися Ісус і я... Я присіла біля своєї дорогої сестри, приховуючи за удаваним болем голови все те, що відбулося у моїй душі. Невдовзі я потайки покинула товариство, сестру й попрямувала до кафедрального собору св. Станіслава Костки.

...Світало. Людей у соборі було мало. Не звертаючи уваги на те, що діялося

довкола, я впала хрестом перед Найсвятішими Тайнами і просила Господа, аби Він зволив вказати мені, що ж маю робити далі. Отоді й почула слова: "Негайно їдь у Варшаву, там вступиш у монастир".

Я підвелася, прийшла додому й полагодила нагальні справи. Наскільки могла, звірилася сестрі у тому, що діялося в душі, попросила її попрощатися з батьками. І так – без нічого, в одній сукні, – я приїхала у Варшаву.

Коли вийшла з поїзда і побачила, як кожен поспішає у своїх справах, мене охопив страх: що маю робити, куди звернутись, адже немає нікого знайомого? І тоді я звернулася до Матері Божої: "Веди мене, Маріє, керуй мною". Одразу ж почула в душі відповідь, щоби я виїхала за місто в одне село, де знайду безпечний нічліг. Я так і вчинила. Все відбулося так, як вказала мені Божа Матір.

Наступного дня ранесенько я приїхала в місто, зайшла до першого ж костелу й почала молитися та просити Бога явити мені Свою волю. Служби Божі змінювали одна одну. Під час однієї з них я почула такі слова: "Йди до того священика і все йому розкажи. Він тобі порадить, що маєш робити далі".

Після закінчення Служби Божої я зайшла до захристії, розповіла про все і попросила підказати, до якого монастиря вступити. Спочатку священик здивувався, але радив мені дуже вірити в те, що Бог розпорядиться мною і надалі. "Поки що, – сказав, – відішлю тебе до однієї побожної жінки, в якій ти можеш зупинитися, доки не вступиш у монастир. Та жінка прийняла мене доброзичливо. Тим часом я шукала монастир, проте до якої би фірти (вхід в монастир) не застукала, скрізь мені відмовляли. Серце стислося від болю, і я промовила до Господа Ісуса: "Допоможи мені, не залишай мене саму". Нарешті я постукала у фірту монастиря згромадження Матері Божої Милосердя. Вийшла до мене мати-настоятелька (тепер – Мати Генеральна Міхаела). Після короткої розмови сказала мені піти до Господаря дому і спитати, чи Він прийме мене. Я відразу зрозуміла, що повинна спитатись у Господа Ісуса Христа. З великою радістю поспішила до каплиці і, як порадила мені одна з сестер, запитала Ісуса: "Господарю дому цього, чи Ти приймаєш мене?". Одразу почула голос: "Приймаю, ти – в Моєму серці".

Коли я повернулася з каплиці, мати-настоятелька спершу поспитала: "Ну, прийняв тебе Господь?". Я відповіла, що так. А вона на те: "Якщо Господь прийняв, то і я прийму". Так мене було прийнято в монастир. Однак із багатьох причин ще майже рік я змушена була залишатись у тієї побожної жінки, проте додому вже не повернулася.

У той час я мусіла боротись із багатьма труднощами, але Бог не скупився для мене на ласки. Щораз більша туга за Богом охоплювала мене!

Було це в час октави (свято, яке триває цілих 8 днів. Це підготовка до свята, або ще кілька днів після свята) Божого Тіла. Бог наповнив мою душу внутрішнім світлом, аби я глибше пізнала Його як найвище ДОБРО І КРАСУ. Спізнала, як сильно Бог мене любить.

Під час однієї з вечірень простими словами, що линули з серця, склала я Богові обітницю вічної чистоти. З тої миті я відчуваю більшу близькість із Богом, моїм Нареченим. Відтоді я створила оселю у своєму серці, де завжди перебувала разом з Ісусом.

Нарешті надійшла хвиля, коли відчинилася для мене фірта монастиря. Було це 1 серпня 1925 року ввечері, напередодні свята Матері Божої Ангельської. Я почувала себе безмежно щасливою, мені видавалось, що розпочалося райське життя. З мого

серця вихоплювалася лише подячна молитва.

Однак через три тижні я побачила, що тут бракує часу для молитви і багатьох інших речей, які хвилювали мою душу. Я почала розмірковувати, як би перейти до монастиря з суворішими правилами. Ота думка заволоділа мною, але не було на те Божої волі. Проте ця думка, ця спокуса все посилювалася, так що одного дня я вирішила сказати про це матері-настоятельці і рішуче вийти з монастиря. Але Бог так покерував обставинами, що я не змогла потрапити до неї. Перед тим, як йти на спочинок, я зайшла до каплиці і просила Ісуса, щоб Він просвітив мене в цій справі, але відповіді не одержала. Лише якийсь дивний незрозумілий неспокій огорнув мене. Проте, незважаючи ні на що, вирішила вранці відразу по Службі Божій звернутись до матері-настоятельки і повідомити про своє рішення.

Світло скрізь було загашене. Сповнена муки і невдоволення, я зайшла у свою келію. Кинулась на землю і почала ревно молитись, аби Бог дав мені пізнати Свою волю. Невдовзі світло осяяло мою кімнату, і я побачила на фіранці Обличчя Ісуса Христа. Воно було дуже зболене, вкрите свіжими ранами, і великі сльози спадали на покривало мого ліжка. Не знаючи, що все це має означати, я запитала Господа: "Ісусе, хто завдав Тобі такого болю?". На що Ісус відповів: "Ти завдаєш мені такого болю, якщо вийдеш із цього монастиря. Я сюди тебе покликав, а не деінде і приготував для тебе багато ласк.

Я благала прощення у Господа й одразу відмовилась від свого рішення.

Наступного дня була сповідь. Я звірилась з усього, що діялось у моїй душі, а священник відповів, що в тім є безсумнівна Божа воля, аби я залишилась у цьому згромадженні. Про перехід до іншого монастиря мені не можна навіть і думати. З того часу я завжди почувала себе щасливою і задоволеною.

Незабаром я захворіла. Дорога мати-настоятелька відправила мене разом із двома іншими сестрами відпочивати до Сколімова біля Варшави. Отоді я спитала Ісуса Христа за кого ще мені треба молитися? Ісус відповів що про це я дізнаюся наступної ночі.

І от я побачила Ангела-Хоронителя, який наказав мені йти слідом за ним. Моментально я опинилася в імлістому, наповненому вогнем місці, де страждала сила-силенна душ. Вони палко молились, але це було надаремно. Лише ми можемо прийти їм на допомогу. Полум'я, що пекло їх, не торкалося мене. Мій Ангел-Хоронитель не відходив від мене ні на мить. Я спитала у тих душ, що завдає їм найбільшого болю. Вони одноставно відповіли, що найгіршою їх мукою є туга за Богом. Бачила я і Матір Божу, котра відвідує душі в чистилищі. Бона приносить їм охолоду. Хотілося мені ще з ними порозмовляти, але мій Ангел-Хоронитель подав знак вийти. Коли ми опинились поза цією в'язницею страждальників, я почула голос: "Милосердя Моє, не бажає цього, але справедливість велить".

З того часу я ще більше молюсь за страждальні душі.

КІНЕЦЬ ПОСТУЛАТУ 29 квітня 1926 року

Згодом настоятелька послала мене в новіціат у Краків. Незбагненна радість охопила мою душу. Коли ми туди приїхали, одна сестра вже була при смерті. Через декілька днів вона прийшла до мене й наказала піти до вчительки новичок і передати, щоб та попросила її сповідника відправити за неї одну Службу Божу і три стрілисті акти. Спершу я погодилась, але потім передумала йти до неї, бо не була певна: це був

сон, чи ява. Наступної ночі все повторилось, але виразніше, так що не залишалось жодного сумніву. Та зранку я вирішила нічого не казати вчительці новичок, поки не пересвідчуся в усьому при світлі дня. Зразу ж зустрілася з сестрою у коридорі. Дорікала мені за зволікання. Огорнув мене великий неспокій, отже, я негайно пішла до вчительки новичок й розповіла їй про все, а та пообіцяла полагодити справу. Одразу ж спокій запанував у моїй душі. На третій день ця сестра з'явилася зі словами: "Бог віддячить".

При облеченні Бог дав мені спізнати, скільки мук на мене чекає. Я виразно побачила, які зобов'язання приймаю на себе. Була то одна хвилина страждання. Потім Бог знову наповнив мою душу великими втіхами.

Під кінець першого року новіціату присмерк почав западати в моїй душі. Я не знаходила жодної розради в молитві. Розважання давались мені з великими зусиллями. Мене почав охоплювати страх. Все більше заглиблюючись у себе, я не знаходила нічого, крім убогості. Бачила також виразно велику Божу святість, не сміла підвести очей на Нього, але падала у порошок до Його стіп і випрошувала милосердя. Так сплинуло майже півроку, а стан моєї душі не змінювався, В ті важкі хвили підбадьорювала мене наша дорога вчителька новичок. Проте ця мука все зростала, Добігав кінця другий рік новіціату. Я тремтіла на саму згадку, що маю складати обіти. Душа моя мучилась, не знаходячи ні в чому задоволення. Навіть прості правди віри ставали для мене незбагненними. В якусь мить мені спало на думку, що Бог зрікся мене. Та страшна думка наскрізь прошила мене. В тих муках почалась агонія моєї душі. Хотілося вмерти, але я не могла. Коли я звірилася вчительці новичок, то почувла у відповідь: "Знай, що Бог призначив тебе до великої святості. Це знак, що Бог бажає мати тебе в небі близько біля Себе. Уповай у всьому на Господа.

Одного дня після пробудження, коли я стояла в присутності Бога, раптом відчула, що мене почав огортати розпач. Безпросвітна темрява душі! До полудня я боролась із цим, як могла. Пополудню став мене проймає справді смертельний страх, фізичні сили покидали мене. Поспішно я увійшла в келію, впала на коліна перед розп'яттям і почала просити милосердя. Проте Ісус не чув моїх благань.

Я була в цілковитому відчаї і переживала справді пекельні муки. Хотіла піти до вчительки новичок, але не мала сили. На щастя, в келію зайшла одна з сестер. Як побачила вона мене в такому дивному стані, то відразу ж повідомила вчительку новичок. Та не забарилась. Ввійшла в келію зі словами: "Під святим послухом я прошу підвестися". Якась сила тут же підняла мене з землі. В довірливій розмові вона повчала мене, що це – Богом зіслані випробування. "Сестро, уповай на Бога. Він є завжди нашим Вітцем, хоча випробовує нас".

Я – наче воскресла і повернулась до своїх обов'язків. Але під час вечірнього богослужіння мою душу знову поглинула жахлива птьма. В ті страшні хвилини я промовила до Бога: "Ісусе, Ти в святій Євангелії прирівнюєшся до найніжнішої матері, вірю Твоїм Словам, бо Ти – правда і життя. Ісусе, уповаю на Тебе всупереч всякому моему внутрішньому почуттю, котре противиться надії. Роби зі мною, що хочеш, не відступлюся від Тебе, бо Ти – джерело мого життя". Такі муки здатний зрозуміти лише той, хто сам пережив подібне.

Вночі мене відвідала Матір Божа з Дитятком Ісусом на руках. Переповнена радістю, я спитала: "Маріє, Мати моя, чи Ти знаєш, як я сильно страждаю?". І відповіла мені Божа Матір: "Знаю, скільки мук ти зазнаєш, та не лякайся. Співчуваю тобі й завжди співчуватиму". Посміхнулась сердечно і зникла. Одразу в мою душу

влилась нова сила і відвага. Але тривало це лише один день. Пекло ніби змовилось проти мене. Страшна ненависть почала вдиратися в моє серце, ненависть до всього, що святе і Боже. Видавалося, що ті душевні муки мають стати невід'ємною часткою мого існування. Звернувшись до Найсвітліших Тайн і так промовила до Ісуса: "Ісусе, чи Ти не бачиш, що моя душа гине за Тобою? Як Ти можеш ховатися від серця, що так щиро Тебе любить? Прости мені, Ісусе, нехай збудеться в мені Твоя свята воля. Страждатиму тихенько, як голубка, не нарікаючи. Не дозволю своєму серцю жодного болісного стогону скарги".

Закінчився період новіціату. Страждання моє не меншало. Я фізично ослабла настільки, що звільнена від усіх духовних вправ. Їх було замінено стрілистою молитвою.

Велика П'ятниця. Ісус запалив у моєму серці жар любові. Було це під час вечірньої адорації.

Раптово оповила мене присутність Бога. Я забула про все. Ісус дає мені пізнати, як багато вистраждав задля мене. Тривало це дуже коротко. Тужу за Богом невимовно. Прагну любити Бога.

ПЕРШІ ОБІТИ

Гаряче прагну стратити себе задля Бога через діяльну любов, непримітну навіть для найближчих сестер.

Проте і після обітів у моїй душі майже півроку панувала темрява. Під час однієї молитви Ісус пронизав усю мою душу. Відійшла темрява. І я почула слова: "Ти – Моя радість, ти – насолода Мого серця". З тієї миті я відчула, що в мені, в моєму серці перебуває Пресвята Трійця. Я вся пройнялася відчуттям, що мене наповнило світло Боже. Відтоді моя душа спілкується з Богом, як дитина зі своїм дорогим батьком.

Якось Ісус сказав мені; "Йди до матері-настоятельки і попроси, щоб вона дозволила тобі протягом семи днів носити волосяницю, а один раз вночі встати і прийти до каплиці".

Я погодилась, однак щось стало на перешкоді. Увечері Ісус Христос спитав мене: "Доки ти зволікатимеш?" Я вирішила при першій же зустрічі все розповісти настоятельці. Наступного дня мені вдалося це зробити. У відповідь я почула, що вона в жодному разі не дозволяє мені носити волосяницю і пояснила, що якщо Господь дасть мені сил велетня, то вона дасть дозвіл. Я попросила, пробачення, що затримую її, і вийшла з кімнати. Аж раптом за кілька кроків я побачила Ісуса Христа і сказала Йому: "Ти велиш мені умертвлятися, мати-настоятелька не дозволяє". На те Ісус відповів "Я був присутній під час вашої розмови і знаю все. Не вимагаю від тебе умертвлення, а послуху. Це ти Мене прославляєш, а собі здобуваєш заслуги"! Коли одна з настоятельок дізналася про мої близькі стосунки з Господом Ісусом, то сказала, що я себе вводжу в оману. Говорила, що таким чином Ісус спілкується лише зі святими, а не таким грішними душами, як я. Відтоді я якби сталі недовіряти Ісусові. Отож, при ранковій розмові спитала Його; "Ісусе, чи Ти не є ілюзією?" Ісус відповів: "Любов Моя нікого не зраджує".

Якось я замислилась про Святу Трійцю, Божу Сутність. Хотіла обов'язково проникнути в таємницю, пізнати, ким є Той Бог... В одну мить піднеслася духом і побачила неприступне сяйво, в ньому – наче три джерела світла, що його не могла збагнути. З безмежності сліпучого сяйва виступив, ясніючи ранами, у незбагненній

красі, наш любий Спаситель. З ясності линув голос: "Бога Його Сутності не здатний осягнути ніхто; ні розум ангелів, ні людей". Ісус промовив: "Пізнавай Бога роздумуючи над Його властивостями". Накреслив хреста і зник.

Одного разу я мала видіння. Моя душа наповнилась невимовним щастям, і я почула такі слова: "Чини, що хочеш, роздавай ласки, як хочеш, кому хочеш і коли хочеш".

У певний момент мене покликано на Суд Божий, Я стояла перед Господом наодинці. Побачила стан своєї душі очима Бога. Виразно побачила все, що Богові не до вподоби. Не знала, що навіть з таких дрібниць треба звітуватись перед Господом. Що то за хвилинка! Хто це опише? Стояти навпроти Тричі Святого. Ісус запитав мене: "Хто ти?" Я відповіла: "Я – слуга Твоя, Господи". "Твоя вина заслуговує на один день у вогні чистилища". Одразу хотіла кинутись у полум'я чистилища, але Ісус стримав мене і мовив: "Що вибираєш чи один день страждання тут, чи короткий час на землі?". Я відповіла Йому: "Хочу страждати в чистилищі і на землі терпіти найгірші муки, хоч до кінця світу". Ісус промовив: "Досить одного. Зійдеш на землю і будеш мучитись важко, але недовго, і виконаєш Мою волю та Моє бажання, а допоможе тобі їх виконати один Мій вірний слуга.

А тепер схили голову на Мої груди, на Моє серце і зачерпни з нього сили моєї на всі муки, бо більше ніде не знайдеш полегкості, допомоги і втіхи. Знай, що тяжко, тяжко страждатимеш, але нехай це тебе не лякає! Я – з тобою".

Невдовзі я знемогла. Фізичні недуги були для мене школою терплячості. Лише Ісус знає, скількох зусиль волі я мусіла докласти, щоб виконати обов'язок.

Гадаючи, що перебуваю в ілюзіях, я вирішила внутрішньо уникати Бога: боялася омани. Але ласка Божа наздоганяла мене на кожному кроці. І тоді, коли найменше я того очікувала, Бог промовляв до мене.

Якось Ісус повідомив мене, що хоче скарати одне, найгарніше місто нашої вітчизни карою, що спала на Содом і Гомору. Я бачила великий Божий гнів, і тремтіння охопило, немов прошило моє серце. Я мовчки молилася. Невдовзі Ісус сказав: "Дитино Моя, під час святого приношення тісно поєднуйся зі мною і жертвуй Небесному Отцеві Мої Кров і Рани, аби виблагати прощення гріхів того міста. Неустанно повторюй це протягом всієї Служби Божої і чини так всі сім днів".

На сьомий день я побачила Ісуса, оповитого ясністю, почала просити, щоби Він поглянув на місто й на цілий наш край. Ісус подивився милостиво, а я, зауваживши Його прихильність, почала благати в Нього благодіяння. Тоді Ісус промовив: "Заради тебе благословляю всю країну", – і накреслив над нашою батьківщиною величезний знак хреста. Велика радість наповнила мою душу при вигляді Божої доброти.

Це було 1929 року. Певної миті під час Служби Божої в особливий спосіб я відчула близькість Бога, незважаючи на те, що боронилася і відверталася від Нього. Я уникала інколи Бога через те, що не хотіла впасти жертвою злого духа, проти чого мене не раз перестерігали, і та непевність тривала довший час. Перед святим Причастям відбулось оновлення обітів. Коли ми вийшли з-за лавок і почали складати присягу, несподівано з'явився коло мене Ісус Христос, в білих шатах, оперезаний золотим поясом, і сказав мені: "Дарую тобі вічну любов, аби чистота твоя була непорочною, і як запоруку того, що ти вже ніколи не будеш піддаватись нечистим спокусам".

Ісус зняв із себе золотий пояс й оперезав ним мої стегна. Від тієї миті ні в серці, ні в душі не відчуваю жодного хвилювання, яке би суперечило цноті. Пізніше я

зрозуміла, що це є одна з найбільших милостей, яку мені випросила Найсвятіша Діва Марія. Впродовж багатьох років я просила у неї цієї ласки. Відтоді я більше благоволила перед Матір'ю Божою. Вона навчила мене любити Бога усім єством і у всьому сповняти Його святу волю. Маріє, Ти – моя радість, бо через Тебе Бог зійшов на землю і до мого серця.

Якось я побачила одного священика, якому загрожувала небезпека тяжкого гріха, який він от-от мав вчинити. Почала благати Бога, щоб Він на мене зіслав всі муки пекла і страждання, які лиш захоче, заради того, щоб звільнити і вирвати того священика від гріха. Ісус вислухав моє прохання, і раптом я відчула на голові терновий вінець. Його колючки вп'ялися мені аж у мозок. Це тривало три години. А слугу Божого звільнено було від того гріха, й Бог зміцнив його душу особливою ласкою.

Одного разу я побачила дві сестри на порозі пекла. Невимовний біль стиснув моє серце. Я прохала за них Бога, і сказав до мене Ісус: "Йди до матері-настятельки та розкажи, що дві сестри є в небезпеці тяжкого гріха". Тепер одна з сестер вже віддалася ревності, а друга – у вирі боротьби.

22 лютого 1931 року

Ввечері, коли я була в келії, побачила Господа Ісуса, зодягненого у біле. Одна рука була здійнята до благословення, а друга – торкалася грудей. З розрізу вбрання на грудях виходили два великі промені: один червоний, а другий блідий. Мовчки вдивлялась я в Господа. Душа моя була переповнена страхом і одночасно великою радістю. Трохи згодом сказав мені Ісус: "Намалюй ікону з того, що бачиш, і підпиши: "Ісусе, уповаю на Тебе". Прагну, щоб цю ікону вшановували спершу у вашій каплиці, а потім – по всьому світу.

Обіцяю, що душа, яка віддаватиме шану цій іконі, не занаститься. Обіцяю їй також перемогу над ворогами ще тут, на землі, а особливо в годину смерті. Я сам боронитиму її, як своєї хвали".

Коли я розповіла про це сповідникові, то почула у відповідь, що це стосується моєї душі. Він порадив: "Малюй образ Божий у своїй душі". Коли я відійшла від сповідальниці, то почула: "Мій образ вже є у твоїй душі. Я прагну, аби було встановлено свято милосердя. Бажаю, щоб та, пензлем вималювана ікона була урочисто освячена в першу неділю після Великодня. Та неділя повинна стати святом Милосердя.

Прагну, щоби священики проголошували це велике Милосердя Моє до грішних душ. Нехай грішник не боїться наблизитись до Мене. Горю полум'ям Милосердя. Хочу пролити його на людські душі".

А ще скаржився мені Ісус: "Недовіра душ шматує Моє нутро. Та ще більше болить Мене недовіра вибраної душі. Незважаючи на Мою невичерпну любов, не довіряють Мені. Навіть смерті Моєї їм замало. Горе душі, що зловживає цим".

Коли я розповіла настоятельці про те, чого Бог вимагає від мене, то вона попросила, щоб Ісус підтвердив це якимось виразнішим знаком.

Коли я просила Ісуса, аби Він подав якийсь знак на свідчення, що Він – справді Бог і Господь мій, і від Нього походять всі ці вимоги, то почула внутрішній голос: "Дам це пізнати настоятелькам тими ласками, які уділю через цю ікону".

Втомлена тими різними труднощами, я рішуче постановила собі перед

прийняттям вічних обітів попросити отця Андраша, щоби він звільнив мене від отих внутрішніх натхнень й обов'язку намалювати ікону. Вислухавши сповідь, отець Андраш відповів: "Ні від чого тебе не увільняю. Не можна тобі ухилитися від тих внутрішніх натхнень, але про все необхідно розповідати сповідникові, абсолютно необхідно. В іншому випадку ти можеш зійти на манівці, незважаючи на ті великі Божі ласки. Поки що сповідайся в мене, але знай, що мушиш мати постійного сповідника".

Але Ісусова доброта є безмежною. Він обіцяв мені видиму допомогу на землі, і невдовзі я отримала її у Вільно. Впізнала я ту Божу поміч в особі отця Сопоцька. Ще поки приїхала у Вільно, бачила його внутрішнім зором. Одного дня побачила його в нашій каплиці, між вітварем і сповідальницею. Тоді почула в душі голос: "Це опора твоя на землі. Він допоможе тобі виконати Мою волю".

Отця Сопоцька Бог дуже любить. Кажу це тому, бо пересвідчилася, як сильно в певні моменти проявляється Божа опіка над ним. Тішуся безмежно, що Бог має таких обранців.

Якось уночі прийшла до мене одна з наших сестер, яка померла два місяці тому. Налезала вона до першого хору. Я побачила її в жахливому стані. Вона була вся охоплена полум'ям, обличчя спотворював біль. Це тривало коротку мить, а потім вона зникла. Я вся затремтіла, бо не відомо, де вона зазнає мук: в чистилищі, чи в пеклі. Проте я подвоїла молитви за неї. Наступної ночі вона з'явилася знову, але в ще гіршому стані. Полум'я було ще жахливішим, на обличчі можна було бачити відчай. Мене дуже це здивувало, що після молитов, які я за неї жертвувала, побачила її в ще важчому становищі. "Мої молитви нічим не допомогли тобі?" – питаю.

"Нічим твоя молитва не допомогла й нічим не допоможе".

"А ті молитви, які жертвувало за тебе ціле згромадження, також не принесли тобі полегшення?"

"Ні, вони пішли на користь інших душ".

"То, якщо мої молитви нічим тобі не допомагають, прошу не приходити до мене".

Вона відразу зникла. Але я не переставала молитися. Через деякий час вона знову вночі прийшла до мене, але вже в іншому стані. Вже не була у полум'ї, обличчя світилося, очі сяяли радістю. Вона сказала, що я люблю ближнього по-справжньому, що багато інших душ скористало з моїх молитов. Вона заохочувала мене, щоб я не припиняла молитися за душі, які страждають у чистилищі. Казала, що сама вже недовго буде залишатися там. Дивними бувають, одначе, присуди Божі.

ВІЛЬНО 26 жовтня 1934 року

У п'ятницю, коли я разом з вихованками йшла з саду на вечерю (а була вже за десять хвилин шоста), побачила Ісуса Христа над нашою каплицею. Виглядав так, як намальований на іконі. Ті два промені, що виходили з серця Ісуса, огорнули нашу каплицю та лазарет, а далі – усе місто, і розлились на увесь світ. Тривало цедесь чотири хвилини, потім зникло. Одна дитина, що йшла разом зі мною, теж зауважила ті промені. Ісуса, однак, вона не бачила, як і те, звідки ті промені виходять. Була цим дуже схвильована і розповіла іншим дівчатам. А ті почали з неї сміятись, що їй щось привиділось, що то, може, було світло з аероплану. Але дівчинка наполягала на своєму й казала, що вона ще ніколи в житті не бачила таких променів.

Коли я пішла на адорацію, то відчула близькість Бога. Незабаром побачила Ісуса та Марію. Те видіння наповнило мене великою радістю, і я запитала Господа: "Яка Твоя воля, Ісусе, в тій справі, про яку велів мені спитати сповідник?" Ісус відповів: "Моя воля є такою, щоби він залишався тут і сам не звільнявся".

Потім я запитала: "Чи правильним є напис "Христос – Цар Милосердя?" "Я є Царем Милосердя" – була відповідь. Не сказав: "Христос". "Бажаю, щоб та ікона була виставлена в першу неділю після Великодня. Ця неділя є святом Милосердя. Через Слово, що стало Тілом, даю пізнати безмір Мого Милосердя.

І так воно дивно склалось, що все йшло за Господнім бажанням: перше пошанування Ікони вірними відбулося в першу неділю після Великодня. Три дні вона була виставлена на загальний огляд та складання пошани.

Все ще можна було витримати. Але коли Господь зажадав від мене намалювати ікону, тоді справді почали обмовляти мене й поглядати, наче на якусь істеричку та мрійницю. Ті балачки ставали дедалі голоснішими. Одна з сестер, прийшла до мене на довірливу розмову. Почала мені співчувати, мовляв: "Чую, як кажуть про тебе, що ти фантазерка, маєш якісь видіння. Бідолашна сестро, захищайся". Ця щира душа розповідала, що чула. Я ж мусіла щоденно вислуховувати щось подібне. І як все те мене мучило, одному Богові відомо. Я постановила все перетерпіти і не вдаватись у пояснення. Декого дратувало це моє мовчання, а особливо найбільше цікавих. Інші, проникливіші, казали, що сестра Фаустина, мабуть, повинна бути дуже близько до Бога, якщо вона має силу зносити стільки страждань. Я бачила перед собою наче дві групи суддів. Намагалася здобутися на внутрішній і зовнішній спокій. Намагалася уникати розпитувань про свою особу. Здавалося, що деякі сестри просто отримували приємність від того, аби будь-яким чином дошкулити мені. Дратувала їх моя терплячість, але Бог давав мені сили сприймати це спокійно.

Та якось одна з настоятельок так розгнівалася на мене й так мене принижувала, що я вже думала, що не витримаю. Казала мені: "Дивачка, істеричка, візіонерка. Забирайся з кімнати, щоб я тебе й не знала". Що тільки не сипалося на мою голову! Коли я вернулася в келію, то впала долілиць перед хрестом, дивилась на Ісуса і не могла й слова вимовити. А перед іншими таїлася і вдавала, ніби нічого не трапилось. Диявол завжди намагається скористатися таким моментом. Я почала занепадати духом: ото маю нагороду за вірність і щирість! Як можна бути щирою, коли зовсім не знаходиш зрозуміння. Ісусе, Ісусе, вже не витримаю! Я знову впала на землю під тим тягарем. Покрилась потом, і мене почав огортати якийсь страх. Не маю на кого внутрішньо опертись. І тут я почула голос: "Не бійся. Я – з тобою". Дивне світло просвітило мій розум, і я усвідомила, що не повинна піддаватись смуткові. Якась сила влилась у мене, і я вийшла з келії, сповнена нової відваги знести ці страждання.

Моїм мукам приходив кінець. Господь надав мені обіцяну допомогу. Бачу її у двох священиках: отцеві Андраші й отцеві, професорові Сопоцько. Під час реколекцій перед вічними обітами вперше я була цілком спокійною. Пізніше мене наставляв професор Сопоцько. Так сповнилася обіцянка Господа Бога.

Протягом кількох днів моя душа була в стані якби неперервного екстазу. Відчуття присутності Бога ні на мить не полишало мене. Моя душа перебувала в безперервному єднанні з Господом. Але це не стояло на заваді виконанню щоденних обов'язків. Я відчувала, що перетворююся на любов, я вся горіла любов'ю. Неустанно потопала в Богові, Бог з такою величезною силою притягував мене до Себе, що моментами я не усвідомлювала, що знаходжуся на землі. Стільки часу я сковувала

Божу ласку й боялась її. А тепер Господь сам через отця Андраша усунув усі труднощі. Дух мій звернувся до сонця і розквіт в Його променях для Нього Самого, вже не ... (тут запис обривається).

Я змарнувала багато що з Божої благодаті, тому що завжди боялася впасти в оману, хоча Бог так непереборно притягав мене до Себе, що противитись Його ласці часто було понад мої сили. Ісус настільки наповнював мою душу Своїм миром, що навіть якби я й хотіла непокоїтись, то вже не могла. Отоді й пролунало в мені: "Аби ти не мала сумнівів, що всі ті вимоги походять від Мене, то Я обдарую тебе таким глибоким спокоєм, що, хоча б ти й хотіла хвилюватись і тривожитись, вже не буде це в твоїй силі. Лише любов переповнюватиме твою душу, аж до самозабуття".

Часто в моїй душі відлунювали і такі слова: "Кріпись для боротьби".

ПРОБАЦІЯ ПЕРЕД ВІЧНИМИ ОБІТАМИ

Варшава, 1933 рік

За кілька тижнів перед тим, як повідомили мене, що я відбудуватиму пробацію (*проба, іспит зрілості майбутньої монахині*), почувши до каплиці, Ісусові слова: "В цю мить настоятельки оголошують, хто з сестер складатиме вічні обіти. Не всім буде дано таку ласку, вони самі в цьому винні. Хто не користує з малих ласк, той не отримує великих. Але тобі, Моя дитино, Я цієї ласки уділяю". Радісний подив огорнув мою душу, бо кілька днів тому одна з сестер сказала мені, що я не відбудуватиму третьої пробації. Мовляв, вона сама подбає, щоб не допустити мене до обітів. Я змовчала, хоча мені стало дуже прикро. Я, як могла, намагалася приховати свій біль.

У листопаді 1932 року я приїхала у Варшаву на третю пробацію. Після сердечних привітань з настоятельками, увійшла в невелику капличку. Раптом мою душу охопила Божа присутність, я почувши: "Доню Моя, прагну, аби твоє серце уподібнилося до Мого милосердного серця. Ти вся повинна бути пройнята Моїм Милосердям".

Дорога мати-наставниця одразу ж спитала, чи я вже була в цьому році на реколекціях. Я заперечила. Тоді вона зауважила, що спочатку я повинна відбутися принаймні триденні реколекції.

Богу дякувати, у Валендові якраз проходили восьмиденні реколекції, і я могла до них приєднатися. Однак знову з'явилися труднощі з моїм від'їздом. Одна особа дуже противилась тому, так що я вже мала не їхати.

Після обіду я зайшла на п'ятихвилинну адорацію, як раптом побачила Ісуса, який мені мовив: "Доню Моя, багато ласк готую тобі, що ти їх одержиш під час реколекцій, котрі завтра розпочнеш". Я відповідаю; "Ісусе, але ж реколекції вже відбуваються, а я не повинна на них їхати". "Готуйся завтра розпочати реколекції, а Я полагоджу твій виїзд з настоятельками", – і зник, Я почала гадати, як воно буде. Та вмить відкинула роздуми й присвятила той час молитві до Духа Святого, аби просвітив мене і дав збагнути всю мою вбогість. Потім я вийшла з каплиці та взялась до своїх занять. Але невдовзі мене покликала Мати-Генеральна: "Сестро, ще сьогодні поїдете з матір'ю Валерією у Валендів, щоб уже завтра розпочати реколекції".

...Перший день реколекцій. Зранку я постаралася першою бути в каплиці. Перед розважаннями мала ще трохи часу, аби відмовити молитви до Святого Духа і

Пресвятої Матері. Благала Божу Матір, щоб Вона випросила мені ласку непомильності в моїх внутрішніх натхненнях, щоби я правильно сповнила будь-яку волю Божу.

Отець, котрий вів реколекції, приїхав з Америки, Прибув він у Польщу ненадовго. Сам вигляд цієї людини свідчив про велич духа. Аскетизм та зосередженість були його характерними рисами. Але, незважаючи на всі чесноти цього священика, мені було дуже важко відкрити йому свою душу щодо ласк. Признатися в гріхах завжди легко, а щоб звернутись з ласк, то справді мушу чинити над собою велике зусилля та й тоді не про все можу розповісти.

Отець виголосив коротку лекцію й відразу зайшов у сповідальницю, я дивлюсь, аж жодна з сестер не підходить. Я підхопилася зі свого місця і за мить була біля ґраток. Не було часу задумуватися. Отож, замість того, щоб розповідати отцеві про всі ті сумніви, які посіяно в моїй душі щодо Господа Ісуса, я почала звертатися з усіх спокус. Проте сповідник відразу збагнув мою ситуацію і сказав: "Ти тому не довіряєш Господеві Ісусові, що Він так ласкаво з тобою поводить. Отож, сестро, будь цілковито спокійною. Ісус є твоїм Учителем, а твоє спілкування з Ним не є ані істерією, ані мрійництвом, ані ілюзією. Знай, що ти – на добрій дорозі. Старайся бути вірною тим ласкам і не ухиляйся від них".

Коли я відійшла від сповідальниці, то така незбагненна радість залила мою душу, що я мусіла усамітнитись від сестер у куточку саду, аби повністю віддатися серцем Богові.

Про оновлення обітів. Як тільки я прокинулась вранці, то відразу всім духом потонула в Богові, в цьому океані любові. Після оновлення обітів і святого Причастя я раптом побачила Ісуса, і Він ласкаво звернувся до мене: "Доню Моя, зазирни в Моє Милосердне Серце". Коли я вдивилася в те Найсвятіше Серце, то побачила, як із нього витікають ті ж самі промені, що й на іконі – як Кров і Вода. Я зрозуміла, яким великим є Господнє Милосердя. І знову Ісус милостиво заговорив: "Доню Моя, розповідай священикам про Моє незбагненне милосердя. Палить Мене полум'я милосердя. Я хочу виливати його на душі. Але душі не хочуть вірити в Мою доброту". І зник.

Сьогодні – третя пробація. Ми зібралися у матері Малгожати. Вона розпочала з молитви й пояснення, в чому полягає третя пробація. Нагадала, якою великою є благодать вічних обітів. Раптом я голосно розплакалась. В одну мить постали перед зором моєї душі всі Божі ласки, а я видалась собі такою мізерною й невдячною перед Богом. Сестри почали картати мене за те, що я плачу. Але мати заступилася за мене і сказала, що не дивується.

Коли закінчилася ця година, я пішла до Найсвятіших Тайн і, відчуваючи свою найбільшу нужденність та нікчемність, попросила Його милосердя, аби Він зволив вилікувати й очистити мою бідну душу. Отоді пролунали слова: "Доню Моя, вся твоя убогість згоріла у вогні Моєї любові, наче стебельце, вкинуте у незрівнянний ні з чим жар. А цим приниженням ти здобуваєш для себе та інших душ ціле море Мого милосердя".

Моїм обов'язком протягом усього часу пробації було допомагати сестрі, що пильнувала за виглядом одягу. При цьому я мала багато нагод для вправлення в чеснотах. Інколи по три рази я мусіла ходити з білизною до деяких сестер і не могла їм догодити. Але я пізнала й великі чесноти деяких сестер, які завжди просили давати їм щось благесеньке. Захоплював мене такий дух покори й умиротворення,

В час адвенту (час, який триває чотири тижні до Різдва Христового) в моїй душі прокинулась така велика туга за Богом, що мій дух поривався до Нього з такою силою,

яка лише була в його єстві. Тоді Господь послав мені найбільше світла пізнання Його властивостей.

Першою властивістю, яку дав мені спізнати Господь, є Його святість. Святість ця є такою великою, що перед Ним тремтять всі Влади і Сили. Чисті духи затуляють своє обличчя й поринають у безупинну адорацію. Єдиним висловом їхнього найвищого пошанування є "Святий". Божа святість проливається на Божу Церкву і на кожну душу, що до неї належить. Проте не однаковою мірою. Одні душі наскрізь пронизані нею, а є й такі, що ледве животіють.

Друге пізнання, яке уділив мені Господь, – це Його справедливість. Справедливість Його є такою великою й проникливою, що сягає самої істоти речей. Все постає перед Ним в оголеній правді, і ніщо не може приховатись від Нього.

Третьою властивістю є Любов і Милосердя. І я зрозуміла, що, найвищою властивістю є Любов і Милосердя, Воно єднає творіння з Творцем. Найбільшу любов і незмірне милосердя розпізнаю у Втіленні Слова та Його спокутній жертві. З цього я збагнула, що та властивість є найвищою в Богіві.

Святий вечір. Сьогодні я тісно єдналася з Богоматір'ю. Ввечері, перед тим, як поділитися просфорою, я зайшла в каплицю, щоб у душі поділитися з дорогими для мене людьми, і просила в Матері Божої ласк для них. Під час різдвяної відправи мені привиділось в просфорі мале Дитя Ісус. Хоча Дитя мале, Його велич пронизувала мою душу. Глибоко вразила мене та таємниця, те велике самоприниження Бога, те незбагненне Його самознищення. Це жило в моїй душі через усі свята.

Сьогодні сказав мені Христос: "Прагну, щоб ти глибше зрозуміла ту любов, якою палає до душ Моє серце. А зрозумієш її тоді, коли розважатимеш над Моєю Мукою. Благай про Моє милосердя для грішників, бо Я прагну їхнього порятунку. Коли з розкаяним серцем і вірою ти відмовиш цю молитву за якогось грішника, то Я подарую йому ласку навернення. Ця молитва така: "О Кров і Вода, що виплинула з Серця Ісуса, як джерело Милосердя для нас, уповаю на Тебе".

В останні дні свят, коли я відправляла Святу Годину, побачила Ісуса Христа, котрий зазнавав мук бичування. Якими невимовними були ті тортури! Як тяжко страждав Ісус при бичуванні! О нещасні грішники, як ви стрінетесь у день суду з тим Ісусом, якого зараз так катуєте?! Його кров стікає на землю, тіло подекуди почало відпадати, а на плечах я зауважила вже оголені деякі кості... Тихий стогін і зітхання вихоплювалися в Ісуса.

Якось Ісус дав мені зрозуміти, наскільки милою є для Нього душа, яка вірно дотримується правил. За це вона здобуває більшу винагороду, ніж за покуту й велике умиротворення.

Колись Господь сказав мені: "Доню Моя, твоє уповання й любов сковують Мою справедливість, так що Я не можу карати, бо ти Мені перешкоджаєш". Такою великою силою володіє душа, сповнена віри!

Сьогодні приїхала до мене рідна сестра. Коли вона відкрила мені свої наміри, я перелякалась, чи ж це можливо. Гарною є та душа в очах Божих, але її оповила така темрява, що вона не знала, як собі зарадити. Все бачила в чорних барвах. Бог у доброті Своїй дав їй під мою опіку на два тижні. Та скількох жертв коштувала мене ця душа, лише одному Богові відомо. Ні за жодну душу я не склала перед Його престолом стільки пожертв, страждань і молитов, скільки за неї. Врешті, я відчула, що таки випросила в Бога уділити їй ласки. Коли роздумую про це, то вбачаю в тому справжнє чудо. Тепер знаю, яку силу в очах Божих має молитва заступництва.

Під час цього посту я часто відчувала в усьому тілі Муку Господа Ісуса. Все, що витерпів Ісус, глибоко переживаю в своєму серці. Але назовні нічим не виявляю своїх страждань. Лише сповідникові відомо про це.

Пасхальна утрєня. Сьогодні під час воскресної утрєні побачила Господа Ісуса у великому сьайві. Він наблизився до мене й мовив: "Мир вам, діти, – здійняв руку і поблагословив. На Його руках, ногах і боці ясніли незгладимі рани. А коли Він глянув на мене з такою великою лагідністю й любов'ю, що душа моя вся заглибилася в Нього, сказав: "Ти взяла велику участь у Моїй Муці, тому Я дам тобі значну частку з Моєї слави й радості".

А наступного дня після святого Причастя я почула голос: "Доню Моя, поглянь у безодню Мого милосердя і віддай тому Моему милосердю честь і славу. Вчини це так: збери всіх грішників з усього світу й заглиб їх у безмір Мого милосердя. Хочу віддаватися душам. Дитя Мое, Я спраглий душ. На Мое свято – свято Милосердя – будеш оповіщати увесь світ і приводити знеможені душі до джерела Мого милосердя. Я зцілю їх і зміцню".

ДЕНЬ ВІЧНИХ ОБІТІВ

1 травня 1933 року

Поєднання з Ісусом в день вічних обітів. Віднині Твоє серце стає моїм надбанням, а моє серце належить Тобі. Сама згадка Твого імені, Ісусе є насолодою для мого серця. Воістину, ні на мить я не змогла би жити без Тебе, Ісусе. Нині душа моя потонула в Тобі, як у єдиному своєму скарбі.

Слова Господа Ісуса під час вічних обітів: "Обручнице Моя, навіки поєднались наші серця. Пам'ятай, кому ти присягала."

Не все можна вповісти словами.

МОЄ ПРОХАННЯ НА ПОХОРОННОМУ ПОЛОТНІ

Похоронне полотно – це велике, широке чорне полотно, в центрі якого вишитий білий хрест. Сестри перед вічними обітами лягають на це полотно, яким потім закриваються. Цим був даний знак, що сестри, які склали вічні обіти, "вмерли для світу". Між тим дзвони дзвонять, як на похоронах. Богослужитель, найчастіше єпископ, кропить освяченою водою це полотно, при цьому каже слова: "Встань, ти, яка вмерла для світу, і Ісус Христос хай освяжить тебе".

Я просила Господа, щоби Він дав мені ласку ніколи не ображати Його добровільно і свідомо жодним, навіть найнезначнішим, гріхом, чи недосконалістю.

Ісусе, уповаю на Тебе. Ісусе, люблю Тебе усім серцем. У найважчі хвилини Ти є моєю матір'ю.

З любові до Тебе, Ісусе, я вмираю сьогодні цілковито для себе, а починаю жити для більшого прославлення святого Імені Твого.

Любове, понад усякою любов'ю, о Пресвята Трійце, віддаюся Тобі як жертва благоговіння, як всепальна жертва повного самознищення". І через це самознищення прагну возвеличити Твоє Ім'я, Господи. Маленьким пуп'янком рожі падаю до Твоїх ніг, Господи, нехай тільки Тобі буде відомий запах тієї квітки.

ТРИ ПРОХАННЯ В ДЕНЬ ВІЧНИХ ОБІТІВ

Ісусе, я знаю, що сьогодні ні в чому Ти мені не відмовиш.

Перше прохання: "Ісусе, найдорожчий мій Обранцю, прошу Тебе про торжество Церкви, особливо в Росії та Іспанії, прошу благословенства для св. Отця Пія XI й усього духовенства, ласки навернення запеклих грішників, особливого благословенства й світла для священників, у котрих буду в житті сповідатись".

Друге прохання: "Прошу благословенства для нашого згромадження, великої ревності в ньому. Благослови, Ісусе, Мати-Генеральну ігуменю та вчительку новичок, цілий новіціат, усіх настоятельок, моїх найдорожчих батьків. Уділи Своєї благодаті нашим вихованкам, так зміцни їх Своєю ласкою, щоб ті, хто залишає наші домівки, більше ніколи не образили Тебе жодним гріхом. Ісусе, благаю Тебе за мою вітчизну – борони її від ворожих нападів.

Третє прохання: "Ісусе, прошу Тебе за ті душі, котрим молитва потрібна найбільше. Прошу Тебе за вмираючих: будь милосердним до них. Благаю також Тебе, Ісусе, про визволення всіх душ із чистилища.

Ісусе, довіряю Тобі окремі особи: своїх сповідників, отця Андраша, священника Чапугу, професора Сопоцька, одного священника, одного монаха, якому я так багато завдячую, та всіх тих, за кого доручено мені молитись. У цей день Ти можеш вчинити все для тих, про кого прошу. Для себе ж грошу Тебе, Господи, перетвори мене цілковито на Себе, утримуй мене неустанно в святій ревності до Твоєї хвали. Даруй мені ласку й силу духа у всьому сповняти Твою святую волю.

Дякую Тобі, мій найдорожчий Обранцю, за ту гідність, якою Ти мене обдарував, а особливо за ті королівські герби, які мене віднині прикрашають і яких не мають навіть ангели: це хрест, меч і терновий вінець. Але, мій Ісусе, понад усе дякую Тобі за Твоє Серце. Воно є усім для мене".

Матір Божа, Пресвята Діво Маріє, моя Мати, Ти в особливий спосіб є тепер моєю Матір'ю, Це тому, що Твій улюблений Син є моїм Обранцем, а отже, ми обоє – Твої діти. Зважаючи на Сина, Ти маєш мене любити. Маріє, найдорожча моя Мати, скеровуй моє внутрішнє життя, щоби воно було миле Твоєму Синові.

Всемогутній Боже, в цю хвилину найбільшої ласки, якою навіки Ти єднаєш мене зі собою, я, така мізерна, з найбільшою вдячністю падаю до Твоїх ніг, наче маленька і незнана квітка. Аромат цієї квітки любові щоденно буде здійматися до Твого престолу.

В хвилини боротьби і страждань, темряви й сум'яття, туги і смутку, в хвилини важких випробувань, в ті хвилі, коли я не знайду ні в кого зрозуміння, ба, навіть усіма зганьблена і зневажена пам'ятатиму день вічних обітів, той день незбагненої Божої благодаті.

ОСОБЛИВІ ПОСТАНОВИ З РЕКОЛЕКЦІЙ

1 травня 1933 року

Любов до ближнього. Це по-перше: послужливість до сестер; по-друге: не говорити про відсутніх й оберігати честь ближнього; по-третє: радіти успіхам ближнього.

За кожне приниження подякую Господеві Богові. Особливо помолюся за того, хто дасть мені можливість упокоритися. Віддам себе на користь душ, не рахуватимусь

із жодною жертвою, килимком стелитимусь під ноги сестер, по якому вони зможуть не тільки ступати, але й витирати ноги. Буду слугувати їм непомітно, не на людський показ. Досить, що Бог бачить.

Знову настали сірі будні. Урочистий час вічних обітів минув, але в душі залишилась велика Божа благодать. Відчуваю, що повністю належу Богові, відчуваю себе Його дитиною, що перебуває у Його, цілковитій власності. Моє уповання на Його наймилосердніше Серце є безмежним. Я з Ним неустанно поєднана. Видається, що Ісус не міг би бути щасливим без мене, а я – без Нього. Хоча я добре розумію, що, як Бог, є Сам у собі щасливий і до свого щастя не потребує абсолютно ніякого створіння. І все ж доброта змушує Його віддаватися створінню, до того ж з такою незбагненою щедрістю.

Після вічних обітів я залишилась у Кракові, бо, ще не вирішено, куди поїду: у Вільно чи Рабку. Аж одного дня Мати-Генеральна викликала мене й повідомила, що я їду у Вільно. Проте до 27 травня я перебувала у Кракові.

Завтра маю виїхати у Вільно. Сьогодні сповідалася в отця Андраша, котрий наділений великим Божим духом. Цей священник звільнив мої крила для злету до найвищих вершин. Заспокоїв мене і велів вірити в Боже провидіння. "Вір і йди сміливо", – сказав. Після тієї сповіді дивна сила Божа влилася в мене. Отець наголошував, що я повинна бути вірною Божій ласці, і додав: "Якщо й надалі ти збережеш оту простоту і послух, то нічого поганого з тобою не станеться. Уповай на Бога, ти – на добрій дорозі і в добрих руках: Божих руках".

Сьогодні, 27 травня 1933 р., я виїжджаю у Вільно. Коли я вийшла й окинула поглядом дім, сад, новіціат, з очей раптово бризнули сльози. Пригадала усі добродійства і ласки, які уділив мені Господь. Несподівано побачила Господа біля квітника і почула: "Не плач. Я завжди з тобою". Присутність Бога, що оповила мене тоді, супроводжувала мене протягом усієї подорожі. Дозволено мені заїхати у Ченстохову.

Вперше я побачила Матір Божу, коли вранці, о п'ятій годині, пішла на відкриття ікони. Молилася безупинно до одинадцятої години, а здавалося, ніби щойно зайшла. Місцева мати-настоятелька прислала по мене сестру, аби я прийшла на сніданок. Я хвилювалась, бо запізнювалась на поїзд. Багато що сказала мені Божа Матір. Я віддала їй свої вічні обіти, відчувала, що є її дитиною, а Вона – моєю Матір'ю. Вона не відмовила мені у жодному проханні.

Сьогодні я вже у Вільно. Монастир складається з маленьких порозкиданих хаток. Сестер лише вісімнадцять. Усі прийняли мене дуже сердечно. Настали дні праці, боротьби і страждань. Все йде своїм належним чином.

СВЯТО МАТЕРІ БОЖОЇ МИЛОСЕРДЯ

5 серпня 1933 року

Сьогодні я отримала велику і незбагненну ласку. Ласку суто внутрішню, за яку щиро вдячна Богові у цьому житті та у вічності.

Ісус сказав мені, що найбільшу Його прихильність здобуду через розважання над Його Болісними Муками. Завдяки такому розважанню багато світла спливає на мою душу. Хто бажає навчитися справжньої покори, нехай роздумує над Христовою мукою.

Коли я роздумую про Ісусову муку, до мене приходять чіткі усвідомлення багатьох речей, які раніше я не могла зрозуміти. Хочу уподібнитися до Тебе, Ісусе, до Тебе, розп'ятого, замученого, приниженого. Христе, залиши в душі й у моєму серці відбиток Своєї покори.

Люблю Тебе безмірно! Тебе, змодованого, такого, яким Тебе описує пророк: зміненого великими стражданнями до невпізнання. Таким люблю Тебе безмірно. Одвічний і неосяжний Боже, що зробила з Тобою любов?..

ТАЄМНИЦЯ ДУШІ

Вільно, 1934 рік

Якось сповідник велів мені спитати Господа, що означають ті два промені, що їх зображено на іконі. Я пообіцяла запитати.

Під час молитви я почула з душі: "Ці два промені означають Кров і Воду. Блідий промінь – це вода, яка несе виправдання душі; червоний промінь – це кров, яка є життям душ. Ті два промені вийшли з надр Мого Милосердя тоді, коли Моє умираюче Серце було на хресті пробите списом.

Ті промені заступають душі від гніву Мого Отця. Щасливий той, хто житиме під їх покровом, бо його не досягне справедлива Божа рука. Бажаю, щоб перша неділя після Великодня була святом Милосердя.

Утішається Моє Серце званням "Милосердя". Розголошуй, що Милосердя є найвизначнішою властивістю Бога. Всі витвори Моїх рук увінчані Милосердям".

Одвічна Любове, прагну, щоб Тебе пізнали всі душі, які Ти створив. Хотіла б я стати священиком: безустанно розповідала б про Твоє милосердя грішним душам, охопленим розпукою. Хотіла би бути місіонером і нести світло віри в дикі, краї, щоб і там душі спізнали Тебе, а я – віддана задля них у жертву – хотіла би вмерти мученицькою смертю, якою вмер Ти заради мене і заради них. Можу піти на мученицьку смерть через повну самопосвяту й самозречення з любові до Тебе, Ісусе Христе, і до безсмертних душ. Велика любов і дрібні речі перетворює на великі, і лише любов надає вартості нашим вчинкам. І чим чистішою стане наша любов, тим менше поживи матиме в нас очисний вогонь страждань. Отоді страждання перестане бути для нас мукою, а стане насолодою.

Я просила Господа, щоби Він уділив мені ласки, аби моя натура була відпорною й сильною супроти впливів, що інколи намагаються відвернути мене від духу статуту та дрібних положень. Бо вони є наче ті молі, що хочуть знищити наше внутрішнє життя і, напевно, зруйнували б його, якщо душа є свідомою тих дрібних порушень, але все ж легковажить ними, як речами малими. Не має значення, що я часто наражаюся на прикrostі й уїдливість. Аби лише мій дух перебував у гармонії з духом статуту, обітів та чернечих приписів.

ВЕЛИКИЙ ЧЕТВЕР 1934 рік

Ісус мовив мені: "Прагну, щоб ти віддала себе в жертву за грішників, а особливо за ті душі, які втратили надію на Боже милосердя".

БОГ І ДУШІ

(Акт пожертви)

Перед небом і землею, перед усіма Ангельськими Хорами, перед лицем Найсвятішої Діви Марії, перед всіма небесними Силами засвідчую Єдиному в Трійці Богові, що в єднанні з Ісусом Христом, Ізбавителем душ, нині добровільно віддаю себе в жертву за навернення грішників, а особливо за ті душі, які втратили надію на Боже милосердя. В цілковитій смиренності віддаючись Божій волі, приймаю всі муки, страхи і тривоги, якими сповнені грішники, а натомість віддаю їм усі утіхи моєї душі, які спливають на мене від Бога. Одним словом, я жертвую за них усе: Служби Божі, святі Причастя, покути і умиртвлення, молитви. Не лякають мене удари – удари Божої справедливості, бо я перебуваю в єднанні з Ісусом. О, мій Боже, я прагну в такий спосіб віддячити Тобі за тих, котрі не довіряють Твоїй доброті. Уповаю всупереч всякій надії на безмежжя Твого милосердя. Господи, мій Боже, частко – частко моя навіки, в цьому акті пожертви опираюсь не на власні сили, але на силу і міць, які випливають із заслуг Ісуса Христа. Щоденно повторюватиму цей акт складання жертви такою молитвою, якої Ти Сам мене навчив, Ісусе: "О Кров і Вода, що виплинула з Серця Ісуса джерелом Милосердя для нас, уповаю на Тебе".

СЕСТРА ФАУСТИНА

ВІД НАЙСВЯТІШОЇ ЄВХАРИСТІЇ

ВЕЛИКИЙ ЧЕТВЕР, СЛУЖБА БОЖА

29.03.1934 року

Коли я одержала від свого сповідника дозвіл на виконання цього акту пожертви, то невдовзі пізнала, що для Бога милим був той акт. Я відразу почала відчувати його наслідки. В одну мить моя душа стала, наче скеля: черства, повна терзань і неспокою. Різні блюзнірства і прокльони лізли мені в вуха. Недовіра і розпач закрались у моє серце. Таким є стан нещасних, котрий я прийняла на себе. Спочатку я дуже злякалась тих жахів, але після першої ж сповіді заспокоїлась.

Коли якось зайшла до того художника, котрий малював ікону, то побачила, що вона є не настільки гарна, як справжній вигляд Ісуса. Це мене дуже засмутило. Коли я повернулась додому, то відразу подалася до каплиці й виплакалась. Я запитала в Господа: "Хто може зобразити Тебе у всій Твоїй красі?" У відповідь пролунало: "Не в красі фарб і вправності пензля велич цієї ікони, але в Моїй ласці".

Одного разу я перебувала з вихованками в саду. Незважаючи на їх галас, я почула слова: "Молись за мене". Я не могла повністю зрозуміти ті слова, замислилась, хто б то міг бути. Відійшла на кілька кроків від вихованок й одразу почула: "Я – сестра". Та сестра була в той час у Варшаві, а я – у Вільно. "Молися за мене доти, поки я не попрошу перестати. Я вмираю". Негайно я почала ревно молитися за неї до вмираючого Серця Ісуса. Молилася так без спочинку від третьої до п'ятої години. Тоді почула: "Дякую", і я зрозуміла, що вона вже померла. Наступного дня під час Служби Божої я гаряче молилася за спасіння її душі. Пополудню надійшла листівка, яка сповістила, що сестра померла о такій-то годині. Саме в той час вона просила:

"Молися за мене".

Якось мене відвідала Матір Божа. Вона була сумною, а очі мала опущені додола. Вона дала зрозуміти, що має мені щось сказати, а, з іншого боку, нібито не хоче про це говорити. Я почала просити, щоби Вона промовила й поглянула на мене. Марія вмить звела на мене очі і, сердечно посміхнувшись, сказала: "Ти зазнаєш страждань через хворобу і лікарів. Тобі випаде також чимало мук через оту ікону, але не бійся".

Наступного дня я захворіла і дуже мучилась. Все було так, як про це провістила Божа Матір. Проте моя душа підготовлена до страждань, а вони постійно супроводжують мене у житті.

НІЧНА АДОРАЦІЯ ЩОЧЕТВЕРГА

9 серпня 1934 року

Я відправляла адорацію від 23 до 24 години. Її я відбула за навернення запеклих грішників, особливо за тих, що втратили надію на Боже милосердя.

Ісус дав мені пізнати, якою милою для Нього є винагороджувальна молитва. Він сказав: "Молитва покірної і люблячої душі вгамовує гнів Мого Отця і прихиляє море благословінь".

Після адорації напівдорозі до келії мене обступило дуже багато великих чорних собак. Вони стрибали, вили, хотіли роздерти мене на шматки, Я здогадалася, що це не пси, а біси. Один із них люто кричав: "За те, що ти цієї ночі відібрала в нас стільки душ, ми розірвемо тебе на шматки". Я їм відповіла: "Якщо на те воля наймилосерднішого Бога, рвіть мене на шматки, бо я на це слушно заслужила. Адже я є найнікчемнішою з грішників, а Бог – завжди святий, справедливий і безмежно милосердний". У відповідь всі біси вигукнули: "Тікаймо, вона не сама, з нею – Всемогутній". І щезли, як пил, як гамір на дорозі, а я спокійно, закінчуючи «Тебе, Боже, славимо», йшла собі далі до келії, роздумуючи над безмірним і незглибимим Божим милосердям.

Одного разу мій сповідник (отець Сопоцько) спитав мене, як повинен бути розташований напис на іконі, бо він весь не поміщається. Я сказала, що помолюсь і наступного тижня дам відповідь. Коли, відійшовши від сповідальниці, я проходила повз Найсвятіші Тайни, отримала внутрішнє осяяння, як повинен виглядати цей напис. Ісус нагадав, що, як казав Він і першого разу, три слова повинні бути виділені: "Ісусе, уповаю на Тебе". Я зрозуміла, що Ісус прагне, щоб там було поміщене усе звернення, але особливо не наполягає на цьому. Однак наголошує на цих трьох словах:

"Я даю людям начиння, з яким вони мають приходити по ласки до джерела милосердя. Тим начинням є ікона з написом: "Ісусе, уповаю на Тебе".

Під кінець триденних реколекцій я побачила, що йду по нерівній дорозі й щораз спотикаюся. Зауважила, що мене супроводжує якась постать, яка весь час намагається мене підтримати. А я цим невдоволена і прошу, щоб вона полишила мене, бо я хочу йти сама. Однак ця постать, яку я так і не змогла впізнати, ні на мить не покидала мене. Мій терпець увірвався, я обернулася до неї і відштовхнула, тут упізнала, що то мати-настоятелька. В ту ж мить бачу, що це не вона, а сам Ісус Христос. Він уважно подивився на мене і дав зрозуміти, як Йому боляче, коли навіть у найнезначнішій справі я не намагаюсь виконувати волю настоятельки. "Її воля – це Моя воля". Я попросила пробачення у Господа, а цю пересторогу взяла собі глибоко до серця.

Одного разу сповідник попросив мене, аби я помолилася за сповнення Його задумів і почала відмовляти дев'ятницю до Матері Божої. Під кінець молитов я побачила Богоматір з Дитятком Ісусом на руках, а також свого сповідника, що стояв на колінах біля її ніг і розмовляв з Нею. Я не зрозуміла, про що він говорив, бо була поглинута розмовою з Дитятком Ісусом, котре спустилось з рук Матінки Божої і наблизилось до мене. Я не могла надивуватись Його красі. Вловила кілька слів з того, що Божа Матір промовила до сповідника. А сказала таке: "Я – не лише Цариця Неба, а й Мати Милосердя і твоя Мати. Тоді простягнула руку, в якій тримала покров, і прикрила ним священика. В ту ж мить видіння зникло.

Яке то велике благо мати духовного провідника! Швидше вдосконалюєшся в чеснотах, виразніше спізнаєш Божу волю, правильніше її виконуєш, йдеш надійною й безпечною дорогою. Провідник вміє оминати скелі, об які можна розбитися. Наведу лише один приклад.

Якось я звернулася до Ісуса з проханням подати мені тему для розважань. Отримала таку відповідь: "Веди роздуми про пророка Іону і його місію". А пополудню члени згромадження приступили до сповіді. Коли я звирялась своєму духівникові, той пояснив, що хочемо ми того, чи ні, а мусимо сповняти Божу волю, і навів приклад пророка Іони. Після сповіді я замислилась, звідки сповідникові відомо, що Бог велить мені роздумувати про Іону, адже я не обмовилась йому про це, і почула слова: "Коли священик є Моїм заступником, то не він діє, а Я через нього. Його бажання – це Мої бажання". Бачу, як Господь оберігає Своїх заступників. Сам спрямовує їх дії.

ПОДЯКА ЗА СТРАЖДАННЯ

Страждання є найбільшим на землі скарбом: воно очищає душу. Справжню любов можна виміряти за шкалою страждань.

Ісусе, я вдячна Тобі за щоденні малі хрести, за перешкоди в здійсненні моїх задумів, за труднощі життя у спільноті, за хибне тлумачення намірів, за приниження від ближніх, за незаслужені звинувачення, слабке здоров'я і вичерпання сил, за зречення власної волі, за перекреслення усіх моїх планів.

Дякую Тобі, Ісусе, за внутрішні муки, тривоги, страхи і непевність, за непроглядний внутрішній морок, спокуси і різні випробування, за тягар і гіркоту боротьби в годину смерті.

Вдячна Тобі, Ісусе. Тобі, Котрий перед тим, як подати мені, Сам спершу випив ту чашу гіркоти, аби пом'якшити її гіркість. Притулила уста до келиха Твоєї святої волі: нехай станеться зі мною усе за Твоїм розсудом. Нехай мені випаде те, що визначила Твоя предвічна мудрість. Я прагну осушити чашу долі до останньої з краплин, не аналізуючи їх призначення: в гіркоті – моя радість, в безнадії – моє уповання.

СВЯТИЙ ВЕЧІР

24 грудня 1934 року

Вранці під час Служби Божої я відчула близькість Бога. Моя душа підсвідомо поринула в Нього. В цей час я почула такі слова: "Ти – Моя мила оселя, в тобі спочиває Мій дух".

Після тих слів я відчула, як Господь скерував свій погляд вглиб мого серця і, усвідомлюючи свою нікчемність, упокорялась духом та захоплювалась великим Божим милосердям, тим, що вищий понад усе Господь опускається до такої убогості.

Під час святого Причастя душа моя наповнилась радістю. Я відчула, що всемогутність Бога поглинула всю мою істоту. Протягом усього дня в особливий спосіб я відчувала Його присутність.

Хоча виконання обов'язків позбавило мене можливості хоч на хвилину зайти у каплицю, я щомиті переживала свою поєднаність із Богом. Я неустанно складала вітання Матері Божій, намагалась проникнутись її духом і просила, щоб Вона навчила мене справжньої любові до Бога, Тоді почула: "Вночі, під час Служби Божої поділюся з тобою таємницею Свого щастя".

Вечеря почалася о шостій годині. Після вечері ми швидко попорались, і о дев'ятій годині я змогла зайти в каплицю на адорацію. До півночі я молилась за батьків і всю родину, за свого духівника, церкву і духовенство, за грішників, місії і наші домівки. Відпусти жертвувала за душі в чистилищі.

ДВАНADЦЯТА ГОДИНА

25 грудня 1934 року

Різдвяна Служба Божа. З перших хвилин наростала в мені внутрішня зосередженість, радість наповнила душу. Під час приношення я побачила на вівтарі малого Ісуса у незрівнянній красі. Дитячко Боже поглядало на всіх і простягало свої рученята. Коли відбувалося освячення, Дитя звернуло свій погляд до неба, а після таїнства знову дивилась на нас. Видіння повторювалось три дні поспіль. Нема слів, щоб описати ту радість, яка охопила моє серце!

ПЕРЕДДЕНЬ НОВОГО РОКУ

1934-1935 роки

Я отримала дозвіл не йти спати, а натомість молитися в каплиці. Одна з сестер попросила мене пожертвувати за неї годину адорації. Я пообіцяла їй. Під час молитви Бог дав мені знати про те, наскільки милою є для Нього ця душа.

Другу годину адорації я жертвувала за навернення грішників, а третю – відбула за сповнення задумів свого духівника, гаряче молилась за пролиття світла для нього в певній справі. Нарешті пробила дванадцята година, остання година року. Я закінчила її в Ім'я Пресвятої Трійці і так само розпочала першу годину нового року. Просила благословенства в кожній з Осіб і з великою надією дивилась у рік новий, який, безперечно, не пошкодує для мене страждань.

РОЗДУМИ ПРО ЄВХАРИСТІЮ

Свята тайно євхаристії, в якій міститься заповіт Божого милосердя для нас, а особливо – для бідних грішників.

Свята тайно євхаристії, в якій міститься Тіло і Кров Господа Ісуса Христа, як доказ нескінченного Милосердя до нас, а особливо – до бідних грішників.

Свята тайно євхаристії, в якій міститься вічне життя і безмежне Милосердя, щедро дароване нам, а особливо – бідним грішникам.

Свята тайно євхаристії, в якій міститься Милосердя Отця і Сина, і Святого Духа до нас, а особливо – до бідних грішників.

Свята тайно євхаристії, в якій міститься безмежна ціна Милосердя, яка оплатить всі наші борги, а особливо – бідних грішників.

Свята тайно євхаристії, в якій міститься джерело живої води, що б'є з безмежного милосердя для нас, а особливо – для бідних грішників.

Свята тайно євхаристії, в якій міститься вогонь найчистішої любові, котрий палахкотить із лона Предвічного Отця як з безодні нескінченного милосердя для нас, а особливо – до бідних грішників.

Свята тайно євхаристії, в якій містяться ліки на всі наші немочі. Наче з криниці випливають ті ліки з безмежного милосердя для нас, а особливо – для бідних грішників.

Свята тайно євхаристії, яка містить у собі єднання поміж Богом і нами, завдяки нескінченному милосердю до нас, а особливо – до бідних грішників.

Свята тайно євхаристії, в якій містяться всі почуття найсолодшого Серця Ісуса до нас, а особливо – до бідних грішників.

Свята тайно євхаристії, єдина наша надіє в усіх стражданнях і життєвих труднощах.

Свята тайно євхаристії, єдина наша надіє посеред темряви і сум'ять, як внутрішніх, так і зовнішніх.

Свята тайно євхаристії, єдина наша надіє у житті та в годину смерті.

Свята тайно євхаристії, єдина наша надіє серед невдач і сумнівів.

Свята тайно євхаристії, єдина наша надіє посеред фальші та зрад.

Свята тайно євхаристії, єдина наша надіє серед темряви і безбожництва, що наповнює землю.

Свята тайно євхаристії, єдина наша надіє серед суму і болю, якого ніхто не зрозуміє.

Свята тайно євхаристії, єдина наша надіє серед поту і сірості буденщини.

Свята тайно євхаристії, єдина наша надіє посеред краху наших надій і змагань.

Свята тайно євхаристії, єдина наша надіє серед ворожих атак і потуг пекла.

Свята тайно євхаристії, уповатиму на Тебе, коли труднощі перевищуватимуть мої сили, коли я побачу, що зусилля мої марні.

Свята тайно євхаристії, уповатиму на Тебе, коли неспокій шматуватиме моє серце, а дух схилатиметься до сумнівів.

Свята тайно євхаристії, уповатиму на Тебе, коли серце Моє тремтітиме і смертельний піт зросить чоло.

Свята тайно євхаристії, уповатиму на Тебе, коли все змовиться проти мене і непроглядний відчай закрадатиметься в мою душу.

Свята тайно євхаристії, уповатиму на Тебе, коли погляд мій згасатиме до всього

дочасного, а душа моя вперше побачить незвідані світи.

Свята тайно євхаристії, уповатиму на Тебе, коли моя праця буде непосильною, а невдачі супроводжуватимуть мене.

Свята тайно євхаристії, уповатиму на Тебе, коли видаватиметься важким дотримання цноти і натура бунтуватиметься.

Свята тайно євхаристії, уповатиму на Тебе, коли ворожі удари будуть скеровані проти мене.

Свята тайно євхаристії, уповатиму на Тебе, коли мою працю і зусилля осуджуватимуть люди.

Свята тайно євхаристії, уповатиму на Тебе, коли пролунають Твої вироки. Уповатиму тоді на море Твого Милосердя.

Пресвята Трійце, уповаю на безмежне Твоє Милосердя. Бог є моїм Отцем, отже я, Його дитина, маю повне право на Його Божественне Серце. А чим більша темрява, тим повнішим повинно бути уповання.

Не розумію, як можна не довіряти Тому, Котрий усе може; з Ним – усе, без Нього – нічого. Він, Господь, не дозволить і не допустить посоромлення тих, що все своє уповання поклали на Нього.

ЧЕТВЕР, 10 січня 1935 року

Увечері під час відправи мене почали мучити такі думки: "Чи все, що я кажу про велике Боже Милосердя, не є часом облудою або оманною...". Я хотіла ще трохи над цим подумати, як почула сильний і виразний внутрішній голос: "Все, що ти розповідаєш про Мою доброту, є правдою, і не дібрати відповідних слів для прослави Моеї доброти". Ці слова були настільки повні сили і такі виразні, що я готова накласти життям, що вони йдуть від самого Бога. Свідченням цього є глибокий спокій, який мене при них огортає і залишається надалі. Те світло ледь відхилило завісу, і я побачила, що всі мої зусилля, витрачені на те, щоби душі пізнали милосердя Господа, милі Богові. Тому в моїй душі панує така велика радість, що я й не знаю, чи можлива ще більша на небі, Якби тільки душі хотіли хоч трохи прислухатись до голосу сумління і голосу, тобто натхнення, Святого Духа... Кажу, – хоч трохи, бо якщо лише раз віддамося впливові Божого Духа, Він сам доповнить те, чого нам бракуватиме.

НОВИЙ 1935 РІК

Ісус радо вдається у подробиці нашого життя і не раз сповняє мої потаємні прагнення, з якими інколи я криюся перед Ним, хоча знаю, що перед Ним нічого не можна приховати.

На Новий рік у нас є звичай жеребкуванням обирати собі особливих заступників на цілий рік. Вранці, під час медитації в мені пробудилося одне з таких потаємних прагнень, щоби Ісус у Євхаристії, як і раніше, був моїм заступником. Коли ми прийшли в їдальню на сніданок, почалося жеребкування. Наблизившись до образків, на яких написані імена святих заступників, я взяла один, не роздумуючи. Не кинулася читати одразу, бо хотіла на кілька хвилин завдати собі умиртвлення. І раптом пролунало в душі: "Я – твій заступник, читай". Я відразу поглянула на образок і прочитала: "Заступник на 1935 рік – Ісус у Святих Тайнах". Моє серце затріпотіло від радості. Я непомітно полишила сестер і подалася до віттаря з Найсвятішими Тайнами,

щоб побути там хоч хвилю. Там і дала волю почуттям свого серця. Ісус, однак, ніжно так зробив мені зауваження, що я повинна бути в цей час із сестрами. Я відразу повернулася, дотримуючись вказівки.

Одного дня під час ранкових розважань я почувала: "Особливо остерігайся сваволі. Нехай і найдрібніша справа буде позначена відбитком послуху".

Якось Ісус дав мені зрозуміти, що коли часом я за дорученням прошу Його в справі якогось задуму, Він завжди готовий уділити мені своїх ласк, лише душі не завжди хочуть їх прийняти: "Моє серце переповнене великим Милосердям для душ, особливо – для бідних грішників. Якби вони могли зрозуміти, що Я – їх найкращий Отець, що для них з Мого Серця, як із переповненої Милосердям криниці, виплила Кров і Вода. Задля них Я перебуваю в кивоті як Цар Милосердя. Прагну наділяти душі благодаттю, але вони не хочуть її прийняти. Принаймні, ти приходь до Мене як можна частіше. Бери ті ласки, які вони відкидають. Тим ти потішиш Моє Серце, О, якою ж великою є байдужість душ у відповідь на доброту, на стільки виявів любові! Серце Моє наповнюється самою невдячністю душ, що живуть у світі, їх забутливістю. На все вони знаходять час, не мають тільки часу на те, аби прийти до Мене по ласки. Але найбільше ранить Моє Серце невірність душі, котра є Моєю обраницею. Ця зрадливість є вістрям, котре пробиває Моє Серце".

ВІВТОРОК ВРАНЦІ 29 січня 1935 року

У той вівторок під час медитації я внутрішнім зором побачила Святішого Отця, який відправляв Службу Божу. Після "Отче наш" він розмовляв із Господом Ісусом Христом про ту справу, що Ісус наказав мені йому повідомити, тобто про запровадження свята Милосердя. Хоча особисто я не розмовляла з Святішим Отцем, та це питання було полагожене іншого особою. (Професор Сопоцько розмовляв із нунцієм архієпископом Кортесі про запровадження свята Божого Милосердя. Він розраховував на те, що нунцій подасть цю справу для вирішення Святішому Отцю.) Однак у дану хвилину через внутрішнє пізнання я дізналася, що Святіший Отець розглядає цю справу, яка незабаром вирішиться згідно з бажанням Ісуса Христа.

Перед восьмиденними реколекціями я вдалася до свого духівника з проханням дозволити мені певні умертвлення на час їх проведення. Дозвіл я одержала лише частково. Отець погодився на одну годину розважання про страждання Ісуса Христа і певне упокорення. Однак, я була трохи невдоволена, що мені не дозволили усього, про що просила. Повернувшись додому, я зайшла на хвилю до каплиці і почувала: "Одна година розважання про Мою болісну Муку має більшу заслугу, ніж цілий рік бичувань до крові. Розважання Моїх болісних ран приносить тобі велику користь, а Мені – велику радість: Мене дивує те, що ти не повністю зреклася власної волі. Але Я тішуся безмежно, що ти змінився під час реколекцій".

Увечері після закінчення науки почувала: "Я – з тобою. В тих реколекціях Я утверджу тебе в спокою і мужності, щоби не забракло тобі сил для сповнення Моїх задумів. Задля цього під час цих реколекцій ти абсолютно перекреслиш власну волю. Натомість здійснився в тобі Моя воля. Знай, що це багато тобі коштуватиме, тому напиши на чистому папері такі слова: "Від сьогодні не існує в мені власної волі". І перекресли навхрест сторінку. З другого боку напиши так: "Від сьогодні здійснюватиму Божу волю скрізь, завжди, у всьому". Не бійся нічого, любов дасть тобі силу і полегшить виконання". Коли я опустила на коліна, щоб перекреслити власну

волю, як наказував мені Господь, в душі пролунало: "Від цієї хвилини не лякайся Божих присудів, бо ти не будеш суджена".

ПРО СВЯТУ СПОВІДЬ

8 лютого 1935 року

На дві речі я звертатиму особливу увагу:

по-перше: вибиратиму до сповіді те, що мене найбільше упокорює, хоч би то була і якась дрібниця, але вона коштує зусиль, тому я звіряюсь у цьому;

по-друге: я вправлятимусь у розкаянні не тільки під час сповіді, але й при кожному іспиті совісті я збуджуватиму в собі досконалий жаль, а особливо – перед сном.

Бог пообіцяв велику ласку усім, хто проповідатиме Його велике Милосердя: "Сам боронитиму їх у годину смерті як свою хвалу. Навіть якби гріхи були чорні, як ніч, але коли грішник звертається до Мого Милосердя, він віддає Мені найвищу шану і виявляє честь Моєму Стражданню. В той час, коли душа прославляє Мою доброту, сатана тремтить перед нею і тікає на саме дно пекла".

Під час однієї адорації Ісус мені пообіцяв: "З тими душами, котрі вдаватимуться до Мого Милосердя, і тими які поширюватимуть і звеличуватимуть Моє велике Милосердя, учиню в годину їх смерті згідно з Моїм безмежним Милосердям".

"Журиться Моє Серце, – говорив Ісус, – "що навіть вибрані душі не розуміють, яким великим є Моє Милосердя. Певним чином їх спілкування свідчить про маловірство. О, як сильно це ранить Моє Серце. Згадайте собі Мою Муку і, якщо не ймете віри Моїм словам, вірте, принаймні, Моїм Ранам".

ВІД'ЇЗД ДО РІДНОГО ДОМУ

15 лютого 1935 року

Коли я довідалася, що моя мама важко хвора, майже при смерті і прагне перед смертю зі мною побачитись, відгукнулася на це усім серцем. Як любляча дитина, я прагнула сповнити її бажання, але повністю здалась на Божу волю. В день іменин 15 лютого мати-настоятелька передала мені другого листа з дому і дала дозвіл поїхати до батьків. Я відразу почала збиратись у дорогу і вже ввечері виїхала з Вільна. Усю ніч жертвувала молитви за хвору маму, щоби Бог уділив їй тієї ласки, щоби страждання, яких вона зазнавала, були повністю зараховані їй як заслуги.

Їхала я у приємному товаристві кількох жінок із релігійного братства. Відчула, що одна з них страждає, в її душі точиться вперта боротьба. Я почала молитися за неї. В одинадцятій годині жінки перейшли до іншого купе побалакати, а ми залишились лише удвох. Я відчувала, що моя молитва викликає в її душі ще запеклішу боротьбу. Не потішала її лише молилася ще гарячіше. Врешті, та душа звертається до мене і просить сказати, чи вона повинна дотримати обіцянки, даної Богові. Я внутрішньо збагнула, про що йдеться, і відповіла, що вона зобов'язана неодмінно дотримуватися присяги, бо інакше буде нещасливою усе своє життя. Та думка не дасть їй спокою. Здивована такою відповіддю, вона розкрила переді мною свою душу.

Вона була вчителькою. Перед екзаменами присягла Богові, що, якщо успішно

складе іспити, то присвятить себе службі Богові, тобто вступить у монастир. Однак, коли вона склала на "відмінно" іспити, її поглинув вир життя, і вона не захотіла прийняти чернецтва. Але сумління не давало спокою і, незважаючи на розваги, вона відчувала постійне невдоволення.

Після довгої розмови вона зовсім змінилася. Сказала мені, що негайно намагатиметься вступити у монастир. Просила молитися за неї. Я ж відчувала, що Бог не пошкодує ласки для неї.

Вранці я приїхала у Варшаву, а ввечері, о восьмій годині, вже була вдома. Як раділи батьки і вся родина, важко описати. Мамі трохи полегшало, але лікар не давав жодної надії на повне одужання. Після привітань всі одразу опустили на коліна, щоб скласти Богові подяку за ту ласку, що ми всі могли ще раз зустрітись.

Коли я побачила, як молиться мій тато, мені стало дуже соромно, що після стількох років чернецтва я б не змогла так щиро і палко молитись. Неустанно я дякувала Богові за таких батьків.

Як усе до невпізнання змінилося за ті десять років! Брати й сестри були ще малі, а тепер всі дорослі, і їх не впізнати. Станіслав щоденно супроводжував мене до костелу. Відчувала, що ця душенька є дуже милою Богові. В останній день, коли вже нікого не було в костелі, ми разом відмовили *Te Deum* перед Найсвятішими Тайнами. Я пригадала собі всі ласки, які свого часу тут отримала, але тоді не розуміла того і так часто зловживала ними. Дивувалася, як могла бути такою засліпленою. Під час цих роздумів мені явився Господь у незрівнянній красі і ласкаво промовив: "Моя обранице, уділю тобі ще більше ласк, аби ти протягом усієї вічності була свідком нескінченного Мого Милосердя".

Дні вдома минали у великому товаристві, бо кожен хотів побачитись зі мною і перекинутись словом. Часто бувало до двадцяти п'яти осіб. Вони цікавились моїми оповідями про життя святих. Якось втомлена розповідями і в тузі за самотністю й тишею я вийшла ввечері в сад, щоб мати можливість наодинці поговорити з Богом, та за мною відразу прийшли брати й сестри, і я мусіла знову розповідати, а тут стільки очей уп'ялося в мене. Крім того, мені багато коштувало те, що я змушена була цілувати дітей. Знайомі приходили з дітьми, аби я їх хоч на хвилину потримала на руках і поцілувала. Вони вважали це великою ласкою, а для мене це була можливість вправлятись у чеснотах, бо не одна дитина була досить брудною. Щоби себе переламати і не виявити відрази, таку замурзану дитину я цілувала два рази. Одну дитинку із загноєним оком, хоч моя натура і противилась, я поцілувала просто в нагноєння і попросила в Бога полегші.

Неймовірно засмутило мене те, що я не змогла побачитись із двома сестрами. Внутрішньо відчула, у якій великій небезпеці перебувають їх душі. На саму думку про них біль стиснув моє серце. Коли одного разу я відчула свою близькість до Бога, то гаряче просила Господа благодаті для них і почула: "Уділяю їм не тільки потрібні ласки, але й особливі". Я зрозуміла, що Господь покличе їх до ближчої єдності з Собою.

Радію безмежно, що в нашій родині панує така велика любов. Коли я прощалась з батьками і прохала їх благословення, то відчула силу Божої ласки, яка сплинула на мою душу. Мама, батько і хрещена мати зі сльозами благословили мене. Просили, щоб я ніколи не забувала, як багато ласк уділив мені Господь, покликавши до чернечого життя. Прохали про молитву. Хоч усі плакали, я не зронила жодної сльозинки. Намагалась бути мужньою й утішала всіх, як могла, нагадуючи, що в небі не буде

розлук. Станіслав провів мене до автомашини. Розповідаючи, якими милими є Богові чисті душі, я запевнила, що Бог задоволений ним. Коли говорила йому про доброту Господа Бога, він розплакався, як мала дитина, Я йому не дивувалась, бо то чиста душа, отже, легко пізнає Бога.

Коли я сіла в машину, дала волю серцю і так само розплакалась, як дитина, з радості, що Бог обдаровує нашу родину стількома ласками, і заглибилась у молитву вдячності.

Увечері була вже у Варшаві. Спершу привіталася з Господарем дому, а потім віталася з усім згромадженням. Коли перед тим, як йти на спочинок, зайшла у каплицю до Господа, щоб сказати "Добраніч" і перепросити Його, що, перебуваючи вдома, так мало з Ним розмовляла, то почувла у душі голос: "Дуже задоволений з того, що не говорила зі Мною, а відкривала душам Мою доброту і спонукала їх любити Мене".

Мати-насгоятелька сказала, що завтра я поїду з нею до Йозефінок (так називали новоутворований дім згромадження на околицях Варшави, яким у той час управляла настоятелька Генерального Дому у Варшаві). Там матиму можливість поговорити з Матір'ю-генеральною. Я зраділа безмежно. Мати-Генеральна незмінно та сама, повна доброти, спокою і Божого Духа. Ми довго розмовляли. Пополудню були на відправі.

Наступного дня я вже була у Вільно. Почувала себе такою щасливою, що повернулась до нашого монастиря. Мені видавалося, ніби я вдруге до нього вступила. Не могла натішитись тишею і спокоєм, тим, що душа легко поринає в Бога. Всі їй у цьому сприяють, і ніхто не перешкоджає.

ВЕЛИКИЙ ПІСТ

Коли заглиблююсь у Господню Муку, то під час адорації часто бачу Ісуса Христа в такому стані: після бичування кати зняли з Нього одяг, що вже прилип до Ран, так що вони знову відкрились і почали кровоточити. Потім вони накинули на Господа, на ті свіжі рани, червоний плащ, брудний і подертий. В деяких місцях той плащ ледве сягав колін. І звеліли Господеві сісти на колоду. З терня плели вінець й поклали на Його святу Голову, а в руки дали тростину. Насміхалися з Нього, віддаючи поклони, наче цареві. Одні плювали Йому в обличчя, а інші брали тростину і били Його по голові. Ще інші завдавали Йому болю штурханами, а деякі прикрили Його лице і били кулаками. Ісус переносив усе мовчки. Хто зрозуміє Його – Його біль? Погляд Ісуса був втуплений у землю. Я відчула, що в той час діялося в найсолодшому Серці Ісуса. Нехай кожен розважає над тим, що Ісус терпів у ті хвилини. Навперейми знущалися з Господа. Я замислювалась, звідки у людині взялася така злосливість. Гріх тому причиною: зустрілися Любов і гріх.

О вічна і незбагненна Любове, прошу в Тебе однієї ласки; просвіти мій розум світлом із висоти, дай мені пізнати й оцінювати речі за їх вартістю. Найбільшою радістю сповняється моя душа, коли я пізнаю правду.

В ті хвилини, коли в глибині ества я зустрічаюся з Богом, то відчуваю таке щастя, що й не висловити словами. Це короткі миті, бо душа не витримала би їх довше, мусіло б наступити роз'єднання з тілом. Хоча вони короткі, однак сила, якою вони наповнюють душу, залишається дуже надовго. Відчуваю постійну присутність Бога без жодного зусилля душі, відчуваю таку тісну власну єдність із Богом, яка поєднує краплину води з бездонним океаном.

Ту ласку я відчула у четвер (21.03.35) під кінець вервиці, що тривала винятково довго впродовж усієї Служби Божої. Думала, що помру з радості. В такі моменти я краще пізнаю Бога і Його властивості, а також краще пізнаю себе і свою убогість. Мене вражає те, наскільки низько опускається Бог до такої нікчемної душі, якою є моя.

В обідню пору я зазирнула на хвильку до каплиці, і знову сила благодаті вдарила в моє серце. Коли я перебувала у стані зосередженості, сатана схопив один горщик квітів і зі злобою з усієї сили жбурнув на землю. Я бачила всю його затятість і заздрість. В каплиці не було нікого. Я підвелася з молитви, позбирала черепки, пересадила квітку і хотіла швиденько поставити на місце, перш ніж хтось прийде до каплиці. Але це мені не вдалося. Саме увійшла мати-настоятелька, сестра, зайнята в захристії, і ще кілька сестер. Мати-настоятелька здивувалася, що я торкалася чогось на вівтарі, і горщик упав. Сестра з захристії виявила своє невдоволення. Я ж не намагалась ні щось пояснювати, ні виправдовуватись. Проте під вечір почувала себе зовсім вичерпаною і не могла відправити Святої Години. Отож, попросила в настоятельки дозволу раніше піти спати. Як тільки лягла, відразу заснула. Проте десь біля одинадцятої години диявол шарпнув моїм ліжком. Я одразу ж прокинулась і спокійно почала молитись до свого Ангела-Хоронителя. Тоді побачила душі, що несуть покуту у чистилищі їх постаті були, наче тіні, а поміж ними снувало багато бісів. Один із них намагався мені дошкулити, у подібні кота стрибав на моє ліжко і до моїх ніг. А був завважки наче кілька гудів.

Весь той час я відмовляла вервицю. Над ранок ті постаті відступили, і я змогла заснути. Коли вранці я прийшла до каплиці, то почула голос: "Ти поєднана зі Мною, нічого не бійся. Але знай, дитя Моє, що сатана ненавидить тебе. Хоча він ненавидить кожну душу, але особливою ненавистю палає до тебе, тому що багато душ ти вирвала з-під його влади."

ВЕЛИКИЙ ЧЕТВЕР

18 квітня 1935 року

Вранці я почула слова: "Від сьогодні аж до воскресіння ти не відчуватимеш Моєї присутності, а твоя душа буде сповнена великої туги". В цю ж мить велика журба заповнила мою душу. Я відчувала розлуку з улюбленим Ісусом, а коли надійшла хвиля прийняття святого Причастя, я побачила в чаші, в кожній облатці стражденне обличчя Ісуса Христа. Туга в моєму серці зросла ще більше.

У Велику П'ятницю о третій годині, коли я зайшла у каплицю, пролунало: "Бажаю, щоби ця ікона була вшанована публічно". В цей момент я побачила Господа Ісуса Христа, вмираючого на хресті в жахливих муках, з Його серця вийшли ті самі два промені, що зображені на іконі.

Субота. Під час вечірні мені явився Ісус Христос в пресвітлих шатах. Сявав, наче сонце. Він промовив до мене: "Нехай радіє твоє серце". І я сповнилася великою радістю, і пронизала мене наскрізь Божа присутність, що є невимовним скарбом для душі.

У п'ятницю, 26 квітня, ікона була виставлена в Острій Брамі. Під час урочистостей я була присутня на проповіді про Боже Милосердя, яку виголошував мій сповідник. Так вперше відбулося те, чого Ісус віддавна вимагав.

Після проповіді я не чекала закінчення відправи, бо поспішала додому. Але не пройшла навіть кілька кроків, як злі духи заступили мені дорогу. Вони погрожували мені жахливими муками. Чулися голоси: "Відібрала нам усе, що ми стільки років здобували". Ненависть їх до мене була жахливою. Отоді я й покликала на допомогу Ангела-Хоронителя. Його ясна постать з'явилась в одну мить, і він мовив: "Не бійся, обранице Мого Владика. Без Його дозволу ці духи не заподіють тобі нічого поганого". Злі духи негайно зникли, а вірний Ангел-Хоронитель супроводжував мене видимим чином до самого дому.

НЕДІЛЯ,

28 квітня 1935 року

Надійшла Провідна неділя, тобто свято Божого Милосердя, закінчення ювілею Відкуплення. Коли ми йшли на ту урочистість, то серце стрибало мені з радості з приводу того, що ці два свята так тісно між собою пов'язані. Я просила в Бога Милосердя для грішників. Коли закінчувалася відправа, і священник узяв Найсвятіші Тайни, щоб поблагословити вірних, я побачила Господа Ісуса Христа таким, як на іконі. Господь поблагословив усіх, а два промені поширилися на цілий світ. Тоді пролунало: "Це свято вийшло з надр Мого Милосердя і утвердилося в Його глибинах. Кожна душа, що вірить і надіється на Моє милосердя, удостоїться його".

ЗІСЛАННЯ СВЯТОГО ДУХА

9 червня 1935 року

Увечері, коли я йшла садом, почула слова: "Зі своїми товаришками ти будеш випрошувати милосердя для себе і світу, Я зрозуміла, що йдеться про заснування нового згромадження. Чітко усвідомлюю: щодо мене є інша Божа воля. Але безперестанно виправдовуюсь перед Господом, що я не здатна здійснити таку справу. "Не бійся. Я сам доповню те, чого тобі бракує", – пролунало.

Коли я розмовляла зі своїм духівником про різні справи, котрі Господь вимагав від мене, то гадала, що він скаже мені, що я не зможу справитись із ними. Однак у відповідь почула, що Бог для виконання своїх замірів вибирає найчастіше власне такі убогі душі, як я. Таємниця, якою я ще не ділилась із священником, полягала в тому, що Бог велить, аби існувало згромадження, котре би проголошувало Боже Милосердя і вимолювало його для світу. На запитання священника, чи не було у мене натхнень щодо цього, відповіла, що чіткого наказу не одержала. В одну мить осяяло мене розуміння, що Господь промовляє через нього. Даремно я боронилася, що не маю виразного наказу. Під кінець розмови я побачила на порозі Ісуса Христа таким, як на іконі. Він сказав: "Прагну, аби було таке згромадження". Поспішаючи додому, я весь час повторювала: "О Господи, я не здатна сповнити Твої наміри".

30 червня 1935 року

Наступного дня на самому початку Служби Божої я побачила Ісуса у невимовній красі. Він сказав мені, що вимагає, щоби це згромадження якнайшвидше було засноване (Сестра Фаустина написала, що Христос вимагав від неї заснування нового згромадження. Його метою повинно було стати поширення культу Божого Милосердя. Вона не хотіла розпочинати цю роботу на свій розсуд, тому звернулася до свого сповідника професора Сопоцька, до матері-ігумені Міхаели Морачевської і до отця Андраша. Сповідники були спочатку нерішучі. Ігуменя після тривалого вагання таки дала згоду, але підкреслила, що ніякої відповідальності на себе не бере.

Сестра Фаустина звернулася до архієпископа Ромуальда Ялбржиковського. Той не відмовив, але сказав, що треба почекати яснішого знаку з неба. Незважаючи на невпинні старання, сестра Фаустина за свого життя не дочекалася створення нового згромадження. Стараннями отця Сопоцька перша кандидатка склала обіти лише в 1941 році, а 2 травня 1955 року ординарій із Гожова Зигмунд Шелажек заснував згромадження Найсвятішого Ісуса Христа Милосердного Відкупителя, мета якого – поширення культу Божого Милосердя і допомога церковній ієрархії). "Перебуватимеш у цьому згромадженні разом із сестрами. Мій дух буде законом вашого життя, яке ви маєте вести, наслідуючи Мене від ясел аж до смерті на хресті. Проникни в Мої таємниці, і ти спізнаєш безодню Мого милосердя до створінь і Мою незглибиму доброту. Ширитимеш це по світі. Через молитву будеш посередницею між землею і небом". І тут настав час прийняття святого Причастя. Ісус зник, я бачила лише ясне сьайво. Тоді пролунало: "Уділяємо тобі Свого благословення". В цю ж мить із того сьайва вийшов промінь і пронизав моє серце. Дивовижний вогонь загорівся у моїй душі. Я гадала, що вмру з радості та щастя. Відчувала, що дух мій відокремився від тіла, що я цілковито поринула в Бога, що Всемогутній підхопив мене, як порошок, у незвідані простори. Я тремтіла від щастя. Відчувала, що Сам Господь підтримував мене аби я змогла витримати безмір щастя і споглядати Його Велич.

Коли закінчилася Служба Божа, не знаю. Не в моїх силах було звертати увагу на те, що діється в каплиці. Отямившись, я відчула силу і відвагу сповняти Божу волю.

ЧЕТВЕР.

НІЧНА АДОРАЦІЯ

Коли я прийшла на адорацію, то мене відразу огорнула внутрішня зосередженість. Я побачила Ісуса, оголеного, прив'язаного до стовпа. Й почалося бичування. Четверо чоловік по черзі сікли Господа різками. Серце моє завмирало, коли я дивилась на ті муки, Ісус сказав: "Страждаю від ще жахливішого болю, ніж той, що ти бачиш". Ісус дав мені пізнати, за які гріхи Він піддався катуванню. Це нечисті гріхи. О, які жахливі моральні муки терпів Ісус піддаючись бичуванню. А тоді промовив: "Дивись. Побачиш людство в теперішньому стані". І в одну мить відкрились моїм очам жахливі речі: кати відступили від Господа Ісуса Христа, а інші люди схопили бичі й немилосердно сікли Господа. То були священики, ченці і черниці, найвищі сановники церкви, що мене дуже здивувало, а ще – світські люди різного віку й суспільного стану. Всі зганяли свою злість на невинному Ісусові. При вигляді усього цього моє серце впало ніби в агонію. Поки кати бичували Ісуса, Він мовчав і дивився у далечінь. Але коли катувань завдавали ті, котрих я згадувала вище,

Ісус заплющив очі, з Його Серця вирвався тихий, але дуже болісний стогін. Я почула: "Бачиш, ото мука, що перевищує Мою смерть". Отоді змовкли мої уста, і мені здалося, що я вмираю. Я відчувала, що ніхто не принесе мені потіхи, не вирве з цього стану, лише Той, Котрий ввів мене в нього. Господь промовив: "Щирий біль твого серця приніс безмежну полегшу Моєму Серцю. Дивись і утішся". В цю хвилину я побачила Ісуса Христа на хресті.

Почувала себе дуже нездоровою, і мені здавалося, що я не зможу піти на адорацію. Але я збрала усю силу волі і, хоч впала в келії, не зважала на те, що мене болить, маючи перед очима Муку Христа. Як прийшла до каплиці, то відчула внутрішнє розуміння, яку велику нагороду готує нам Бог не тільки за добрі вчинки, але й за шире прагнення здійснити їх. Якою ж то великою є Божа ласка!

О, як солодко трудитися для Бога і душі Не хочу в цій борні спочинку. До останнього подиху боротимусь за хвалу Царя і Господа мого. Не складу меча, поки Він не покличе мене встати перед Його престолом. Не боюсь ударів: моїм щитом є Бог. Не ми ворога, а він нас повинен боятись. Сатана перемагає лише бундючних і боязких, бо покірні мають силу. Ніщо не збентежить, ні не стривожить покірні душі. Я скерувала свій лет у самісінький жар сонця, і ніщо не в змозі знизити його. Любов не втримати в ув'язненні. Вона вільна, як королева. Любов сягає Бога.

Наш сповідник виїхав, і я сповідалась в архієпископа (Архієпископ рішуче був проти того, щоби сестра Фаустина залишила згромадження Матері Божої Милосердя). Коли відкрила йому свою душу, у відповідь почула: "Доню моя, наберися великої терпеливості. Якщо ці речі походять від Бога, то раніше чи пізніше здійсняться. Прошу: зберігай цілковитий спокій. Я прекрасно тебе розумію, але що стосується того, щоби покинути згромадження і думати про якесь інше, то прошу навіть не допускати такої гадки, інакше то буде велика внутрішня спокуса", і ще запам'яталося зі сповіді: "Випрошувати милосердя для світу – це глибока і гарна думка. Багато молись про милосердя для грішників, але роби це у власному монастирі".

П'ЯТНИЦЯ,

13 вересня 1935 року

Увечері в своїй келії я побачила ангела, виконавця Божого гніву. Він мав світлий одяг, лице було променисте. Під його стопами була хмарина. З неї до рук ангела йшли громи і блискавиці, а вже з його руки виходили і сягали землі. Коли я побачила той знак Божого гніву, що мав доторкнутися землі, а особливо одного місця, котре з певних причин не можу назвати, то я почала просити ангела, щоб він стримався на кілька хвилин, що світ чинитиме покаяння. Однак прохання моє було нічим проти гніву Бога. Словами, що зринали з глибини мого єства, я почала благати Бога за світ. Коли я молилася таким чином, то побачила безсилля ангела. Він уже не міг здійснити справедливе покарання за гріхи, якого заслужили люди. Ще ніколи не молилася із такою внутрішньою силою, як тоді. Я благала Бога такими словами: "Предвічний Отче, Жертвую Тобі Тіло і Кров, Душу і Божество Твого найдорожчого Сина, а нашого Господа Ісуса Христа за гріхи наші і всього світу. Заради Його болісної Муки май Милосердя до нас".

Наступного ранку, зайшовши до каплиці, я внутрішньо почула слова: "Коли б ти не увійшла до каплиці, відразу змов ту молитву, котрої тебе Я вчора навчив". Коли

відмовила їй, почула в душі: "Ця молитва служить для вгамування Мого гніву. Відмовлятимеш її протягом дев'яти днів на звичайній вервиці таким чином: спочатку прочитаєш одне "Отче наш", "Богородице Діво" і "Вірую". Потім на великих зернятках (зернятках для "Отче наш") промовлятимеш такі слова: "Предвічний Отче, жертвую Тобі Тіло і Кров, Душу і Божество Найдорожчого Твого Сина, а нашого Господа Ісуса Христа, щоб вимолити прощення гріхів наших й усього світу". На малих зернятках (для "Богородице Діво") відмовлятимеш такі слова: "Заради Його болісної Муки умилосердися над нами і над цілим світом". На закінчення тричі повториш: "Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, змилуйся над нами і над цілим світом".

Другий зошит

СХИЛІМОСЬ ПЕРЕД БОГОМ

Вільно, 24 листопада 1935 року

О Пресвята Трійце, в якій міститься внутрішнє життя Бога Отця, Сина і Святого Духа, одвічна радосте, незбагненна глибочінь любові, що спливає на всі створіння й ощаслиблює їх, честь і хвала Твоєму імені на віки вічні – амінь. Коли пізнаю Твою велич і красу, о мій Боже, тішуся невимовно з того, що Господь, якому я служу є таким великим. З любов'ю і радістю сповняю Його святу волю і, чим краще Господа Бога пізнаю, тим палкіше прагну Його любити. Палить мене прагнення любити Його щораз більше.

ЗАГАЛЬНІ МІРКУВАННЯ (щодо майбутнього згромадження)

Не буде величавих будівель, а лише невеликий костелик і при ньому маленьке згромадження; мале коло осіб, не більше десяти. Окрім цих, дві особи будуть ззовні полагатися різні потреби згромадження й обслуговувати костел. Не носитимуть чернечого вбрання, складатимуть обіти, але звичайні, і підпорядковуватимуться безпосередньо настоятельці, яка буде жити в затворі. Кожний дім буде незалежний від іншого, хоча статутом, обітами і духом вони будуть із собою якнайтісніше поєднані. Кожний дім підпорядковуватиметься місцевому єпископові.

Кожна черниця житиме в окремій келії, але зберігатиметься спільність життя: будуть сходитись на молитви, споживання їжі і відпочинок. Сестра, яка складе довічні обіти, вже ніколи не побачить світу, навіть через ґрати. Вони будуть завішані темним сукном. Навіть у розмовах вона буде дуже обмежена. Стане ніби мертвою: світ не розумітиме її, а вона – світу. Вона повинна стояти між небом і землею та неухватно благодіяти Богу про милосердя для світу і силу для священників, щоби – при всіх небезпеках світу – вони залишалися бездоганними, і їх слова не лунали надаремно. Таких сестер буде небагато, але це будуть героїчні душі. Вони повинні накласти на себе печать, якою Він був позначений, а саме: страждання й погорда. Кожна прямуватиме до граничного самозречення і покори. Сестра, котра відзначиться тими чеснотами, зможе керувати іншими сестрами.

Коли ввечері я вела в келії свої записи, пролунало: "Не виходь з цього згромадження, май до себе милосердя. Тебе чекають великі страждання".

Обернувшись у той бік, звідки було чути голос, я нічого не побачила і продовжувала писати. А потім почувся шум і слова: "Як вийдеш, знищимо тебе. Не муч нас". Я озирнулась і побачила багато гидких потвор. Коли подумки зробила знак хреста, вони відразу щезли.

СВЯТИЙ ВЕЧІР, 1935 рік

З самого ранку мій дух був заглиблений у Богіві. Його присутність проймала мене наскрізь. Перед вечерею я зайшла на хвилику до каплиці, щоб біля стіп Господа Ісуса поділитись просфорою з тими, хто далеко, кого Ісус дуже любить, і котрим я багато чим завдячую. Коли подумки ділилась просфорою з певною особою (можна припустити, що це був професор Сопоцько), почула: "Його серце є для Мене небом на землі". Як я виходила з каплиці, в одну мить огорнула мене Божа всемогутність. Я зрозуміла, як сильно Господь нас любить. Якби ж то душі хоч частково могли те збагнути!

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

Під час Різдвяної Служби Божої після святого Причастя я почула: "Я завжди у твоєму серці. Не лише тоді, коли ти приймаєш Мене у св. Євхаристії, але завжди". Я була сповнена великої радості впродовж цих свят.

О Пресвята Трійце, Предвічний Боже, моя душа потопає в Твоїй красі. Віки ніщо перед Тобою. Ти завжди той самий. Яка незмірна Твоя велич. Ісусе, що є причиною того, що, приховуючи свою Велич, Ти зійшов із престолу неба і перебуваєш з нами? Відповів мені Господь: "Доню Моя, привела Мене любов, і любов Мене тримає. Якби ти тільки знала, яку велику заслугу і нагороду має один акт чистої любові до Мене, то вмерла би з радості. Кажу це для того, щоби ти неустанно єдналась зі Мною в любові, бо це – мета життя твоєї душі. Цей акт ґрунтується на акті волі. Знай, що чиста душа є покірною. Коли ти принижуєшся і самовинищуєшся перед Моєю величчю, тоді Я невідступно перебуваю коло тебе з своїми ласками, використовую свою всемогутність, щоби вивищити тебе".

Коли сповідник казав мені відмовити за покуту "Слава Отцю", це забиало мені багато часу. Я не раз починала, але не могла закінчити, бо мій дух єднався з Богом. Інколи помимо моєї волі я знаходжусь у полоні Божої всемогутності, поринаю цілковито в Нього і тоді не знаю, що довкола мене діється.

Одного разу я раптом побачила Господа Ісуса Христа у всій Його величі. Він сказав мені: "Доню Моя, якщо ти хочеш, то Я цієї ж миті створю новий світ, гарніший від теперішнього. І ти проживеш у ньому решту своїх днів". Я відповіла на це: "Не бажаю жодних світів. Прагну Тебе, Ісусе, прагну любити Тебе такою любов'ю, якою Ти мене обдаровуєш. Єдиного благаю: зроби моє серце спроможним любити Тебе. Дуже дивуюся, мій Ісусе, що Ти ставиш мені таке запитання. Бо що мені з цих світів, хоч би й тисячу Ти дав мені, що мені з того. Знаєш добре, Ісусе, що серце моє вмирає з туги за Тобою. Все, окрім Тебе, є ніщо для мене". Якось, коли смертельно занедужала одна з наших сестер, зібралось усе згромадження. Серед присутніх був і священник, котрий дав хворій останнє розгрішення. І в цей момент я побачила силу-силенну духів темряви. Забувши, що перебуваю в гроні сестер, я негайно схопила кропило і зросила

свяченою водою нечисту силу. Вона відразу щезла. Однак, коли ми перейшли в їдальню, мати-настоятелька зробила мені зауваження, що я не повинна була з присутності священика кропити хвору свяченою водою. Це належить до його компетенції. Я прийняла це нагадування в душі покути, але велику полегшу приносить умираючим свячена вода.

Одного ранку мати-настоятелька повідомила, що Мати Генеральна відправляє мене у Варшаву. В останній вечір перед від'їздом одна сестра, вже старша за віком, відкрила переді мною свою душу. Розповіла, що кілька років переживає душевні муки, їй здається, що всі її сповіді недійсні. Вона має сумніви, чи Господь Бог їй пробачив. Я її запитала, чи коли-небудь вона говорила про це сповідникові. Вона відповіла, що вже багато разів казала йому про це. На її сумніви сповідники відповідали, щоби вона заспокоїлась. Однак вона і надалі важко страждає, ніщо не приносить полегкості. Я їй порадила дослухатись до слів сповідника і бути цілковито спокійною, бо це, напевно, є спокуса. Проте зі слізьми в очах вона благала, аби я запиталася в Ісуса Христа, чи Він їй пробачив і чи її сповіді є дійсними. На це я їй з запалом відповіла: "Спитайтеся, сестро, самі, якщо не вірите сповідникам". Вона вхопила мене за руку і не хотіла відпустити, поки я не пообіцяю помолитись за неї і розповісти, що мені Господь про неї скаже. Вона плакала гірко і не відпускала мене, кажучи: "Знаю, що Господь Ісус Христос промовляє до вас, сестро". Не маючи змоги вирватись від неї, я пообіцяла, що помолюсь за неї. Увечері я почула: "Скажи тій сестрі, що її недовір'я болючіше ранить Моє Серце, ніж гріхи, що вона їх учинила".

Коли я їй це передала, вона розплакалася, як дитина, і велика радість увійшла в її душу.

22 березня 1936 року

Приїхавши у Варшаву, я зайшла у малу капличку, що була на першому поверсі будинку, де жили сестри, щоби подякувати Господу за щасливу подорож. Просила в Господа допомоги і благодаті у всьому, що мене тут чекає. Покладаюся у всьому на Його святу волю. І тоді пролунало: "Нічого не бійся. Всі труднощі послужать тому, щоби збулася Моя воля".

Коли я прибула у Валендів, одна з сестер, вітаючись, сказала: "Тепер, коли ви до нас приїхали, все буде гаразд". Я її спитала: "Чому ви так говорите?". Вона відповіла: "Відчуваю це в душі". Ця особа повна простоти і дуже мила Серцю Ісуса. В тому домі справді була велика матеріальна скрута. Не буду зараз про все це згадувати.

Сповідь. Готуючись до сповіді, я звернулась до Господа Ісуса Христа: "Ісусе, благаю, промов до мене устами цього священика. Нехай він скаже мені щось про Милосердя. Це буде для мене знаком, адже він нічого не знає про те, що Ти, Ісусе, вимагаєш від мене заснувати згромадження Милосердя". Коли я приступила до сповідальниці і розпочала звірятись з гріхів, священик мене перервав і почав розповідати про велике Боже Милосердя. Та так наголошував на ньому, як я ще ніколи не чула. Питався, чи знаю, що Господнє Милосердя є понад усі Його діла, є вінцем Його справ? Я вслухалася в слова, що їх Господь промовляв устами того священика. Хоча ані словечком не обмовилась про своє внутрішнє життя, а лише відкрила свої провини, священик сам розповів, що діється в моїй душі і зобов'язав мене бути вірною Божим натхненням.

Квітна неділя. В ту неділю в особливий спосіб я переживала почуття

Найсолодшого Серця Ісуса, дух мій був там, де перебував Ісус.

Була квартальна сповідь. Мене знову підганяла якась внутрішня сила не відкладати далі тієї справи, яку мені доручив Ісус Христос. Я розповіла про все сповідникові, отцеві Буковському і сказала, що не можу більше зволікати. Отець відповів: "Сестро, це – ілюзія. Ісус Христос не може цього вимагати. Ти склала вічні обіти. Все це – омана. Ти вигадуєш якусь ересь і кричиш до мене майже на повний голос". Я спитала: "Усе є оманною?".

–Так, усе.

–То ж як мені чинити надалі?

–Не можна керуватись жодним натхненням. Не звертай жодної уваги на голос у душі. Намагайся добре виконувати свої обов'язки, зовсім не думати про ці речі і жити, не зосереджуючись на них.

–Гаразд. Досі я чинила згідно з власним сумлінням. А тепер зроблю так, як ви наказуєте,

–Якщо тобі Ісус Христос знову щось скаже, то прошу мене повідомити, а самій не можна нічого робити.

–Добре. Старатимусь бути послушною.

І звідки взялась у отця така суворість?

Коли я відійшла від сповідальниці, то цілий рій думок гнітив мене. Навіщо бути щирою? Адже те, що я розповідала, не є гріхом, отже, я не маю обов'язку говорити про це сповідникові. Або таке: як то добре, що не маю потреби зважати на своє єство, аби лише ззовні все було гаразд. Не мушу керуватись тими внутрішніми голосами, через які не раз терплю приниження. Тепер уже буду вільною. То знову якийсь дивний біль стиснув мою душу: не можна мені спілкуватись із тим, котрого так гаряче прагну? Котрий є усією силою моєї душі? І я почала волати: "До кого ж піду, Ісусе?". З моменту заборони сповідника у моїй душі запала густа темрява. То боюся почути якийсь внутрішній голос, аби не зламати накладеної заборони, то знову ж умираю з туги за Богом. Єство моє розтерзане. Не маю власної волі. Я повністю здалась на Бога.

У Великий Четвер моє страждання посилилось. Коли я приступила до розважань, то впала в свого роду вмирання. Не відчувала присутності Бога, але вся Його справедливість тяжіла наді мною: видавалося, ніби я розчавлена за гріхи світу. Сатана почав наді мною насміхатись: "Ось бачиш, тепер ти вже не будеш змагатись за душу. Глянь, яку маєш нагороду. Ніхто тобі не повірить, що Ісус щось вимагав від тебе. Дивись, як ти зараз страждаєш, а які ще муки доведеться зносити. Сповідник звільнив тебе від усього". Тепер я можу жити, як мені до вподоби, аби ззовні все виглядало добре. Ці жахливі муки терзали мене цілу годину.

Наближалася Служба Божа. Біль стиснув моє серце: то я повинна вийти з монастиря? А якщо отець назвав це ерессю, то я повинна відпасти від Церкви? І я закричала до Господа болісним внутрішнім голосом: "Ісусе, порятуй мене!". Проте жоден промінчик світла не проник у мою душу. Я відчуваю, що сили мене покидають, відбувається ніби відокремлення душі від тіла. Здаюся на Божу волю: "О, Боже, нехай станеться зі мною по волі Твоїй. Нема вже в мені нічого мого". Раптом мене огорнула Божа присутність і прошила наскрізь, до мозку кісток. Був то час прийняття святого Причастя. Відразу після нього я не відала, де я і що зі мною діється.

Тоді побачила Ісуса Христа таким, як на іконі. Він промовив: "Скажи сповідникові, що та справа є Моєю. Тебе ж використовую як мізерне знаряддя". Я відповіла: "Ісусе, не можу зробити того, що Ти мені велиш. Сповідник сказав, що все

це є оманю. Не дозволено мені дотримуватися жодного Твого розпорядження. Прости мені, Господи, мушу слухатись сповідника. Знаєш, як страждаю через це, але що вдієш. Сповідник заборонив коритися Твоїм наказам". Ісус доброзичливо і з задоволенням вислухав, відтак промовив: "Про все, що Я тобі доручаю і говорю, завжди розповідай сповідникові. А виконуй лише те, на що одержиш дозвіл. Не тривожся і нічого не бійся. Я – з тобою". Душа моя наповнилась радістю. Всі думки, які мене мучили, розвіялись, а впевненість і відвага прийшли в мою душу.

Однак незабаром я пройнялась мукою, яку переносив Ісус на Оливній горі, і так тривало до ранку. В п'ятницю я переживала муку Ісуса, але вже в інший спосіб. У той день приїхав до нас отець Буковський. Якесь дивна сила підштовхувала мене піти висповідатись і розповісти все, що трапилось і що Ісус мені сказав. Коли я розповіла йому, отець повівся зовсім інакше: "Нічого не бійся, сестро. Нічого поганого з тобою не трапиться – Господь Ісус Христос не допустить. Бог знайде спосіб здійснити цю справу. Прошу завжди бути такою простою і щирою і про все повідомляти Мати-Генеральну. А що стосується того, що я тоді сказав, то я вчинив так, аби перестерегти тебе. Омани бувають навіть у святих. До цього інколи може долучитись сатанинське нашіптування, а деколи воно й від нас самих. Отже, слід бути обережною. Чини далі так, як і досі. Бачиш, Господь за це не гнівається. Про деякі речі, що зараз трапились, можеш повторити постійному сповідникові".

ПАСХАЛЬНА ЗАУТРЕНЯ

12 квітня 1936 року

Коли я зайшла в каплицю, мій дух потонув у Богові, єдиному моєму скарбі. Його присутність наповнила мене.

О мій Ісусе, Учителю і Провіднику! Скріпи і просвіти мене у важкі хвилини життя. Не сподіваюся допомоги від людей. В Тобі – уся моя надія. О Господи, допоможи, аби зі мною сталося те, що Ти задумав перед віками. Я готова за першим покликом сповнити Твою святу волю. О Боже, Ти знаєш, що я нічого не прагну, окрім Твоєї слави. О незбагнений Боже, Велич Твого милосердя перевершує всі людські та ангельські поняття. Всі ангели й люди є породженням Твого милосердя. Милосердя – це квітка любові. Бог – це любов, а милосердя – Його діло. В любові воно починається і в милосерді проявляється. На що не погляну, усе промовляє про Його милосердя. Навіть сама Божа справедливість свідчить мені про Його безмежне милосердя, бо справедливість випливає з любові.

Краків, 11 травня 1936 року

Я приїхала у Краків. Зраділа, що нарешті зможу здійснити те, що Господь Бог від мене вимагає. Коли все розповіла отцеві Андрашу, він відповів: "Молися, сестро, аж до свята Серця Ісуса і доповни молитву якимось умертвленням. У день цього свята дам тобі відповідь". Але одного дня я почула у душі: "Нічого не бійся, Я – з тобою". Після тих слів мене так щось підганяло, що я не чекала свята Серця Ісуса, а при сповіді заявила, що залишаю згромадження (Це означає, що вона виходить із згромадження Матері Божої Милосердя, аби заснувати нове згромадження, до чого спонукають її внутрішні натхнення). Отець відповів: "Якщо ти сама вирішила, то і

відповідальність лягає на тебе. Йди тоді, сестро". Мене охопила радість.

Наступного дня мене раптово полишила Божа присутність, і непроглядна темрява огорнула душу. Я не змогла молитись. Тому, вирішила відкласти трохи справу, поки спочатку не порозуміюсь із священником. Отець Андраш пояснив мені, що такі зміни часто відбуваються в душах, і це не є перешкодою до дій.

Коли про цю справу я поговорила з Матір'ю-Генеральною, то вона відповіла: "Сестро, ввіряю тебе Євхаристійному Ісусові в кивоті. Куди б не зрушила звідси, на те буде Божа воля".

РОЗМОВА З ОТЦЕМ АНДРАШОМ

червень 1936 року

"Знай, що все це дуже важко. Головним твоїм провідником є Святий Дух. Ми можемо лише покерувати тими натхненнями, але справжнім твоїм керманічем є Святий Дух. Ти можеш починати діяти, ти в стані це зробити. Я ні не забороняю, ні не наказую. Відповідальність лягає на тебе. Але в цій справі треба бути надзвичайно обережною і багато молитись. Та просити, аби Він просвітив і мене".

Під час Служби Божої, яку відправляв отець Андраш, я побачила Божу Дитину, котра мені сказала: "Жоден твій самовільний вчинок, як би багато зусиль ти в нього не вклала, не буде Мені до вподоби". Я зрозуміла цю залежність.

16 липня. Сьогодні провела цілу ніч у молитвах. Розважала про Господню Муку. Мою душу гнітила Божа справедливість. Рука Господня торкнулася мене.

Одного разу, йдучи коридором, я почула в душі слова: "Неустанно відмовляй ту вервицю, якої Я тебе навчив. Кожен, хто буде її відмовляти, удостоїться в годину смерті великого Милосердя. Священики подаватимуть грішникам ту вервицю, як останню надію. Яким запеклим не був би грішник, якщо хоч раз він змовить її, то здобуде ласку з безмежного Мого Милосердя. Прагну, щоб цілий світ пізнав Моє милосердя. Прагну уділяти невимовні милості тим душам, які вірять у Моє милосердя".

Якось я почула: "Моя доню, розголошуй по всьому світу незбагненне Моє милосердя. Бажаю, щоби свято Милосердя було захистком і притулком для усіх душ, а особливо для бідних грішників. У той день відкрите усе нутро Мого Милосердя. Виливаю цілісіньке море ласк на душі, які приступають до джерела Мого Милосердя. Той, хто висповідається і запричаститься, удостоїться повного відпущення провин і кар. У той день відкриті усі джерела, через які спливають Божі ласки. Нехай жодна душа не боїться наблизитись до мене, хоч би гріхи її були й багряні. Моє Милосердя настільки велике, що й протягом усієї вічності жоден розум, ні людський, ні ангельський, не осягне його. Все, що існує, зродилось із Мого Милосердя. Кожна душа стосовно Мене впродовж усієї вічності буде роздумувати про Мою любов і Милосердя. Встановлення свята Милосердя вимагає сама Моя природа. Я прагну, щоби його урочисто відзначали в першу неділю після Великодня. Людство не знає спокою, поки не звернеться до Джерела Мого Милосердя".

Я почула слова: "В твоєму серці – Моя постійна оселя. Незважаючи на твою нікчемність, я єднаюсь з тобою і забираю твою мізерність, а даю тобі Своє Милосердя. В кожній душі вершу Милосердя, і чим більший грішник, тим більше права має він на Моє Милосердя".

ВОСЬМИДЕННІ РЕКОЛЕКЦІЇ

20 жовтня 1936 року

Коли я увійшла в каплицю на короткотривалу адорацію, то спитала Господа, як я повинна відбувати реколекції. У відповідь почула: "Прагну, щоб ти уся перетворилась на любов і пломеніла, наче чиста жертва любові".

У перший день реколекцій прийшла до мене одна з сестер, котра приїхала скласти вічні обіти. Вона звирилась мені, що зовсім не має уповання на Бога, будь-що викликає в неї знеохоту. Я відповіла: "Добре, що ви мені про це сказали. Буду за вас, сестро, молитись". Я пояснила також, як сильно болить Господа маловірство, а тим більше вибраної душі. Вона сказала мені, що, склавши вічні обіти, буде зміцнюватись у вірі. Тепер знаю, що навіть вибрані душі, які вдосконалюються в чернечому чи духовному житті, не мають відваги повністю покладатись на Бога. А все тому, що мало душ усвідомило безмежне милосердя Бога, Його велику доброту.

Сьогодні мій Ангел-Хоронитель завів мене у провалля пекла. Це місце великих тортур, воно займає велетенський простір. Моїм очам відкрилися такі види мук: перша, яка, власне, і становить пекло, – це втрата Бога; друга – безперестанні докори сумління; третя – неможливість змінити цю долю; четверта мука – вогонь, який проникає в душу, але не нищить її. Це жахлива мука. Вогонь цей суто духовний, запалений Божим гнівом; п'ята мука – суцільна темрява, жахливий задушливий запах. Хоч панує темрява, та чорти і засуджені на вічні муки душі бачать одні одних та бачать усе зло інших і своє; шоста мука – постійне товариство сатани; сьома мука – жахливий відчай, ненависть до Бога, лайка, прокльони, блюзнірство. Ці муки усі засуджені переносять разом. Але на цьому ще не кінець. Є ще окремі муки, чуттеві. Чим кожна душа грішила, тим і терзається в такий жахливий спосіб, що й не описати. Є моторошні підземелля, провалля тортур, де одна мука різниться від іншої. Нехай кожний грішник знає: яким чуттям грішив, таким усю вічність буде і мучитись. Пишу це за наказом Бога, щоби жодна душа не могла викручуватися тим, що пекла нема, або що там ніхто не був і не знає, як там є.

Я, сестра Фаустина, за Божим наказом була в безодні пекла для того, щоб розповідати і свідчити, що пекло є. Я одержала від Бога розпорядження викласти все на письмі.

Чорти виявили до мене велику ненависть, але за Божим велінням мусіли бути слухняними. Те, що я описала, є лише слабким відбитком того, що я бачила. Одне зауважила, більше там є тих душ, котрі не вірили, що пекло існує. Коли я прийшла до пам'яті, то не могла оговтатись від жаху. Тому ще з більшою ревністю молюся за навернення грішників. Неустанно благаю в Бога милосердя для них. О мій Ісусе, я волю до кінця світу конати в найгірших муках, ніж Тебе образити найменшим гріхом. "Моя доню, якщо за твоїм посередництвом Я вимагаю від людей пошани до Мого милосердя, то ти перша повинна відзначатись тією вірою в Моє Милосердя. Вимагаю від тебе вчинків милосердя, котрі повинні впливати з любові до Мене. Завжди і всюди ти повинна виявляти милосердя до ближніх. Не можеш сторонитись цього, ані відмовляти, ані виправдовуватись. Подаю тобі три способи вияву милосердя до ближніх: перший – вчинок; другий – слово; третій – молитва. В цих трьох різновидах міститься повнота милосердя, що є незаперечним доказом любові до Мене. Таким

способом душа прославляє Моє милосердя. Так перша неділя після Великодня є святом Милосердя, але його слід доповнити вчинком. Я вимагаю вшанувати Моє милосердя урочистим святкуванням, віддаючи шану цій іконі, що була намальована. Через неї Я уділю душам багато ласк. Вона повинна стати нагадуванням вимог Мого Милосердя, бо не допоможе навіть найсильніша віра, якщо вона не підкріплена вчинками.

О мій Ісусе, Ти Сам підтримуй мене у всьому, адже Ти бачиш, яка я маленька, тому розраховую виключно на Твою доброту, Боже.

27 листопада 1936 року

Сьогодні духом я була в небі та оглядала ті невимовні красоти і щастя, що чекають нас після смерті. Бачила, як неухабно віддають честь і хвалу Богу усі створіння, та яке велике щастя міститься в Богові й проливається на них, ошасливаючи їх. І всяка хвала та честь від ошасливлених істот повертається до джерела та входить у Божі глибини, а створіння контемплюють внутрішнє життя Бога, Отця, Сина і Святого Духа, котре ніколи вони не збагнуть і не досягнуть.

Те джерело щастя є незмінним у своїй сутності, проте є завжди новим. З нього струменить щастя для всіх. Розумію тепер св. Павла, який сказав: "Ні око не бачило, ні вухо не чуло і в людське серце не увійшло те, що Бог приготував для тих, хто Його любить".

9 грудня 1936 року

Завдяки великій турботі Матері-Генеральної, я виїхала сьогодні на лікування у Прондік, недалеко від Кракова, де перебуватиму три місяці. Погодившись на це, я повністю здалась, на Божу волю. З однаковою покорою приймаю як одужання, так і смерть. Цілковито покладаюся на Його безмежне милосердя. Дбаю лише про те, щоб моя любов до Нього була щораз глибшою і чистішою.

Мене відвезла сестра Хризостома. У виділеній мені окремій кімнаті живу як кармелітка. Лікар узяв мене під свою опіку. Мене оточують зичливі люди.

10 грудня 1936 року

Сьогодні я встала рано і ще перед Службою Божою, яка починається тут о шостій годині, провела медитацію. Після святого Причастя мій дух потонув у Богові, як у єдиному предметі своєї любові. Увесь день я почувала себе погано. Увечері я намагалась відправити Святу Годину, але не змогла, лише єдналася зі страждальним Ісусом. Моя кімната розташована поряд із палатою для чоловіків. Я не знала, що чоловіки такі балакучі. З ранку до пізньої ночі вони ведуть розмови на різні теми. Мій Ісусе, як мало ці люди говорять про Тебе. Про все, тільки не про Тебе, Ісусе. Сумно мені, коли я бачу ту велику байдужість і невдячність створінь. О мій Ісусе, прагну любити Тебе за них і своєю любов'ю винагородити Тобі!

11 грудня 1936 року

Сьогодні я не змогла взяти участь у всій Службі Божій.

Була лише на найважливіших її частинах. Відразу після святого Причастя повернулася до себе. Зненацька мене охопила присутність Бога. В цей момент я відчула страждання Господа. Тривало це дуже коротко. Глибше тоді я пізнала справу Милосердя.

Вночі раптово прокинулася й усвідомила, що якась душа просить помолитись, бо їй дуже потрібна молитва. Коротенько, але від щирого серця я просила в Господа ласки для неї.

Наступного дня вже після дванадцятої, увійшовши в палату, побачила людину, яка вмирала. Довідалася, що агонія почалася вночі. Переконалася, що це було саме тоді, коли хтось просив мене помолитись. Тепер у душі я почула голос: "Відмов ту вервицю, якої Я тебе навчив". Я побігла по вервичку, опустила на коліна біля вмираючої людини й почала з великим запалом духа відмовляти ті молитви. Раптом вона відкрила очі й глянула на мене. Ще я не закінчила вервицю, як вона померла, оповита дивним спокоєм.

Я гаряче просила Господа, щоби Він виконав обіцяне за змовляння вервиці. Господь дав мені зрозуміти, що та душа удостоїлася обіцяної ласки. То була перша душа, яка її одержала. Я відчувала, як сила милосердя огортає ту душу.

Повернувшись у свою кімнату, почула: "Охороняю в годину смерті, як свою хвалу, кожну душу, яка сама відмовляє цю вервицю, або коло вмираючої це робить хтось інший. Удостойтеся однакового відпусту. Коли біля вмираючої особи змовити цю вервицю, вгамовується гнів Божий, а незбагненне милосердя огортає душу. І зворушаться глибини Мого Милосердя заради болісної муки Мого Сина".

О, якби ж то всі усвідомили, яким великим є Господнє милосердя і наскільки воно необхідне нам усім, а особливо в ту вирішальну годину...

О милосердний Ісусе, розп'ятий на хресті, згадай нас у годину нашої смерті. Вмираючий Ісусе, заporуко Милосердя, вгамуй Божий гнів у годину моєї смерті.

Сьогодні ввечері я спізнала в душі, що якійсь особі необхідна моя молитва. Особливо відчуваю це, коли таку потребу має вмираючий. Негайно почала молитись. Молилася ревно, але відчувала, що повинна продовжувати свої молитви. Наступного дня довідалася, що, власне, в той час почала вмирати одна особа, і тривало це до ранку. Дивним чином Господь Ісус Христос дає мені зрозуміти, що вмираючому необхідна моя молитва. Відчуваю живо і виразно того духа, котрий просить мене про молитву. Я не знала, що поміж душами Існує така поєднаність. Особливо тепер, коли я перебуваю у лікарні, переживаю цю внутрішню єдність із умираючими. Просто якась сила змушує мене до молитви. Це бачення є суто духовним і приходить через раптове осяяння, що його мені уділяє Бог. Молюся доти, поки не відчую в душі спокій. Велику допомогу вмираючим приносить вервиця. Інколи заспокоююсь після першої "Богородице Діво", іноді після того, як змовлю усю вервицю. Я переконалася також, що маю внутрішній неспокій і потребу довше молитись, якщо душа зазнає важкої боротьби і тривалого вмирання. Трапляється так, що людина, котра помирає, знаходиться в іншому корпусі або іноді навіть за кілька сотень кілометрів, як це було з моїми рідними, проте відчуття мої однакові. Адже для духа простору не існує!

Пополудню завжди грає радіо, отож мені бракує тиші. До обіду – безперервні балачки і шум. Мій Боже, я сподівалася тієї тиші, що в ній розмовлятиму лише з

Господом, а вийшло зовсім навпаки. Але тепер ніщо мені не перешкоджає: ані розмови, ні радіо. Одним словом – ніщо. Ласка Божа так учинила, що коли я молюсь, то не знаю навіть, де перебуваю. Знаю лише, що єднаюсь душею з Богом. І так минають дні у лікарні.

А ще важко мені писати, навіть пера доброго не маю. Труднощі пов'язані також і з тим, що нотатки веду потай від сестер. Мушу інколи шохвилі закривати зошит і терпеливо вислуховувати розповідь тієї чи іншої особи. Тоді час, відведений на писання, минає, а літери розмазуються від раптового стулювання сторінок. Веду ці нотатки з дозволу настоятельки і з наказу сповідника. Часом пишеться мені цілком задовільно, а іноді сама ледве можу прочитати.

23 грудня 1936 року

Я переживаю хвилини спілкування з Божою Матір'ю і готуюся до урочистої миті приходу Господа Ісуса Христа. Матір Божа повчає мене про внутрішнє життя душі з Ісусом, особливо у святому Причасті. Яке велике таїнство вершить у нас святе Причастя, ми дізнаємося лише у вічності. О, найдорогоцінніші хвилини у житті!

Сьогодні мене провідала сестра Хризостома. Привезла лимони, яблучка і маленьку ялинку. Я зраділа цьому безмежно. Мати-настоятелька за посередництвом сестри Хризостоми просила лікаря відпустити мене на свята додому. Лікар охоче погодився. Я втішилася й розплакалася, як мала дитина. Сестра Хризостома дивувалась, що я дуже змінилась і погано виглядаю. Сказала мені: "Знаєш, Фаустино, ти, напевно, помреш. Мабуть, ти дуже страждаєш".

Я відповіла їй, що сьогодні страждаю більше, ніж в інші дні, але то нічого. Для порятунку душ це не є забагато. О, милосердний Ісусе, дай мені ще душі грішників!

24 грудня 1936 року

Сьогодні під час Служби Божої я особливо єдналась з Богом і Його Непорочною Матір'ю. Покора і любов Непорочної Діви проймали мою душу. Чим більше я наслідую Матір Божу, тим глибше спізнаю Бога. О, яка незбагненна туга огортає мою душу! Ісусе, як можеш Ти залишати мене у цьому вигнанні? Я вмираю зі спраги за Тобою. Кожен Твій дотик до моєї душі ранить безмірно. Любов і страждання йдуть поряд. Але я не замінила би завданого Тобою болю на жодні скарби.

Додому на свята мене забрала сестра Каєтана. Я тішилася, що буду разом із сестрами. Ідучи містом, я уявляла собі, що це Вифлеєм. О Пречиста Діво, Ти сьогодні в дорозі, і я мандрую.

О Світлосяйна Діво, чиста, як кришталь, уся заглиблена в Бога, Тобі віддаю своє внутрішнє життя. Влаштуй усе так, щоб це було мило Твоєму Синові.

Перед вечерею я зайшла за хвилину до каплиці, аби духово поділитися просфорою з дорогими моєму серцю особами. Я просила для них ласки. Я довірила Господеві переслідуваних, страждених і тих, котрі не знають Його імені, особливо бідних грішників. О маленький Ісусе, благаю Тебе, занур усіх у море Твого незбагненного Милосердя. О солодкий, маленький Ісусе, візьми моє серце. Нехай воно буде для Тебе милою і зручною оселею. О неосяжна Величносте, яка прихильно наблизилась до нас. Тут нема великого Єгови – грози громів. Тут солодкий маленький Ісусик. Тебе не боїться жодна душа, хоч не зменшилась Твоя велич, а лише стала

прихованою.

Після вечері почувала себе втомленою і зболеною, була змушена лягти. Проте не спала і з Пресвятою Матір'ю чекала на появу Дитини.

25 грудня 1936 року

Під час Різдвяної Служби Божої мене наскрізь пройняла Божа присутність. За мить до приношення я побачила Богородицю з малим Ісусиком і святого Йосифа. Матір Божа промовила: "Моя доню, Фаустино, тримай той найдорожчий скарб". І подала мені маленького Ісуса. Коли я взяла Його на руки, моя душа сповнилась такою невимовною радістю, що й не описати. За хвилину видіння зникло. Коли я прийняла Господа Ісуса у святому Причасті, то уся моя душа затрепетала від присутності Бога.

На другий день свят Службу Богу правив отець Андраш. Пополудню я ходила до сповіді. На деякі питання, що стосувались відомої справи, отець не дав мені відповіді. Мовив: "Як будеш здорова, поговоримо конкретніше. А зараз намагайся скористатись тими ласками, які тобі Бог уділяє. Старайся повністю одужати". За покуту отець казав молитися на вервиці до Божого Милосердя. Під час молитви я почула: "О, які великі ласки уділю душам, які будуть відмовляти цю вервицю. Надра Мого милосердя зворушуються для тих, хто її відмовляє. Запиши ці слова, Моя доню. Дай знати цілому світові про Моє Милосердя, Нехай усе людство пізнає Моє безмежне милосердя. Це є знаком на останні часи. Потім надійде день справедливості. Поки є час, нехай люди прибігають до джерела Мого Милосердя, нехай користають з Крові й Води, котра для них заструменіла". О, людські душі, де сховається в день Божого гніву? Вдавайтесь зараз до джерела Божого Милосердя. О, яку велику кількість душ я бачу! Вони схилились перед Божим Милосердям, тож і співатимуть пісню прослави у віках.

27 грудня 1936 року

Сьогодні я повернулась до лікарні. Подорож була приємною. Зі мною їхала одна особа, яка везла до хресту дитину. Ми підвезли її до самого костелу в Подгужу. Аби вийти, вона передала дитину в мої руки. Ревною молитвою я присвятила дитя Богові, щоби колись воно прославило Господа. Відчула в душі, що Господь у незвичайний спосіб поглянув на ту душеньку.

Коли ми увійшли в мою шпитальну кімнату, то побачили гарненького паперового ангела і напис: "Слава тобі". Напевно, це від тієї хворої сестри, якій я послала ялинку.

Отож, минули Різдвяні свята.

28 грудня 1936 року

Сьогодні я розпочала дев'ятницю до Божого Милосердя. Духом переносюсь і встаю перед тією Іконою та мовлю вервицю, якої мене навчив Господь. Цю дев'ятницю відправляю за архієпископа і отця Сопоцька. Прошу Бога надихнути архієпископа, щоб він зволив затвердити таку милу Богові вервичку й ікону та щоби не відкладав цієї справи...

Сьогодні раптово, наче блискавка, пронизав мене погляд Господа. Тоді й

побачила я у своїй душі найдрібніші пилінки. А пізнавши до глибини свою нікчемність, впала навколішки, просила в Господа пробачення та з великим упованням кинулася в Його безмежне Милосердя. Таке пережиття ні не пригнічує мене, ні не віддаляє від Господа. Скоріше пробуджує в моїй душі більшу любов і безмежнішу віру, а розкаяння мого серця поєднується з любов'ю. Ці Божі спалахи формують мою душу. О, солодкий Божий променю, просвітлюй мене до найпотемнішої глибини, бо я прагну досягнути найбільшої чистоти серця і душі. Увечері я взяла брошурку з образом Милосердного Ісуса і притулила до серця. З моєї душі вихопилися слова: "Ісусе, предвічна Любове, для Тебе живу, для Тебе вмираю і з Тобою прагну поєднатись". Тоді я побачила Господа у невимовній красі. Він глянув на мене ласкаво і промовив: "Доню Моя, з любові до тебе Я зійшов з неба, для тебе жив, задля тебе вмер і для тебе створив небеса". Коли я залишилась сама, душа моя загорілася жадобою страждати аж до тієї хвили, поки Господь не скаже: "Досить".

Краків - Прондік, 1 січня 1937 року

Ісусе, уповаю на Тебе.

Сьогодні опівночі я попрощалася зі старим 1936 роком і привітала новий 1937 рік. Милосердний Боже, з Тобою піду відважно й сміливо у битву і в бій. Во Ім'я Твоє усе звершу і все переможу. Мій Боже, Доброто безмірна, прошу Тебе, нехай завжди і у всьому супроводжує мене Твоє безмежне Милосердя.

7 січня 1937 року

Під час Святої Години я розділила з Ісусом гіркоту муки, якою Він був переповнений. Ісус відкрив мені те, наскільки душа повинна бути віддана молитві, незважаючи на страждання, спустошеність і спокуси. Бо переважно від такої молитви залежить здійснення часом великих Божих задумів. Якщо ми не спроможемося на таку молитву, то перекреслимо те, що Бог хотів звершити через нас або в нас.

8 січня 1937 року

П'ятниця. Цілий день я жертвувала за вмираючих грішників. Під час Служби Божої в незвичайний спосіб відчула близькість Господа. Після святого Причастя поглянула з упованням на Господа і сказала: "Ісусе, дуже хочу щось Тобі сказати". Господь подивився на мене з любов'ю і спитав: "А що ти прагнеш сказати?"

"Ісусе, прошу Тебе, незбагненною силою Свого Милосердя зроби так, щоби всі, котрі цього дня помруть, уникнули пекельного вогню, хоч би й були найбільшими грішниками. Сьогодні п'ятниця – пам'ять про Твою болісну смерть на хресті. Незбагненим є Твоє милосердя, отже, Ангели не подивуються".

Притулив мене Ісус до Свого Серця і промовив: "Моя любя доню, ти осягнула глибину Мого Милосердя. Я зроблю так, як ти просиш, але ти єднайся неустанно з Моїм вмираючим Серцем і сплачуй данину Моїй справедливості. Знай, що просила ти Мене про велику річ, але Я бачу, що це продиктовано чистою любов'ю до Мене. Тому Я задовольняю твої бажання". Маріє! Непорочна Діво, візьми мене під Свою особливу опіку, оберігай чистоту моєї душі, серця й тіла. Ти є взірцем для мене і зіркою мого життя.

22 січня 1937 року

Сьогодні п'ятниця. Душа моя вкинута в море страждань. Усе відібрали в мене грішники. Але нічого... Для них я віддала все, щоб вони пізнали, яким Ти є добрим і безмежно милосердним. Я і так зберігатиму Тобі вірність посеред затишшя і бур.

Сьогодні лікар вирішив, що я не повинна брати участь у літургіях, а лише ходити до святого Причастя. Усім серцем я прагнула бути на Службі Божій, але сповідник, погоджуючись із лікарем, сказав бути послушною. Шкода мені було пропустити відправу, однак послух – понад усе.

Я заглибилась у молитву і відправила покуту. Тоді побачила Господа й почувла: "Знай, Моя доню, що одним актом послуху ти віддаєш Мені більшу шану, ніж тривалими молитвами й умиртвленнями".

О, як добре жити в послуху, зі свідомістю того, що всі мої вчинки милі Богові.

2 лютого 1937 року

Цей день є для мене винятковим, незважаючи на те, що я зазнала багато страждань. Душа моя потопає у великій радості.

В сусідній палаті лежала важко хвора єврейка. Три дні назад я провідала її. Боляче мені було від того, що вона невдовзі вмере, а ласка святого хрещення не обміє її душу. Я переговорила з медсестрою про те, аби охрестити хвору, коли наблизатиметься її кінець. Трудність полягала в тому, що коло неї завжди хтось був. Однак я відчула в душі потребу помолитися перед іконою Божого Милосердя. Я звернулась до Господа: "Ісусе, Ти Сам мені сказав, що за посередництвом цієї ікони уділятимеш багато ласк. Прошу в Тебе ласки хрещення для цієї єврейки."

Вночі я тричі вставала до неї, щоб вловити слухний момент й охрестити її. Вранці хвора почувала себе ніби краще. Коло неї увесь час перебував хтось із рідні. Надійшов момент, коли хвора почала втрачати свідомість. Зчинився переполох. Одні побігли по лікаря, інші ще кудись, аби її рятувати. Так що хвора залишилась сама, і медсестра охрестила ту жінку. Поки всі повернулись, душа її була оздоблена Божою ласкою. Вона стала помирати. Тривало це дуже коротко, наче заснула. Раптом я побачила її душу, яка входила до неба у невимовній красі. Якою ж гарною є душа в освячувальній ласці! В моєму серці запанувала радість. Адже перед тією іконою я одержала таку велику ласку для душі покійної.

О, яким великим є Боже Милосердя! Нехай кожен прославляє його. О, мій Ісусе, ця душа співатиме Тобі гімн Милосердя впродовж усієї вічності. Я не забуду вражень того дня. То вже друга велика ласка, яку я для когось здобула тут, перед цією іконою.

7 лютого 1937 року

Сьогодні я отримала листа від нашої сестри, в якому вона пише, що мені не можна бути коло тих, хто помирає. Отже, замість себе я пішлю до вмираючих послух, і він буде підтримувати їх душі. Така Божа воля. Цього мені вистачить. Чого не розумію зараз, довідаюсь згодом.

9 лютого 1937 року

Масниця. За останні два дні карнавалу я побачила зливу кар і гріхів. В один момент Господь показав мені гріхи всього світу, скоєні в цей день. З жаху я зомліла і, хоча мені відома вся глибина Божого Милосердя, я здивувалася, що Бог ще терпить існування людства. І дав мені Господь розуміння того, хто підтримує буття людства: це вибрані душі.

Протягом тих двох днів я приймала святе Причастя. Сказала Господеві: "Ісусе, сьогодні усе жертвую за грішників. Нехай удари Твоєї справедливості спадуть на мене, а море Милосердя хай проллється на бідних грішників."

Господь вислухав моє прохання. Багато душ навернулось до Нього, але я гинула під тягарем Божої справедливості. Відчувала, що стала об'єктом Божого гніву. Ввечері мої страждання дійшли до такого всепоглинаючого почуття покинутості, що з грудей мимоволі вихоплювалися стогони. Я закрилася на ключ у своїй кімнаті й розпочала адорацію, тобто Святу Годину, Внутрішня осамітненість і справедливість Божа, яку я відчувала, були моєю молитвою, а стогін і біль, що рвався мені з душі, зайняли місце солодкої розмови з Господом.

Тоді раптом я побачила Господа. Він пригорнув мене до Свого Серця й промовив: "Доню Моя, не плач. Не можу витримати твоїх сліз. Дам їм усе, про що просиш, лише перестань плакати".

І я наповнилась великою радістю, а мій дух, як звичайно, потонув у Ньому, як у єдиному своєму скарбі. Того дня я більше розмовляла з Ісусом. Його доброта додавала мені сміливості. А коли я спочила коло Його Найсолодшого Серця, сказала: "Ісусе, так багато хочу Тобі сказати". "Говори, Моя доню". Тоді я почала виливати біль свого серця: "Дуже непокоїть мене доля людства. Не всі Тебе знають. Та й ті, які Тебе знають, не удостоюють Тебе належною любов'ю. Я бачу, як тяжко ображають Тебе грішники. Відкриваються мені й утиски, і переслідування вірних, а особливо Твоїх слуг. А як багато душ летить наосліп у страхітливую пекельну безодню. Ось, Ісусе, той біль, котрий роз'їдає моє серце і кості". Ісус із серйозністю і зацікавленням вислухав і сказав: "Моя доню, любовою для Мене є мова твого серця. Через відмовляння вервиці до Божого Милосердя ти наближаєш до Мене людство".

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

10 лютого 1937 року

Сьогодні середа. Під час Служби Божої я на "коротку мить відчула у всьому тілі муку Ісуса. Великий піст є особливим часом для священничої праці, то ж треба допомагати їм у справі порятунку душ.

Кілька днів тому я написала листа своєму духівникові з проханням на час посту дати мені дозвіл на деякі умиртвлення. От і надійшла відповідь. Отець охоче погодився, аби я вправлялась у тих практиках, на які просила його дозволу. І тут я почула: "Більшу нагороду ти одержиш за послух і залежність від сповідника, ніж за самі практики".

Не можу вправлятися в значних умиртвленнях, як це бувало раніше, бо перебуваю під суворим наглядом лікаря". Але щось легше можу здійснювати, наприклад: спати без подушки, трохи голодувати, щоденно відмовляти вервицю тощо.

Сьогодні під час великопосної відправи на ознаменування Страстей Господніх я

побачила замученого Ісуса в терновому вінку.

В руці Він тримав тростину. Солдати наввипередки змагались у знущаннях над Ним, Ісус мовчав, тільки поглянув на мене. В тому погляді я відчула таку страшну Його муку, що ми не здатні навіть уявити, що витерпів заради нас Ісус перед розп'яттям. Моя душа переповнена болем і тугою. Я відчуваю велику ненависть до гріха, а найменше прогрішення видається мені величезною горою, отож, покутуюю через умертвлення і покаяння. Моє серце крається при вигляді змордованого Ісуса. Я замислююсь над тим, що станеться з грішниками, якщо вони не зроблять пожитку з Муки Христа. В Його стражданнях вбачаю море милосердя.

БОЖА ЛЮБОВ Є КВІТКОЮ, А МИЛОСЕРДЯ - ПЛОДОМ

Нехай душа, що охоплена сумнівами, читає ці роздуми про Милосердя. Тоді вона зміцниться в вірі.

Боже Милосердя, що струменить із лона Отця, уповаю на Тебе.

Боже Милосердя, найвища властивосте Бога,...

Боже Милосердя - незбагненна таємнице,...

Боже Милосердя - джерело, що виринає з таємниці Пресвятої Трійці,...

Боже Милосердя, якого не осягнув жоден розум – ні людський, ні ангельський,...

Боже Милосердя, що є джерелом усякого життя і щастя,...

Боже Милосердя, котре є понад небеса,...

Боже Милосердя - джерело чуд і див,...

Боже Милосердя, що обіймає весь Всесвіт,...

Боже Милосердя, що сходить у світ в Особі Втіленого Слова,...

Боже Милосердя, що пролилось із відкритої рани Серця Ісуса,...

Боже Милосердя, що міститься в Серці Ісуса для нас, а особливо для грішників,...

Боже Милосердя, незбагненне у встановленні Євхаристії,...

Боже Милосердя, в установленні святої Церкви,...

Боже Милосердя, в тайні святого хрещення,...

Боже Милосердя, що виправдовує нас через Ісуса Христа,...

Боже Милосердя, що супроводжує нас впродовж цілого життя,...

Боже Милосердя, що огортає нас особливо в і годину смерті,...

Боже Милосердя, що обдаровує нас безсмертним життям,...

Боже Милосердя, що супроводжує нас кожної хвилі життя,...

Боже Милосердя, що оберігає нас від пекельного вогню,...

Боже Милосердя, що навертає запеклих грішників,...

Боже Милосердя, дивовижне для Ангелів, незбагненне для святих,...

Боже Милосердя, незбагненне у всіх Божих таємницях,...

Боже Милосердя, що підносить нас із усякої нужди,...

Боже Милосердя - джерело нашого щастя і радості,...

Боже Милосердя, що кличе нас з нічого у буття Боже Милосердя, що обіймає всі творіння Його рук,...

Боже Милосердя, що є вінцем усього, що Існує і що буде існувати,...

Боже Милосердя, в яке ми всі заглиблені,...

Боже Милосердя - солодке умиротворення для зболілих сердець,...

Боже Милосердя - єдина надія душ, що впали у відчай,...

Боже Милосердя - відпочинок серця, спокій посеред тривоги,...

Боже Милосердя - насолодо й захват святих душ,...

Боже Милосердя, що пробуджує сподівання всупереч надії,"

Цими днями я отримала дуже милого листа від своєї сімнадцятирічної сестрички, котра благає й закликає, аби я допомогла їй вступити у монастир. Вона готова на будь-які жертви задля Бога. Я зрозуміла з її листа, що сам Господь веде її. Радію великому Божому Милосердю.

Сьогодні я приступила до одноденних реколекцій. На останній лекції священник говорив про те, якою великою є потреба у Божому Милосерді для світу. Отоді я почула в душі: "Ці слова для тебе. Роби все, що у твоїх силах, для справи Мого Милосердя. Прагну його вшанування. Подаю людству останню надію: прибігайте до Мого Милосердя. Втішається Моє Серце цим святом".

Цієї ночі я так мучилась, що, гадала, прийде мій кінець. Лікарі не могли встановити, що то за хвороба. У мене було відчуття, ніби всі нутроці роздерті. Однак після кількох годин таких болів я відчуваю себе здоровою. Все це – за грішників. Нехай зійде на них Твоє Милосердя, о Господи.

Третій зошит

ВЕЛИЧАТИМУ БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ

15 березня 1937 року

Сьогодні я пройнялась гіркотою Христових мук. Спізнала, яким жахливим є гріх. Ісус дав мені відчути усю відразу до гріха. В глибині душі я усвідомила, яким страшним є гріх, хоч би і найменший, як сильно він крає душу Ісуса. Воліла б витерпіти тисячі пекельних мук, аніж вчинити хоч би найменший щоденний гріх.

Часто відчуваю, що певні особи моляться за мене. Це відчуття раптово зринає в моїй душі, але не завжди мені відоме, хто за мене просить. Так само внутрішні чуття говорять про те, що хтось і має труднощі через мене, яка би віддаль нас не розділяла.

21 березня 1937 року

Квітна неділя. Під час Служби Божої моя душа заглибилась у біль і страждання Ісуса. Він дав мені зрозуміти, скільки вистраждав під час того тріумфального походу. "Осанна" відлунувало в серці Ісуса "розіпни".

Лікар не дозволив мені взяти участь у відправі на вшанування Христових Страстей, тому я молилась у своїй кімнаті. Раптом я почула дзвінок із сусідньої палати, зайшла туди-і зробила послугу важкохворому. Повернувшись до себе, я побачила Ісуса Христа. Він сказав: "Моя доню, цією послугою ти принесла Мені більшу радість, ніж тривалими молитвами". "Але ж не Тобі, мій Ісусе, я прислужилася, а хворій людині".

"Так, Моя доню, але що ти чиниш ближньому, те й Мені чиниш".

Під час Служби Божої я побачила розп'ятого Ісуса Христа, що тяжко страждав. Тихий стогін вихоплювався з Його Серця. За хвилину Він заговорив до мене: "Прагну, прагну спасіння душ. Допоможи мені, доню, рятувати душі. З'єднай свої страждання з Моєю Мукою і пожертвуй Небесному Отцю за грішників".

Сьогодні Великий Понеділок. Я просила Господа, аби Він дозволив мені взяти

участь у Його болісному Стражданні. Щоби душею і тілом я відчула Його болісну муку в такій мірі, в якій створіння здатне брати в ній участь. Щоби я, наскільки це можливо, могла відчувати усю Його гіркоту. Господь відповів мені, що дасть мені ту ласку, а в четвер після святого Причастя уділить мені її у незвичайний спосіб.

Сьогодні у важких муках помирав молодий ще чоловік. Я почала відмовляти за нього вервицю, якої мене навчив Господь. Я відмовила її повністю, але агонія тривала. Я хотіла розпочати літанію до Всіх Святих, коли почувала: "Молись на вервиці до Божого Милосердя". Зрозуміла, що та душа дуже потребує допомоги молитвою і великого Милосердя. Я зачинилась у кімнаті, впала хрестом перед Богом і випрошувала Милосердя для вмираючого. Отоді відчула незмірну Велич Бога і Його вищу справедливість. Завмирала з жаху, але не переставала благодати в Бога милосердя для цієї душі. Зняла з себе хрестик, який одержала під час обітів, і поклала його на груди вмираючого. Звернувшись до Господа: "Ісусе, поглянь на цю душу з такою любов'ю, з якою Ти дивився на мою всепальну жертву в день вічних обітів. І силою обітниць, даної Тобою для вмираючих, коли благодатимуть Твого Милосердя для них, допоможи цьому чоловікові". Той перестав мучитись і спокійно вмер. Як багато ми повинні молитись за тих, хто на смертному ложі. Користаймо з Милосердя, поки ще є час змилювання. Вервиця до Божого Милосердя, як Сам мені сказав, вгамовує гнів Божий.

Я така слаба, що, якби не святе Причастя, то без перестанку падала б. Єдине, що мене тримає, і це святе Причастя. З нього черпаю силу, в ньому – моя міць.

26 березня 1937 року

П'ятниця. З самого ранку я відчула у своєму тілі Муку Його п'яти ран. Так тривало до третьої години. І хоча ззовні не видно жодних слідів, ті муки не є менш болісними. Радію, що Ісус оберігає мене від людських очей.

Об одинадцятій Ісус сказав мені: "Моя Частичко, ти є прохолодою для Мого страждального серця".

Я гадала, що після цих слів моє серце згорить. Ісус поєднався зі мною. Вогонь моєї створеної любові з'єднався з жаром Його предвічної любові. Його Троїстість оповила мене. Я вся заглибилася у невимовну любов і невимовне страждання через муку Ісуса. Все, що стосується Його Істоти, уділяється і мені. Моє серце перебуває наче в неустанному захваті. Однак ззовні це ніяк не проявляється. Ніщо не стоїть на заваді спілкуванню з ближніми, полагожденню різних справ. З тією ласкою влилось у мою душу ціле море світла щодо пізнання Бога і себе. Подив, який огортає мене від того, що Бог зволив опуститись до мене – такої маленької людини, вводить мене наче в новий захват.

Ісус велить мені відправити дев'ятницю перед святом Милосердя, Сьогодні я повинна розпочати її, прохаючи про навернення всього світу і пізнання Божого Милосердя.

"Я хочу, щоби кожна душа прославила Мою доброту. Від своїх створінь Я прагну довір'я. Заохочуй їх до великого уповання на безмежне Моє Милосердя. Нехай не боїться наблизитись до Мене слаба, грішна душа. Хоч би й мала більше гріхів, ніж піску на землі, все поглине безодня Мого Милосердя".

Ввечері я слухала по радіо псалми. Розплакалася, і увесь біль знову відновився у душі. Я не могла втамувати його. В моєму серці пролунало: "Не плач – Я вже не

страждаю. А за вірність, з якою ти невідступно супроводжувала Мене у страстях і в хвилині скону, твоя смерть буде урочистою. В ту останню годину Я перебуватиму з тобою. Улюблена перлино Мого Серця, бачу, що любов твоя така чиста, що перевершує любов ангелів. Перевершує тому, що борешся. Задля тебе благословляю світ. Бачу твої поривання до Мене. Захоплюється ними Моє Серце".

Після тих слів я більше не плакала, лише дякувала Небесному Отцеві за зіслання нам Свого Сина і за справу відкуплення людського роду.

Я відправила годину адорації в подяку за надані мені ласки і мою хворобу, котра теж є великою ласкою. Чотири місяці я хворіла, але не можу собі пригадати, щоб хоч одну хвилину змарнувала. Все для Бога і душ. Всюди прагну бути Йому вірною. Під час цієї адорації я побачила ту опіку і доброту, якою мене оточував Ісус і захищав від усього злого.

Після чотирьох місяців лікування я повернулась додому. Сердечно дякую Богові за все. О, Ісусе, лише Ти можеш допомогти мені. Укріпи мене.

28 березня 1937 року

Воскресна утренья. Під час неї я побачила Господа в красі та сяйві. Він промовив: "Моя доню, мир тобі". Поблагословив мене і зник. Моя душа наповнилась невимовною радістю. Серце зміцнилося до боротьби і страждань.

Сьогодні я розмовляла з отцем Андрашем, який порадив мені проявляти обережність при тих раптових з'явах Господа Ісуса Христа. Коли він говорив про Боже Милосердя, в мене вступила якась сила і міць. Мій Боже, я так прагну звіритися з усього і так не можу. Отець мені каже, що Ісус Христос надзвичайно щедрий, віддаючись душі, а з другого боку, є ніби скупий. "Хоча щедрість Божа велика, будь, однак, обережною, бо раптова з'ява викликає підозру. У цьому я ще не вбачаю нічого і поганого, ані чогось, що суперечило б вірі. Проте будь трішки насторожі. Як прийде мати-настоятелька, то можеш поговорити з нею про ці справи".

29 березня 1937 року

Сьогодні під час медитації я побачила Господа у надзвичайній красі. Він промовив: "Мир тобі, Моя доню". "О Господи, хоча я й люблю Тебе усім серцем, але прошу, не з'являйся мені, бо духівник сказав, що Твої раптові появи викликають підозри, що, можливо, це є якась омана. Хоча я люблю Тебе понад життя і знаю, що Ти – мій Господь і Бог, котрий спілкується зі мною, перш за все є послухною сповідникові."

Ісус серйозно і приязно слухав, а потім сказав: "Передай сповідникові, що так невимушено спілкуюсь із твоєю душею тому, що ти не присвоюєш Моїх дарів. Осипаю всілякими ласками твою душу, бо знаю, що ти не привласниш їх собі. На знак того, що сподобалась Мені його обережність, не будеш Мене бачити і не покажусь тобі доти, поки ти не розповіси йому усе, що Я тобі сказав".

2 квітня 1937 року

Під час ранкової Служби Божої я почула: "Скажи настоятельці, що Я прагну, аби тут проводилась адорація з наміром виблагати милосердя для світу".

Сьогодні (3.04.37) Господь мене повідомив: "Скажи священникові про Моє жадання, аби на свято Милосердя він виголосив проповідь про Моє неосяжне Милосердя". Бажання Ісуса я виконала, проте священник не зважив на слова Господа. Після сповіді я почувала: "Роби, що тобі велью і будь спокійною. Ця справа торкається лише його і Мене. Ти не нестимеш відповідальності".

4 квітня 1937 року

Сьогодні Провідна неділя, тобто свято Милосердя. Вранці після святого Причастя моя душа поринула в Божество. Поєдналась із трьома Божими Особами таким чином, що, поєднавшись з Ісусом, поєдналась одночасно і з Отцем, і Святим Духом. Моя душа потопала в незбагненній радості. Господь дав мені спізнати ціле море і безодню неосяжного Свого Милосердя. О, якби ж то душі хотіли зрозуміти, наскільки їх Бог любить. Всі порівняння, хоч би і найніжніші, і найсильніші, є лише блідою тінню у співставленні з дійсністю!

Коли я єдналась із Господом, то побачила, як багато душ схиляється перед Божим Милосердям.

Коли я пішла на адорацію, то почувала: "Моє серце сьогодні спочило у цьому монастирі. Розголошуй світові про Моє Милосердя, про Мою любов.

Полум'я Милосердя палить Мене. Прагну вилити його на душі людей. О, якого болю завдають Мені, коли не хочуть прийняти цієї ласки.

Розповідай, Моя доню, що Я є самою любов'ю і Милосердям. Коли душа наближається до Мене з вірою, то Я наповнюю її таким безміром ласки, що не може вмістити її у собі і випромінює на інших. Душі, котрі розголошують славу про Моє Милосердя, оберігаю впродовж усього життя, наче ніжна мати своє немовля. В годину смерті Я не буду їм Суддею, а милосердним Спасителем. В цю останню годину душа нічого не має на свій захист, окрім Мого Милосердя. Щаслива та душа, яка протягом життя занурювалась у джерело Милосердя, бо зглянеться над нею Моя справедливість. Пиши: все, що існує, міститься в надрах Мого Милосердя глибше, ніж дитя в лоні матері. Як боляче ранить Мене недовір'я до Моєї доброти. Найболючіше ранять Мене гріхи маловірства".

7 квітня 1937 року

Сьогодні, коли одна особа зайшла у каплицю, я раптово відчула жахливий біль у руках, ногах, боці, як Ісус під час своїх мук. Тривало це коротку мить. По цьому розпізнаю душу, яка не перебуває в стані Божої ласки.

13 квітня 1937 року

Сьогодні я змушена цілий день залишитись у ліжку. На мене напав раптовий кашель і настільки знесилив мене, що я не здужаю ходити. Дух мій рветься сповняти Божі справи, а фізичні сили полишили мене.

Наступного дня я почувала себе так погано, що ледве встала, аби піти на Службу Божу. Моє самопочуття було ще гіршим, ніж тоді, коли мене скерували на лікування. В легенях були сильні хрипи і дивний біль. Після святого Причастя сама не знаю

звідкіля з'явилися в мене слова такої молитви: "Ісусе, нехай Твоя чиста і здорова Кров кружляє в моєму хворому організмі, а Твоє чисте і здорове Тіло нехай змінить моє хворе. Нехай запульсує в мені здорове і сильне життя, якщо є Твоя свята воля на те, аби я приступила до тієї справи. Буде це для мене виразним знаком Твоєї святої волі".

Під час молитви ніби щось струснуло усім моїм тілом, і я відчула себе цілком здоровою. Дихання моє чисте, наче я ніколи не хворіла на легені. Болю теж не відчуваю. То для мене знак, що маю приступити до заснування нового згромадження. І тут я почула голос: "Йди, скажи настоятельці, що ти здорова".

Не питаюся, як довго почуватиму себе здоровою. Майбутнє мені не належить. Я просила здоров'я як свідчення Божої волі. Не шукала полегшення в стражданнях.

16 квітня 1937 року

Сьогодні, коли мене огорнула Божа Велич, я спізнала, що попри Свою величність, Господь любить покірні душі. Чим більше принизиться душа, тим з більшою ласкою Господь схиляється до неї, поєднуючись, і підносить її аж до Свого престолу. Щасливий той, кого Господь сам охороняє. Я усвідомила, що тільки любов має вартість. Любов є величчю. Ніщо не може зрівнятися з одним актом чистої любові до Бога.

Одного дня Господь Бог дав мені зрозуміти, що я ніколи не втрачала своєї невинності. Незважаючи на різні небезпеки, які мене оточували, Він Сам оберігав мене, щоби недоторканою була незайманість моєї душі й серця. Той цілий день я гаряче дякувала Богові не лише за те, що Він зволив обороняти мене від злого, але й за те, що зволив упевнити мене в цьому.

Через кілька років Він утвердив мене в тій ласці. Від тієї пори я не відчуваю бунту чуттів проти душі. Скільки разів пригадую собі ту незбагненну ласку, стільки разів нове полум'я любові та вдячності до Бога рветься з мого серця. Ця любов доводить мене до повного самозабуття.

З тих пір живу під непорочним покровом Божої Матері. Вона мене оберігає і повчає. Почуваю себе спокійною біля її Пречистого Серця. Я, така слаба й недосвідчена, тулюся, як мала дитина, до її Серця. Хоча Господь укріпив мене в цій чесноті, я весь час насторожі і боюся навіть власної тіні. І це тільки тому, що щиро полюбила Бога.

Сьогодні оновлення обітів. Одразу, як я прокинулась, мене оповила Божа присутність. Почуваю себе Його дитиною. Сказав мені Господь: "Прагну уділити повного відпусту тим, хто на свято Мого Милосердя приступить до сповіді і святого Причастя.

Моя доню, нічого не бійся. Я завжди з тобою, хоча тобі здається, наче Я відсутній. Твоє упокорення змушує Мене зійти з престолу і поєднатись із тобою".

Сьогодні (4.05.37) я зайшла до Матері-Генеральної і спитала: "Чи у матусі було якесь натхнення у справі, що стосується мого виходу з монастиря?" Мати-Генеральна відповіла: "Досі я тебе стримувала, а тепер даю свободу вибору. Хочеш, можеш покинути згромадження, а ні – то залишайся".

Я думала, що одразу напишу до Святішого Отця, аби він звільнив мене від обітів. Проте, коли я вийшла від Матері-Генеральної, то якась темрява запала в мою душу, як уже бувало раніше. Дивна річ, кожного разу, коли не попрошу про звільнення, мою душу огортає така темрява, і я відчуваю, ніби покинута

напризволяще. Коли я переживала такі душевні терзання, то вирішила негайно піти до матінки і розповісти їй про своє дивне страждання і боротьбу.

Мати відповіла: "Твій відхід, сестро, – це спокуса. Боже Милосердя – прегарне. Мусить то бути якась велика Божа справа, якщо сатана так противиться і хоче її занапастити". Після розмови мені полегшало, але п'ятьма не розвіялася.

Ніхто не здатний збагнути й усвідомити моїх страждань. Я неспроможна навіть їх описати. Страждання мучеників не більші за ці. Тільки смерть принесла би мені полегшення. Не маю з чим порівняти цих мук, цього нескінченного вмирання душі.

4 червня 1937 року

Сьогодні свято Найсвятішого Серця Ісуса. Під час Служби Божої мені відкрилось, яким вогнем любові до нас палає Боже Серце. Воно ж є морем Милосердя. Тоді й почула я: "Проповіднице Мого Милосердя, провіщай цілому світові про Моє безмежне Милосердя. Нехай не знеохочують тебе труднощі, на які нашттовхуєшся, прославляючи його. Ті труднощі, які тебе так боляче вражають, необхідні для твого освячення і щоб показати, що та справа є Моєю. Моя доню, старанно записуй кожне речення, яке тобі кажу про Своє Милосердя. Призначене це для багатьох душ, які скористають із цього".

З любов'ю скоряюсь премудрим Твоїм вирокам, мій Боже. А воля Твоя, Господи, є моєю щоденною поживою. Ти, Котрому відоме биття мого серця, знаєш, що б'ється воно тільки для Тебе, мій Ісусе. Ніщо не здатне пригасити Моєї туги за Тобою. Вмираю за Тобою, Ісусе. Коли забереш Ти мене Ідо Своєї оселі?

"Нехай найбільші грішники покладають надію на Моє Милосердя. Передусім їм належить право уповати на безмір Мого Милосердя. Моя доню, пиши про Моє Милосердя до занапашених душ. Ті, котрі звертаються до Мого Милосердя, приносять Мені насолоду. Таким душам Я уділяю більше ласк, ніж вони собі бажають. Не можу покарати навіть найбільшого грішника, якщо той звертається до Мого співчуття. Я його виправдаю у Своєму неосяжному і незвіданому Милосерді. Пиши: перш, ніж прийду як справедливий Суддя, навстіж відкрию двері Мого Милосердя. Хто не хоче увійти в двері Милосердя, той мусить пройти через двері Моєї справедливості".

Коли одного разу я поспитала Ісуса Христа, як Він може терпіти стільки прогрішень і різних злочинів, не караючи за них, Він відповів: "Для покарання маю вічність. А тепер продовжую для них час Милосердя. Горе їм, якщо вони не впізнають часу Мого пришествя. Моя доню, зобов'язую тебе не лише писати і провіщати про Моє Милосердя, але й вимолювати їм ласку, щоби й вони схилились перед Моїм Милосердям."

Якось признався мені сатана, що я є об'єктом його ненависті.

Сказав таке: "Тисячі душ завдають мені меншої шкоди, ніж ти, коли розповідаєш про велике Милосердя Всемогутнього. Найбільші грішники сповняються вірою і навертаються до Бога, а я втрачаю усе. А найбільше мене самого ти переслідуєш цим неосяжним Милосердям Всемогутнього". Я зрозуміла, як сильно ненавидить сатана Боже Милосердя. Він не хоче визнати, що Бог є добрим.

Одного разу Господь сказав мені: "Моя доню, запам'ятай назавжди, що тільки важкий гріх проганяє Мене з душі, і ніщо інше".

Увечері (9.07.37) прийшла до мене одна з покійних сестер і попросила попостити задля неї один день і пожертвувати всі заняття того дня. Я погодилась.

Наступного дня з самого ранку я взялася виконувати прохання небіжки. Під час Служби Божої деяку хвилину я переживала її муку. Відчула в душі такий сильний голод за Богом, що, здавалося, вмру зі спраги поєднатись із Ним. Це тривало недовго, але я зрозуміла, якою є та туга душ у чистилищі.

Відразу після Служби Божої я попросила в мати-настоятельки дозволу на піст. Однак не одержала його через хворобу. Увійшовши до каплиці, почула: "Якби ти постила, я би отримала полегкість лише ввечері, але завдяки тому, що ти проявила послух, полегшення наступило відразу. Послух має велику силу". А потім почула: "Бог віддячить".

Я часто молюсь за Польщу. Бачу, як сильно гнівить Бога її невдячність. Напружую всі душевні сили, аби її боронити. Неустанно нагадую Богові про Його обітницю Милосердя. Коли я бачу Його гнів, кидаюся з упованням в безодню Милосердя і в ньому занурюю усю Польщу". Тоді Він не може здійснити Свою справедливість. Моя Вітчизно, нема дня, щоб я не молилася за тебе.

Сьогодні (29.07.37) я виїжджаю до Рабки. На хвилину я зайшла до каплиці і попросила в Ісуса щасливої дороги. Сестри прийняли мене дуже сердечно. Я так підупала на здоров'ї, що мушу залишатись у ліжку. В грудях відчуваю дивні гострі болі, які не дають мені навіть рукою поворухнути. Одна ніч була такою, що я мусіла лежати без будь-якого руху. Здавалося, як зроблю найменший рух, в легенях все обірветься. Стан мого здоров'я погіршився. Сестра Н. сказала, що не почуватиму себе тут краще, тому що Рабка підходить не всім ' хворим. Сьогодні я навіть не могла піти ні на Службу Божу, ні до святого Причастя, проте, зазнаючи мук душі і тіла, повторювала: "Нехай діється воля Божа".

1 серпня 1937 року

Одноденні реколекції страждання. О Ісусе, Ти бачиш, що Твоє дитя нездужає. Не дуже напружуюсь, радше свою волю підпорядковую волі Ісуса.

Коли я пішла до сповіді, не знаючи, як до неї приступити, то священник відразу збагнув стан моєї душі і сказав: "Попри все спасешся. Ти на добрій дорозі. Але колишнє світло може не повернутись Бог може залишити твою душу в такій п'їтмї до смерті. Проте у всьому здайся на Божу волю".

10 серпня 1937 року

Сьогодні у супроводі однієї з сестер я повертаюсь у Краків. Моя душа оповита стражданням. Актом волі неустанно еднаюсь із Господом Богом. Він – моя сила і міць.

ІСУСЕ, УПОВАЮ НА ТЕБЕ

ДЕВ'ЯТНИЦЯ ДО БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ

Ісус наказав мені написати її і відправляти перед святом Милосердя. Розпочинається дев'ятниця у Велику П'ятницю.

"Прагну, щоби впродовж тих дев'яти днів ти приводила душі до джерела Мого милосердя, аби зачерпнули вони сили й охолоди та всякої ласки, якої тільки потребують у життєвих знегодах, а особливо в годину смерті. Кожного дня приводитимеш до Мого Серця іншу групу душ і занурюватимеш їх у море Мого

милосердя. А Я всі ті душі введу в дім Мого Отця. Чинитимеш так в цьому житті і в прийдешньому. Ні в чому не відмовлю жодній душі, котру запровадиш до джерела Мого милосердя. Кожного дня благатимеш Мого Отця, задля Моєї гіркої Муки, про ласки для тих душ".

ПЕРШИЙ ДЕНЬ

"Сьогодні приведи до Мене все людство, а особливо всіх грішників і занур їх у море Мого Милосердя. І цим потішиш Мене в гіркому смутку, який спричиняє Мені втрата душ".

Наймилосердніший Ісусе, для Якого є притаманним милосердитися над нами і нам прощати. Не дивись на наші гріхи, але на нашу віру в безмежну Твою доброту. Прийми нас у храм Свого Наймилостивішого Серця і не випускай з Нього навіки. Благаємо Тебе про це задля любові, яка єднає Тебе з Отцем і Святим Духом.

Предвічний Отче, поглянь милостивим оком на все людство, а передовсім на бідних грішників, котрі прийняті в Наймилостивіше Серце Ісуса. Заради Його болісної Муки яви нам Своє Милосердя, щоби вони прославляли всемогутність Твого милосердя на віки вічні. Амінь.

Вервиця до Божого Милосердя.

ДРУГИЙ ДЕНЬ

"Сьогодні приведи до Мене священичі і монаші душі і занур їх у Моє неосяжне Милосердя. Вони дали Мені силу витримати гірку муку. За їх посередництвом, наче струмками, спливає на людство Моє Милосердя".

Наймилосердніший Ісусе, від Тебе походить всіляке добро. Примнож ласки в душах священиків, монахів і монахинь, щоб вони здійснювали достойні вчинки милосердя. Щоб ті, хто на них дивиться, славили Отця Милосердя, котрий є на небі.

Предвічний Отче, поглянь милостивим оком на гроно робітників у Твоєму винограднику, на душі священиків, монахів і монахинь та обдаруй їх силою Свого благословення. Задля почуттів Серця Твого Сина, того Серця, в яке вони прийняті, уділи їм сили Свого світла, щоби вони могли провадити інших дорогами спасіння і спільно возносити хвалу безмежному Твоєму милосердю на віки вічні. Амінь.

Вервиця до Божого Милосердя.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ

"Сьогодні приведи до Мене всі побожні та вірні душі і занур їх у море Мого Милосердя. Ці душі потішали Мене на Хресній Дорозі, були тією краплиною розради серед моря гіркоти".

Наймилосердніший Ісусе, Ти щедро уділяєш усім ласк зі скарбниці Свого Милосердя. Прийми всіх вірних християн до храму Наймилостивішого Свого Серця і не випускай їх звідти во віки віків. Благаємо Тебе про це задля незбагненної Твоєї любові, якою палає Твоє Серце до Небесного Отця.

Предвічний Отче, поглянь милостивим оком на душі вірних, як на спадкоємство Свого Сина і заради Його болісної муки уділи їм Свого благословення. Оточуй їх Своєю неустанною опікою, щоби вони не втратили любові і скарбу святої віри, але

щоб разом із хором Ангелів і Святих прославляли Твоє безмежне Милосердя на віки вічні. Амінь.

Вервиця до Божого милосердя.

ЧЕТВЕРТИЙ ДЕНЬ

"Сьогодні приведи до Мене поган і тих, які Мене не знають. І про них Я думав у своєму гіркому стражданні, а їх майбутня ревність потішала Моє Серце. Занур їх у море Мого Милосердя".

Наймилостивіший Ісусе, Ти є світлом всього світу. Прийми до храму Свого Наймилостивішого Серця душі поган, які Тебе ще не знають. Нехай проміння Твоєї Благодаті просвітить їх, щоби й вони разом із нами прославляли чудеса Твого Милосердя і утримуй їх у храмі Наймилостивішого Свого Серця.

Предвічний Отче, поглянь милостивим оком на душі поган і тих, які Тебе ще не знають, і вони прийняті в Наймилостивіше Серце Ісуса. Приверни їх до світла Євангелії. Ті душі не знають, яким великим щастям є любити Тебе, Вчини так, щоби і вони прославляли щедроту Твого милосердя на віки вічні. Амінь.

Вервиця до Божого Милосердя.

П'ЯТИЙ ДЕНЬ

"Сьогодні приведи до Мене душі єретиків і відступників та занур їх у море Мого Милосердя. Зазнав Я гіркої Муки, коли вони роздирали Моє Тіло і Серце, тобто Мою Церкву. Коли повертаються і до єдності з Церквою, гояться Мої Рани і, таким чином, полегшуються Мої Муки".

Наймилосердніший Ісусе, Ти – сама доброта. Ти не відмовляєш у світлі тим, які його в Тебе просять. Прийми до храму Свого Наймилостивішого Серця душі єретиків і відступників. Наверни їх Своїм світлом до єдності з Церквою і не випускай із Свого Серця. Учини так, щоби й вони схилилися перед щедрістю Твого Милосердя.

Предвічний Отче, поглянь милостивим оком на душі єретиків і відступників, які прогайнували Твій маєток і зловживали Твоїми ласками, та є впертими в своїх помилках. Не дивись на їх помилки, але на любов Свого Сина і гірку Його Муку, яку Він терпів задля них, тому що і вони перебувають у Наймилостивішому Серці Ісуса. Вчини так, щоб вони прославляли Твоє велике Милосердя на віки вічні. Амінь.

Вервиця до Божого Милосердя.

ШОСТИЙ ДЕНЬ

"Сьогодні приведи до Мене тихі і покірні душі та душі малих дітей. Занур їх у Моє милосердя. Ці душі найбільше подібні до Мого Серця. Вони підтримували Мене в гіркій Муці конання. Уявлялися Мені земними Ангелами, які невсипучо перебуватимуть біля Моїх престолів. На них проливаю ласки повними струменями. Мою ласку здатна прийняти лише смиренна душа. Покірні душі Я обдаровую Своїм довір'ям".

Наймилосердніший Ісусе, Ти Сам сказав: "Навчіться від Мене, бо Я – лагідний і сумирний серцем". Прийми до храму Свого Наймилостивішого Серця тихі і покірні душі та душі малих дітей. Ці душі викликають замилювання цілого неба і особливу

прихильність Небесного Вітця. Бони є вінком квітів перед Божим престолом. Сам Бог насолоджується його ароматом. Ті душі мають постійну оселю у Наймилостивішому Серці Ісуса і неухайно виспівують гімн любові та Милосердя.

Предвічний Отче, поглянь милостивим оком на тихі і покірні душі та душі малих дітей, які перебувають у храмі Наймилостивішого Серця Ісуса. Ті душі найбільше подібні до Твого Сина. Їх запах піднімається від землі і сягає Твого престолу. Отче Милосердя і всілякої доброти, благаю Тебе в ім'я любові і прихильності до цих душ, благослови увесь світ, щоб усі душі разом возносили хвалу Твоєму Милосердю на віки вічні. Амінь.

Вервиця до Божого Милосердя.

СЬОМИЙ ДЕНЬ

"Сьогодні приведи до Мене душі, які особливо вшановують і прославляють Моє милосердя, і занур їх у Моє милосердя. Ті душі найбільше уболівали над Моєю Мукою і найглибше прозріли у Мій дух. Вони є живим відображенням Мого милостивого Серця. Ці душі будуть яснити особливим сяйвом у прийдешньому житті. Жодна не потрапить у пекельний вогонь. Кожну душу особливо оберігатиму в її смертну годину".

Наймилосердніший Ісусе, Твоє Серце є самою любов'ю. Прийми до храму Наймилостивішого Свого Серця душі, які особливо вшановують і прославляють велич Твого милосердя. Ці душі є могутньою силою самого Бога посеред різних страждань і труднощів. Прямують з вірою в Твоє милосердя. В єднанні з Тобою вони несуть на своїх плечах усе людство. Вони не будуть суджені суворо, а в хвилину скону їх обійме Твоє милосердя.

Предвічний Отче, поглянь милостивим оком на душі, що прославляють і вшановують найбільшу Твою властивість, тобто неосяжне Твоє Милосердя і прийняті в Наймилостивіше Серце Ісуса. Вони є живою Євангелією. Їх руки повні вчинків милосердя, а переповнена радістю душа співає пісню Милосердя Найвищому. Благаю Тебе, Боже, яви їм Своє Милосердя згідно з надією і вірою, яку на Тебе покладають. Нехай здійсниться обітниця Ісуса, котрий їм сказав: "Душі, які вшановуватимуть Моє безмежне Милосердя, Сам боронитиму – як своєї хвали – в житті, а особливо в годину смерті. Амінь."

Вервиця до Божого милосердя.

ВОСЬМИЙ ДЕНЬ

"Сьогодні приведи до Мене душі, що перебувають у в'язниці чистилища, і занур їх у безодню Мого Милосердя. Нехай струмені Моєї Крові охолодять їх опіки. Я дуже люблю всі ці душі. Вони сплячують данину Моїй справедливості. В твоїй силі – принести їм полегкість. Бери зі скарбниці Моєї Церкви всі відпусти і жертвуй за них... О, якби ти знала, яких вони зазнають мук, безухайно жертвувала би за них милостиню духа і сплячувала Моїй справедливості їх борги".

Наймилосердніший Ісусе, Ти сам сказав, що бажаєш милосердя. Тож я привожу в храм Твого Наймилостивішого Серця душі з чистилища, душі, котрі Тобі дуже милі, але змушені віддати те, що винні Твоїй справедливості. Нехай струмені Крові й Води, що впливли з Твого Серця, згасять полум'я вогню чистилища, щоб і там прославляли

силу Твого Милосердя.

Предвічний Отче, поглянь милостивим оком на душі, які страждають у чистилищі, але прийняті в Наймилостивіше Серце Ісуса. Благаю Тебе задля болісної Муки Ісуса – Твого Сина і всієї гіркоти, якою була наповнена Його Пресвята душа, яви Своє Милосердя душам, на які звернений Твій справедливий погляд. Дивись на них не інакше, як тільки крізь Рани Ісуса – Твого Наймилішого Сина, бо ми віримо, що Твоїй доброті й співчуттю немає меж. Амінь.

Вервиця до Божого Милосердя.

ДЕВ'ЯТИЙ ДЕНЬ

"Сьогодні приведи до Мене холодні й байдужі душі та занур їх у безодню Мого Милосердя. Ті душі найболючіше ранять Моє Серце, Найбільшої урази зазнав Я в Гетсиманському саду від байдужих душ. Вони були причиною Моїх слів: "Отче, коли хочеш, віддали від мене цю чашу, тільки хай не моя, а Твоя буде воля". Останньою надією для них є шукати порятунку в Моєму Милосерді".

Наймилостивіший Ісусе, Ти – саме співчуття. Я приводжу в храм Твого Наймилостивішого Серця байдужі душі. Нехай у вогні Твоєї чистої любові відтануть ті крижані душі, що подібні до мерців і є такими мерзеними в Твоїх очах. О наймилостивіший Ісусе, всемогутністю Свого милосердя притягни їх у сам жар Своєї любові та обдаруй їх святою любов'ю, бо Ти можеш усе.

Отче Предвічний, поглянь милостивим оком на байдужі душі, котрі, проте, прийняті в Наймилостивіше Серце Ісуса. Отче Милосердя, благаю Тебе задля Страстей Твого Сина і задля Його тригодинної агонії на хресті, дозволю, щоб і вони прославляли безмежність Твого Милосердя. Амінь.

Вервиця до Божого Милосердя,

Четвертий зошит

Краків, 10 серпня 1937 року

Все для Тебе, Ісусе. Кожним ударом серця я прагну прославляти Твоє Милосердя. Скільки стане мені сил, я хотіла б заохочувати душі до віри в Твоє Милосердя, як Ти сам велів мені, о Господи. В моєму серці, в душі панує темна ніч. Перед моїм розумом є мур, якого не пробити і який заслоняє мені Бога. Однак причина цієї темряви криється не в мені. Незвичайною є та мука, всю повноту якої я боюсь описати. Але і в такому стані я намагаюся залишатися вірною Тобі, о мій Ісусе. Завжди і у всьому моє серце б'ється лише для Тебе.

10 серпня 1937 року

Сьогодні я повернулась із Рабки до Кракова. Почуваю себе дуже хворою. Одному Ісусові відомо, як я страждаю. Тими днями я цілковито уподібнилася до розп'ятого Ісуса. Озброїлась терпеливістю, щоби відповідати кожній сестрі, що не могла довше перебувати в Рабці, бо стан мого здоров'я там погіршився. Адже знаю, що деякі з них питають не задля співчуття, а щоб додати нових страждань.

12 серпня 1937 року

Сьогодні я бачила отця професора Сопочька. Проїжджаючи через Краків, він завітав на хвилю до нас. Цей священик – то велика душа, по вінця наповнена Богом.

Ісус Христос ревно охороняє Своїх заступників. Він міцно з ними пов'язаний і велить мені віддавати перевагу їх судженню перед Його. Ісус відстоює те, що каже священик, і часто достосовується до його бажань. А інколи Його ставлення до душі залежить від думки священика.

14 вересня 1937 року

Сьогодні свято Воздвиження Чесного Хреста. Переживаю великі душевні страждання, коли стикаюся з образою Бога. Сьогодні я відчула, що недалеко від нашої фірти здійснювалися важкі гріхи. Дав мені Бог пізнати, як страждає душа, котра відпала від Бога, і одночасно побачила, як така душа ранить Наймилосердніше Серце Ісуса.

Сказав мені Христос: "Моя писарко, занотуй, що для грішників Я щедріший, ніж для праведників. Задля них Я зійшов на землю... задля них пролив Кров, Нехай вони не бояться наблизитись до Мене. Вони найбільше потребують Мого Милосердя".

П'ЯТИЙ ЗОШИТ

Краків, 20 жовтня 1937 року

Сьогодні починаються восьмиденні реколекції. Ісусе, мій Учителю, допоможи мені, щоб я якнайревніше відправила ці святі науки. Повністю віддаюся під дію Твоєї благодаті, нехай цілковито сповниться в мені Твоя воля, Господи.

Під час реколекцій Господь сказав мені: "Коли закінчиш ці реколекції, пам'ятай, що буду поводитися з тобою, як із досконалою душею. Прагну, щоб ти була в Моїй руці гнучким знаряддям для виконання справ."

Після цих реколекцій я почуваю себе зовсім переображеною любов'ю до Бога. О, Господи, освячуй мої діла, щоб вони здобули заслугу у вічності.

Сьогодні (19.11.37) після святого Причастя Ісус сказав мені, як сильно прагне Він приходити до людських сердець. "Прагну єднатися з людськими душами. Знай, Моя доню, коли зі святим Причастям Я входжу в їх серця, то Мої руки повні розмаїтих ласк, і Я хочу їх віддати душам. Але ті навіть не звертають на Мене уваги, залишають Мене насамоті і займаються чимось іншим. О, як Мені сумно, що душі не спізнали Любові. Поводяться зі Мною, як із чимось мертвим".

На те я відповіла Ісусові: "О, Скарбе мого серця, єдиний обранцю мого серця і вся насолодо моєї душі, прагну так прославляти Тебе в своєму серці, як прославлений Ти є на престолі Своєї предвічної хвали".

26 листопада 1937 року

Одноразові щомісячні реколекції. Під час них дав мені Господь світло повнішого пізнання Своєї волі. Те світло укріпило мене в глибокому спокої, даючи мені розуміння, що я нічого не повинна боятись, окрім гріха. Сьогодні я почула в душі голос: "Якби грішникам було відоме Моє Милосердя, не були б вони пропавшими у такій великій, кількості. Кажі грішним душам, щоб вони не боялися наблизитись до Мене. Говори їм про Моє велике Милосердя".

Господь вів далі: "З утратою кожної душі Мене огортає смертельний смуток. Ти завжди Мене розраджуєш, коли молишся за грішників. Молитва за навернення грішних душ є для Мене наймилішою. Знай, Моя доню, що така молитва завжди буде вислуханою".

Надходить різдвяний піст. Я прагну в спокої та зосередженості духа підготуватись до приходу Ісуса. Прагну єднатися з Найсвятішою Богородицею і вірно наслідувати їй в чесноті смиренності, завдяки якій Вона знайшла уподобання в очах Самого Бога. Вірю, що при Ній не відступлю від свого наміру.

Увечері, коли я на хвилину зайшла до каплиці, відчула гостре терня на голові. Тривало це коротко, але воно вп'ялося так боляче, що з одну мить моя голова впала на балюстраду. Мені здавалося, що те терня застрягло в мозку. Але то нічого. Все це задля душ, аби їм виблагати Боже Милосердя.

Живу з години на годину. Чинити інакше я не в стані. Дану хвилину намагаюся використати якнайкраще, правильно виконуючи усе, що вона мені дає. З непорушною вірою у всьому покладаюся на Бога.

Свято Непорочного Зачаття. Перед святим Причастям я побачила Богородицю у невимовній красі. Усміхаючись, Вона до мене промовила: "Моя доню, з Божої волі виключним і особливим чином маю бути для тебе Матір'ю. Але прагну, щоб і ти у незвичайний спосіб була Моєю дитиною. Бажаю, Моя улюблена доню, щоб ти вправлялася в трьох чеснотах, які найдорожчі для Мене, а для Бога – наймиліші. Перша – це покора, покора і ще раз покора. Друга – це чистота, третя – любов до Бога. Оскільки ти – Моя дитина, то мусиш особливо відзначитись у цих чеснотах".

Сьогодні нічна адорація. Через слабке здоров'я я не могла брати в ній участі, проте, поки заснула, в дусі єдналася з сестрами, що проводили адорацію. Між четвертою і п'ятою годинами мене щось раптово розбудило. Голос мені сказав, щоби я приєдналась до тих осіб, які зараз зайняті адорацією. Я зрозуміла, що є серед них душа, яка молиться за мене. Коли я заглибилась у молитву, то духом перенеслась до каплиці і побачила Господа Ісуса Христа, виставленого в дароносиці. Побачила в ній прославлене обличчя Господа. Він промовив: "Те, що ти бачиш наяву, ті душі бачать через віру. О, якою милою є для Мене сильна віра. Поглянь, хоч наче немає в Мені і сліду життя, однак насправді воно наявне у всій повноті і до того ж міститься в кожній облатці. Однак, щоб Я міг діяти в душі, та душа повинна мати віру. О, якою любовою Мені є жива віра".

Майже місяць я почуваю себе гірше. За кожним разом, коли кашляю, відчуваю, що легені розкладаються. Інколи трапляється так, що я відчуваю розпад власного тіла (Сестра Фаустина щораз виразніше відчувала прояви згубного туберкульозу). Ту муку важко передати словами. Найважче примусити себе хоч що-небудь з'їсти, бо їжа викликає в мене нудоту. Одночасно мене хапають болі в кишках. Будь-яка гостріша страва спричиняє сильні болі, так що не одну ніч я звивалася в жахливих болях,

заливаючись слізьми. Та все це – на користь грішників. Проте я спиталася у сповідника, як мені вчинити: далі терпіти задля грішників чи попросити настоятельку, щоби мені давали легшу їжу? Сповідник вирішив, що я повинна попросити іншу їжу. Я так і зробила, бо бачила, що це упокорення миліше Богові.

Одного дня мене охопили сумніви, як можна постійно відчувати розклад власного організму і одночасно ходити та ще й працювати. Чи ж це не омана? З іншого боку, це не може бути оманною, адже завдає мені таких жахливих страждань. Аж тут надходить одна з сестер на коротку розмову. Через кілька хвилин вона дуже скривилася і каже: "Сестро я тут чую запах трупа, цілком якби розкладався". Я їй відповіла, щоби вона не жахалася. То – від мене так чути. Її це дуже здивувало. Вона пішла, сказавши, що довше витримати не може. Я зрозуміла, що Бог дав тій сестрі таке відчуття, щоби позбавити мене сумнівів щодо мого стану і приховати його одночасно від згромадження. О, Ісусе, лише Тобі відома вся глибина цієї жертви.

За два дні до свят в їдальні нам зачитали таке: "Завтра Різдво Христове, Боготілення".

При цих словах мою душу пронизало світло і Божа любов. Я глибше зрозуміла таємницю Втілення. Яке велике Боже Милосердя міститься в Таємниці Втілення Божого Сина!

Сьогодні Господь відкрив мені свій гнів на людство, яке за гріхи заслуговує на те, щоби скоротити його дні. Але я довідалася і про те, що існування світу підтримують вибрані душі, тобто чернечі ордени. Горю світові, якщо їх забракне!

СВЯТИЙ ВЕЧІР 1937 РОКУ

Після святого Причастя Матір Божа поділилась зі мною Своєю тривогою за Божого Сина, що лежала на її серці. Однак це занепокоєння було переповнене таким духом покори Божій волі, що, скоріше я назву його насолодою, аніж стурбованістю. Я зрозуміла, як моя душа повинна приймати кожен Божу волю.

З самого початку різдвяної Служби Божої я вся поринула в глибоку зосередженість і побачила ясла у Вифлеємі та сповнену великої любові Пресвяту Діву, яка повивала Ісуса.

НОВИЙ 1938 РІК

Хай буде благословенним Новий рік, в якому завершиться час мого вдосконалення (Сестра Фаустина, правдоподібно, мала внутрішнє бачення часу своєї смерті. Знала, що рік прийдешній буде для неї останнім роком життя). Заздалегідь дякую Тобі, Господи, за все, що зішло мені Твоя доброта. Дякую Тобі за чашу мук, з якої щоденно питиму. Не зменшуй її гіркоти, о Господи, але зміцнити мої вуста, щоби, як питиму гіркоту, я зуміла бути усміхненою з любові до Тебе, мій Учителю. Дякую Тобі за всі утіхи і ласки, яких я не спроможна перерахувати і які щоденно спадають на мене нечутно і невловимо, наче ранішня роса, та про які знаємо тільки я і Ти, Господи. За все це складаю Тобі подяку вже сьогодні, бо, може, в ту хвилину, як Ти подаш мені чашу, моє серце не спроможеться на подяку.

Старий рік закінчую в стражданнях і новий також розпочинаю в муках. Сестри встали в одинадцятій годині ночі, щоби не спати і привітати Новий рік. Я ж від самого присмерку корчилася із болю аж до дванадцятої. Я долучаю свою муку до молитов

сестер, котрі в каплиці відшкодовують Богові за зневаги, завдані грішниками.

Коли пробила дванадцята година, моя душа поринула в глибоку задуму, Я почула: "Не лякайся, Моя дитино, Ти – не сама. Борись відважно, бо підтримує тебе Моє плече. Борись за спасіння душ, заховаючи їх до віри в Моє Милосердя. Це є твоїм завданням і в цьому, і в прийдешньому житті".

21 січня 1938 року

Сьогодні Ісус мені сказав: "Ти часто називаєш Мене своїм Учителем. Це є миле Моєму Серцю, але не забувай, Моя ученице, що ти є ученицею Розп'ятого Учителя. Цього одного слова має бути тобі досить. Ти знаєш, що несе в собі хрест".

Ніч адорації. Сестри моляться в каплиці. Я єднаюсь із ними в духові, бо стан мого здоров'я не дозволяє мені піти туди. Цілу ніч я не могла заснути. Провела її у в'язниці з Ісусом. Він дав мені спізнати муки, яких там зазнав. Світ довідається про них у день суду.

Сказав мені Господь: "Я відкрив Своє Серце як живе джерело Милосердя. Нехай всі душі черпають із Нього життя, нехай припадають до того моря Милосердя з великим упованням. Грішники удостояться виправдання, а праведники утвердяться в доброму. Тому, хто покладав надію на Моє Милосердя, в годину смерті наповню душу Своїм Божим миром.

І мовив Господь: "Моя доню, не переставай провіщати Моє Милосердя. Цим ти принесеш охолоду Моєму Серцю, яке палає полум'ям співчуття до грішників. Передай моїм священикам, що запеклі грішники розпаюватимуться, слухаючи їх слів про Моє неосяжне Милосердя, про Моє співчуття, яке Я маю для них у Своєму Серці. Священикам, які проголошуватимуть і звеличуватимуть Моє Милосердя, дам предивну міць і надихну їх слова та зворушу серця, до яких промовлятимуть".

Одна з сестер постійно переслідує мене лише з тієї причини, що Бог так близько спілкується зі мною. Вона вважає, що все це я вдаю. Коли їй видається, що я чиню якісь прогрішення, то говорить: "З'яви мають, а такі помилки допускають". Вона розповідала про це й іншим сестрам, але завжди в негативному значенні. Вона швидше створює мені репутацію якоїсь дивачки. Завдало мені болю те, що ота краплина людського розуму береться судити про Божі дари. Після святого Причастя я молилася, щоб Бог просвітив її, проте дізналась, що, коли вона не змінить своєї вдачі, то не здобуде досконалості.

27 січня 1933 року

Сьогодні я спитала Господа: "Коли Ти забереш мене до Себе? Я вже так погано себе почуваю і з такою тугою чекаю Твого приходу". Ісус відповів мені: "Будь завжди напоготові. Вже недовго залишатиму тебе Я у цьому вигнанні. У тобі мусить звершитися Моя свята воля".

"О Господи, якщо Твоя свята воля ще не цілком здійснилася в мені, я готова на все, що Ти бажаєш. О мій Ісусе, дивує мене лише те, що Ти відкриваєш мені стільки таємниць, але таємницю години моєї смерті Ти не хочеш повідомити."

"Будь спокійна, Я дам тобі знати, але ще не тепер".

28 січня 1938 року

Сьогодні Господь сказав мені: "Запиши, доню, ці слова: всі душі, котрі схиятимуться перед Моїм Милосердям, і ширитимуть його славу, заохочуючи інших до віри в Моє Милосердя, в годину смерті не зазнають жаху. Моє милосердя захистить їх у тій останній боротьбі..."

Моя доню, заохочуй душі відмовляти ту вервицю, якої Я тебе навчив, Тим, котрі чинитимуть так, Я з задоволенням дам усе, про що проситимуть. І душі запеклих грішників наповню миром, якщо вони будуть відмовляти вервицю до милосердя. А година їх смерті буде щасливою.

Пиши для зажурених душ. Коли така душа побачить і зрозуміє важкість своїх гріхів, коли відкриється її очам уся прірва убогості, в яку вона впала, нехай не розпачає, а з упованням кинеється в обійми Мого Милосердя, наче дитя в обійми дорогої матері. Цим душам належить право першості на Моє співчутливе Серце, на Моє Милосердя. Розповідай, що кожна душа, яка зверталась до Мого милосердя, ні не ошукалася, ні не була посоромлена. Особливо до вподоби Мені та душа, яка повірила у Мою доброту.

Напиши, коли цю вервицю будуть відмовляти біля вмираючого, встану між Отцем і тим, хто помирає, не як справедливий Суддя, а як милосердний Спаситель."

30 січня 1938 року

Я прочитала за себе молитви за вмираючих. Тоді пролунало: "Як поєдналась ти зі Мною в житті, так само єднатимешся зі Мною в хвилину смерті". Після тих слів збудилася в моїй душі така надія на Боже Милосердя, що хоч би я і мала на совісті гріхи цілого світу та гріхи всіх засуджених, то не сумнівалась би в Божій доброті. Не вагаючись, кинулась би в безодню Божого Милосердя, яка завжди відкрита для нас. І упокорюючись серцем до тліну і пороку, я впала би до Його стіп і здалась би цілковито на Його святу волю, котра є самим Милосердям.

О мій Ісусе, життя моєї душі, моє буття, мій Спасителю, наймиліший мій Обранцю, а разом із тим мій Суддя. Ти знаєш, що в ту останню годину я не покладаючись на жодні свої заслуги, а лише на Твоє Милосердя, Отож, вже сьогодні уся поринаю в безодню Твого Милосердя" яка завжди відкрита для кожної душі.

Коли я на хвилю зайшла до каплиці, Господь промовив до мене: "Моя доню, допоможи Мені спасти одного грішника, що вмирає. Відмов за нього ту вервицю, якої Я тебе навчив". Коли я почала молитися, то побачила того вмираючого в жахливих муках і боротьбі. Ангел-Хоронитель захищав його, але був наче безсильний: такою великою була злиденність цієї душі. Сила-силенна чортів чигала на ту душу, однак, коли я читала молитви, то побачила Ісуса таким, як на іконі. Промені, які вийшли з Серця Ісуса, огорнули хворого, а сили темряви в переполосі втекли. У спокої хворий віддав останній подих. Я пересвідчилась, як важливо відмовляти вервицю Милосердя біля вмираючого: вона втамовує Божий гнів.

В ту хвилину, коли я взяла в руки ручку, коротенько помолилась до Святого Духа і сказала: "Ісусе, поблагослови це перо, щоби все, що Ти велиш мені писати, служило Божій хвалі". Тоді я почула: "Так, благословляю, бо на цьому, що ти пишеш, лежить відбиток послуху настоятельці та сповідників. І вже саме це несе Мені хвалу, а багато інших душ черпатиме пожиток для себе. Моя доню, Я вимагаю, щоб усі вільні хвилини ти присвятила писанню про Мою доброту і Милосердя. Це твоя місія і

завдання на ціле життя".

Шостий зошит

ПРОСЛАВЛЯТИМУ БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ НАВІКИ

Краків, 10 лютого 1938 року

Сам Господь спонукає мене писати молитви і гімни про Його Милосердя. Ці хвалебні пісні самі з'являються на моїх устах. Я зауважила, що на честь Божого Милосердя в моїй свідомості зринають готові слова. Вирішила, наскільки це буде в моїх силах, переносити їх на папір.

10 березня 1938 року

Прийшов лікар. З певної причини я не могла, як інші сестри, спуститись до нього у розмовницю і попросила, щоби прийшов до мене. Лікар мене оглянув і сказав: "Розповім усе сестрі, що доглядає хворих". Коли після від'їзду лікаря та сестра прийшла до мене, я повідомила їй причину, через яку не змогла зійти до розмовниці. Сестра виявила велике незадоволення. На питання, що лікар сказав про мої болі, відповіла: "Нічого. Сказав, що хвора вередує".

Коли вона пішла, я звернулась до Бога: "Господи, дай мені сили витримати страждання. Влий у моє серце чисту любов до цієї сестри."

Протягом цілого тижня вона жодного разу до мене не зазирнула. Однак болі раптово повторилися і тривали майже цілу ніч. Здавалося, що надходить мій кінець. Настоятелька вирішила покликати іншого лікаря. Той констатував, що стан мого здоров'я важкий і про повне одужання не може бути й мови. Виписав мені ліки, після вживання яких сильніші приступи більше не повторились. Той лікар дуже хотів, щоб я приїхала на лікування у Прондік. О мій Ісусе, дивні Твої присуди.

25 березня 1938 року

Сьогодні я побачила страждального Ісуса Христа. Він схилився наді мною і пошепки промовив: "Моя доню, допоможи Мені спасти грішників". Я сповнилася гарячим прагненням рятувати душі. Коли прийшла до тями, знала, яким чином повинна діяти. Приготувалася до ще більших страждань.

1 квітня 1938 року

Сьогодні знову почуваю себе гірше. Починає мене мучити висока температура. Не можу приймати їжу. Хочеться напитись чогось освіжаючого, але навіть так трапилось, що в глечичку нема води, О Ісусе, все це задля того, аби випрохати для душ Милосердя.

Великий Четвер. Сьогодні почувала себе настільки сильною, що змогла взяти участь у церковних церемоніях. Під час Служби Божої явився Ісус і сказав: "Зазирни в Моє Серце, повне любові і Милосердя до людей, а передовсім до грішників. Дивись і проймайся Моєю Мукою". В одну хвилину я відчула і пережила у власному серці всю муку Ісуса і здивувалася, що ті тортури не позбавили мене життя.

Увечері під час Святої Години я почула: "Бачиш Моє милосердя до грішників, котре в цей момент на повну силу проявляється. Поглянь, як мало ти написала про нього. Це поки що тільки краплина в морі. Роби, що в твоїх силах, щоби грішники пізнали Мою доброту".

14 квітня 1938 року

Велика П'ятниця. Я побачила замученого Господа Ісуса Христа, але не прибитого до хреста. Ще перед розп'яттям Він сказав мені: "Ти є Моїм серцем. Розповідай грішникам про Моє Милосердя".

І дав Мені Господь внутрішнє осяяння всієї безмежності Свого Милосердя до душ, і я зрозуміла, що те, що я написала, є справді краплею.

Великдень. Під час Служби Божої, я дякувала Господеві за наше викуплення і за той найбільший дар, тобто любов, яку Він дає нам у святому Причасті, себто Себе Самого.

20 квітня 1938 року

Від'їзд до Прондіка. Я переживала, що лежатиму в одній палаті з іншими хворими. Якби ж тиждень-два, а то так довго, може, два місяці або й більше. Я звірилася Ісусові з усіх труднощів, страхів і побоювань. Ісус слухав мене з любов'ю, а потім промовив: "Будь спокійною, Моя дитино. Я – з тобою. Все готово. Я велів властивим Мені способом приготувати для тебе окрему кімнату". Заспокоєна, сповнена вдячності, я подалася на спочинок.

Наступного дня мене відвезла сестра Феліція. Коли ми приїхали, нам сказали, що для мене приготована окрема кімната. Зайшовши туди, ми здивувалися, що все так гарно підготовлено: чистенько, застелено обрусами, прибрано квітами. На шафці сестри поставили гарненького великоднього баранчика. Залишившись сама, я подякувала Господеві за ту велику ласку, Ісус промовив: "Будь спокійна. Я – з тобою". Втомлена, я заснула. Ввечері прийшла сестра, під опікою якої я перебувала, і сказала: "Завтра не зможете піти прийняти святе Причастя, бо ви є заслаба. Побачимо, як буде надалі". Це мене засмутило безмірно, але я відповіла надзвичайно спокійно: "Гаразд", здаючись цілковито на Господа. Намагалась заснути.

Вранці провела медитацію і приготувалася до святого Причастя, хоч не повинна була його приймати. Коли моє прагнення і любов дійшли до апогею, я побачила біля ліжка Серафима, який подав мені святе Причастя (На подібні випадки натрапляємо в життях деяких святих, наприклад, св.Станіслава Косткі, св.Бонавентури), промовивши: "Ось Володар ангелів". Коли я прийняла Господа, дух мій поринув у Божу любов і зачудування. Так повторювалось 13 днів.

4 червня 1938 року

Під кінець триденних реколекцій Господь сказав мені: "Знай, що Моє серце – це саме Милосердя. З цього моря Милосердя розливаються ласки на увесь світ. Жодна душа, яка наблизилась до Мене, не відійшла без потіхи. Кожну убогість поглинає Моє Милосердя, а всіляка ласка б'є з того джерела, рятівна й освячуюча. Моя доню, Я прагну, щоби твоє серце було осердяч Мого Милосердя. Прагну, щоби воно через твоє

серце пролилося на цілий світ. Хто б до тебе не наблизився, нехай не відійде без віри в Моє Милосердя. Так жадаю, щоб душі мали ту віру... Скоріше би небо і земля пішли в небуття, ніж уповаючу душу не огорнуло би Моє Милосердя".

5 червня 1938 року

Зелені свята. Оновлення обітів. Я встала трохи раніше, ніж звичайно, і пішла до каплиці, поринаючи в Божу любов. Коли заглибилась у молитву і з'єдналась з усіма літургіями, які в цю хвилину відправлялись по всьому світу, за їх посередництвом я благала Бога про Милосердя для світу, а особливо для бідних грішників, котрі тепер умирають. Відразу отримала відповідь, що тисячі душ одержали ласку за допомогою молитви, яку я засилала до Бога. Не знаємо, скільки душ можемо спасти своїми молитвами і жертвою, тож завжди молимося за грішників.

17 червня 1938 року

У п'ятницю відразу після свята Божого Тіла я почувала себе так погано, що гадала, наближається бажана хвилинка. Дуже піднялась температура. Вночі сильніше спльовувала кров'ю. Вранці, однак, пішла прийняти Господа, але бути на Службі Божій вже не могла. Пополудню температура раптово впала до 35,8. Я була дуже ослаблена. В мені немов усе завмирало. Проте, коли я заглибилась у молитву, то зрозуміла, що не прийшла ще хвиля визволення.

Коли я зустрілась із Господом, то сказала Йому: "Ти вводиш мене в оману, Ісусе, Ти показуєш мені відкриту браму небес і знову полишаєш мене на землі".

Сьогодні зайшов до мене Господь і сказав: "Моя доню, допоможи Мені спасти душі. Підеш до вмираючого грішника і будеш відмовляти вервицю до Милосердя. Тим випросиш йому надію на Моє Милосердя, бо він у розпачі".

Раптово я опинилась в незнайомій хаті, де в жахливих муках помирає старший вже чоловік. Навколо ліжка зібралася заплакана родина і товпилося багато бісів. Коли я почала молитися, духи темряви з сичанням та погрозами в мій бік розбіглися. Та душа заспокоїлась і повна надії спочила в Бозі.

В ту саму хвилину я знову опинилась у своїй кімнаті. Як таке діється, не знаю.

Сьогодні я побачила Божу хвалу, яка плине з тієї ікони. Багато душ одержує ласки, хоча про них не говорить вголос. Бог отримує хвалу за посередництвом ікони, а зусилля сатани і лихих людей розбиваються і перетворюються в ніщо. Всупереч гніву сатани Боже Милосердя затріумфує над цілим світом і буде усіма шановане.

Я зрозуміла, що для того, аби Бог міг діяти в душі, вона повинна зрестися самовільних учинків. Бо інакше Бог не здійснить у ній Своєї волі.

Сьогодні я побачила на небі у великому сяйві Найсвятіше Серце Ісуса. З рани виходили промені і поширювались на весь світ.

Коли одного дня я готувалась до святого Причастя і похопилась, що не маю нічого що могла б принести Йому в жертву, впала до Його стіп, благаючи зіслати на мою бідну душу все Його Милосердя: "Нехай Твоя ласка, що спливає на мене з милосердного Твого Серця, укріпить мене до боротьби і страждань, щоби я залишилась вірною Тобі. І хоч якою убогою я є, не лякаюся Тебе, бо добре знаю Твоє Милосердя. Ніщо не віддалить мене від Тебе, Боже, бо все є мізерним у порівнянні з тим, що я спізнала. Не маю в цьому сумніву..."

(На цьому закінчується шостий і останній зошит нотаток сестри Фаустини Ковальської)

Ісусе, уповаю на Тебе!

О Кров і Воду, джерело Милосердя до нас, що виплинуло з Найсвятішого Серця Ісуса, – уповаю на Тебе*

ВЕРВИЦЯ ДО БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ

На початку –

Отче наш
Богородице Діво
Вірую

На великих зернятках:

Отче Предвічний, жертвую Тобі Тіло і Кров, Душу і Божество Найдорожчого Сина Твого, а нашого Господа Ісуса Христа, щоб вимолити прощення гріхів наших і цілого світу (1 раз).

На малих зернятах:

Задля Його болісної Муки змилосердися над нами і цілим світом (10 разів).

На закінчення вервиці:

Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, помилуй нас і цілий світ (3 рази).

7 березня 1992 року Святіший Отець Іван Павло II визнав героїчні чесноти Марії Фаустини Ковальської і розпочав беатифікаційний процес.

18 квітня 1993 року Святіший Отець Іван Павло II проголосив Марію Фаустину Ковальську блаженною.

ДЕЯКІ ДАТИ

з життя сестри Марії Фаустини – Гелени Ковальської:

25.08.1905р.

Гелена Ковальська народилася в селі Глоговец, р н Турек, воєводство Лодзь.

Вересень 1917 р.

Гелена Ковальська почала відвідувати початкову школу в Сьвініце.

Липень 1924 р.

Їде у Варшаву, щоб вступити в

монастир.

- 01.08.1925 р, Гелену Ковальську прийнято в монастир Згромадження Матері Божої Милосердя у Варшаві.
30. 04 1928 р. Сестра Фаустина складає тимчасові обіти.
- 01.05.1933 р. Сестра Фаустина складає вічні обіти.
- Червень 1934р. Художник Е. Казімеровський закінчив малювання ікони Божого Милосердя.
- 09.12.1936 р. Настоятелька посилає сестру Фаустину в лікарню до Прондніка.
- 21.04.1938 р. Стан здоров'я Фаустини сильно погіршився. Її знову посилають до Прондніка.
- 26.09.1938 р. Отець професор Сопоцько востаннє відвідав сестру Фаустину в Кракові.
- 05.10.1938 р. Сестра Фаустина востаннє висповідалась, прийняла Святі тайни і помазання та о 22.45 померла.
- Після смерті:
21.10.1965 р. Єпископ Юліан Гробліцький урочисто відкриває інформаційний процес. З того моменту сестра Фаустина одержала титул Слуги Божої.
- 20.09.1967 р. Його Емініція кардинал Войтила закінчує у Кракові інформаційний процес Слуги Божої.
- 31.01.1968 р. На підставі Декрету св. Конгрегації у Справах Святих розпочався процес беатифікації Слуги Божої Фаустини.

